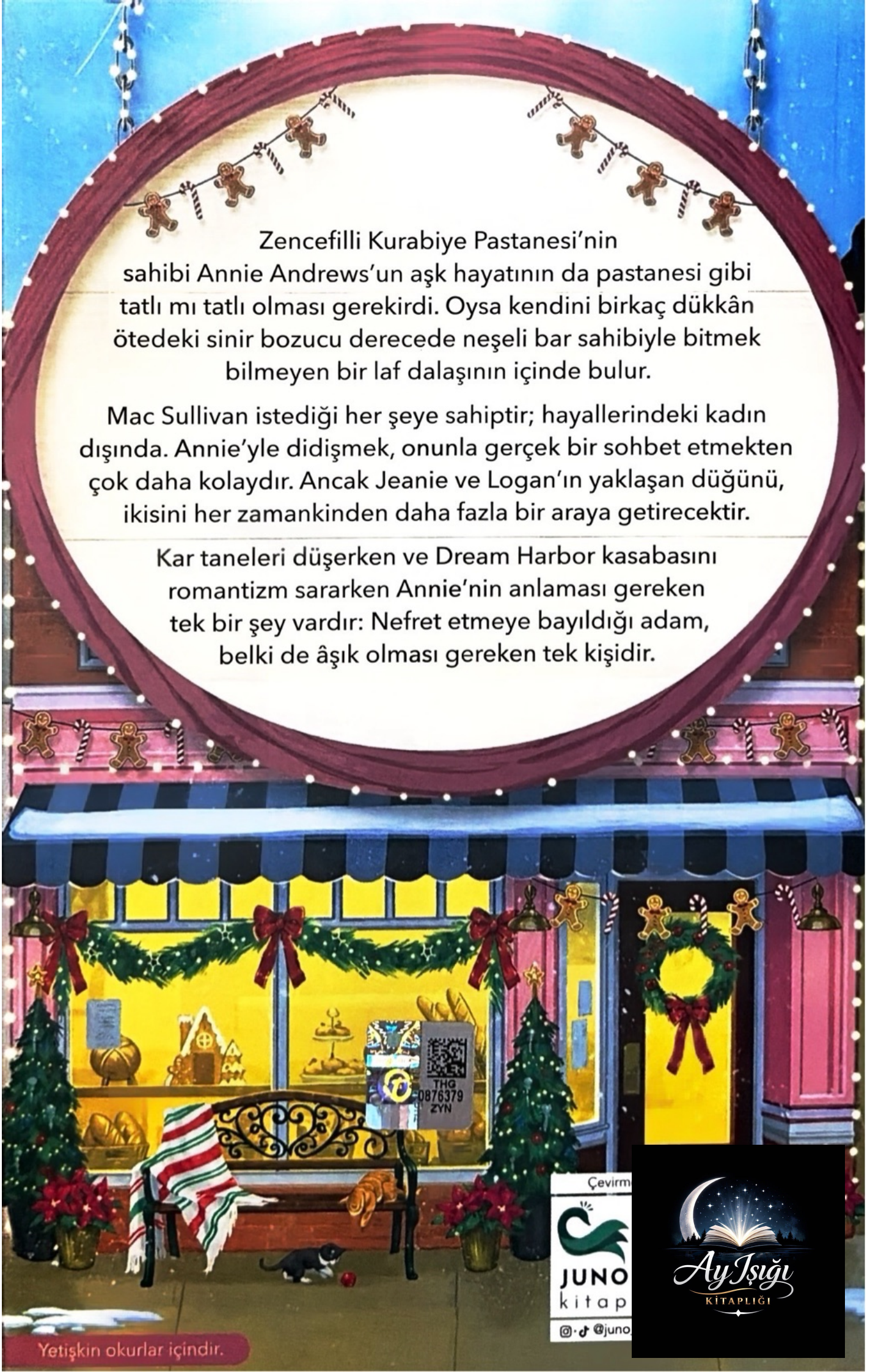
ZENCEFİLLİ KURABİYE PASTANESİ

EN TATLI ŞEYLER
BEKLEMEYE DEĞER.

LAURIE GILMORE

JUNO kitap

Zencefilli Kurabiye Pastanesi'nin sahibi Annie Andrews'un aşk hayatının da pastanesi gibi tatlı mı tatlı olması gerekirdi. Oysa kendini birkaç dükkân ötedeki sinir bozucu derecede neşeli bar sahibiyle bitmek bilmeyen bir laf dalaşının içinde bulur.
Mac Sullivan istediği her şeye sahiptir; hayallerindeki kadın dışında. Annie'yle didişmek, onunla gerçek bir sohbet etmekten çok daha kolaydır. Ancak Jeanie ve Logan'ın yaklaşan düğünü, ikisini her zamankinden daha fazla bir araya getirecektir.
Kar taneleri düşerken ve Dream Harbor kasabasını romantizm sararken Annie'nin anlaması gereken tek bir şey vardır: Nefret etmeye bayıldığı adam, belki de âşık olması gereken tek kişidir.
THG 0876379 ZYN
Çevirm
JUNO kitap
@juno
Ay Işığı KİTAPLIĞI
Yetişkin okurlar içindir.

USA Today, New York Times ve **Sunday Times** çoksatan listelerinde zirveye tırmanan *Dream Harbor* serisi, uzun zamandır İngiltere ve ABD'deki kitapçıların vitrinlerini süslüyor. Seri kısa sürede küresel bir fenomene dönüştü. Bu büyüleyici hikâyeler onlarca dile çevrilerek dünya çapında okurların kalbini fethetti.

ZENCEFİLLİ KURABİYE PASTANESİ

LAURIE GILMORE

@ayisigikitap

JUNO
kitap

Juno Kitap - 56

ZENCEFİLLİ KURABİYE PASTANESİ
Laurie Gilmore

Orijinal Adı: **Gingerbread Bakery**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Çeviren: Belgin Selen Haktanır
Redaksiyon: Bilge Nas Arıcan
Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2026

ISBN : 978-625-90381-8-6

Copyright © 2025 by Laurie Gilmore

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8/F Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

ZENCEFİLLİ KURABİYE PASTANESİ

LAURIE GILMORE

@ayisigikitap

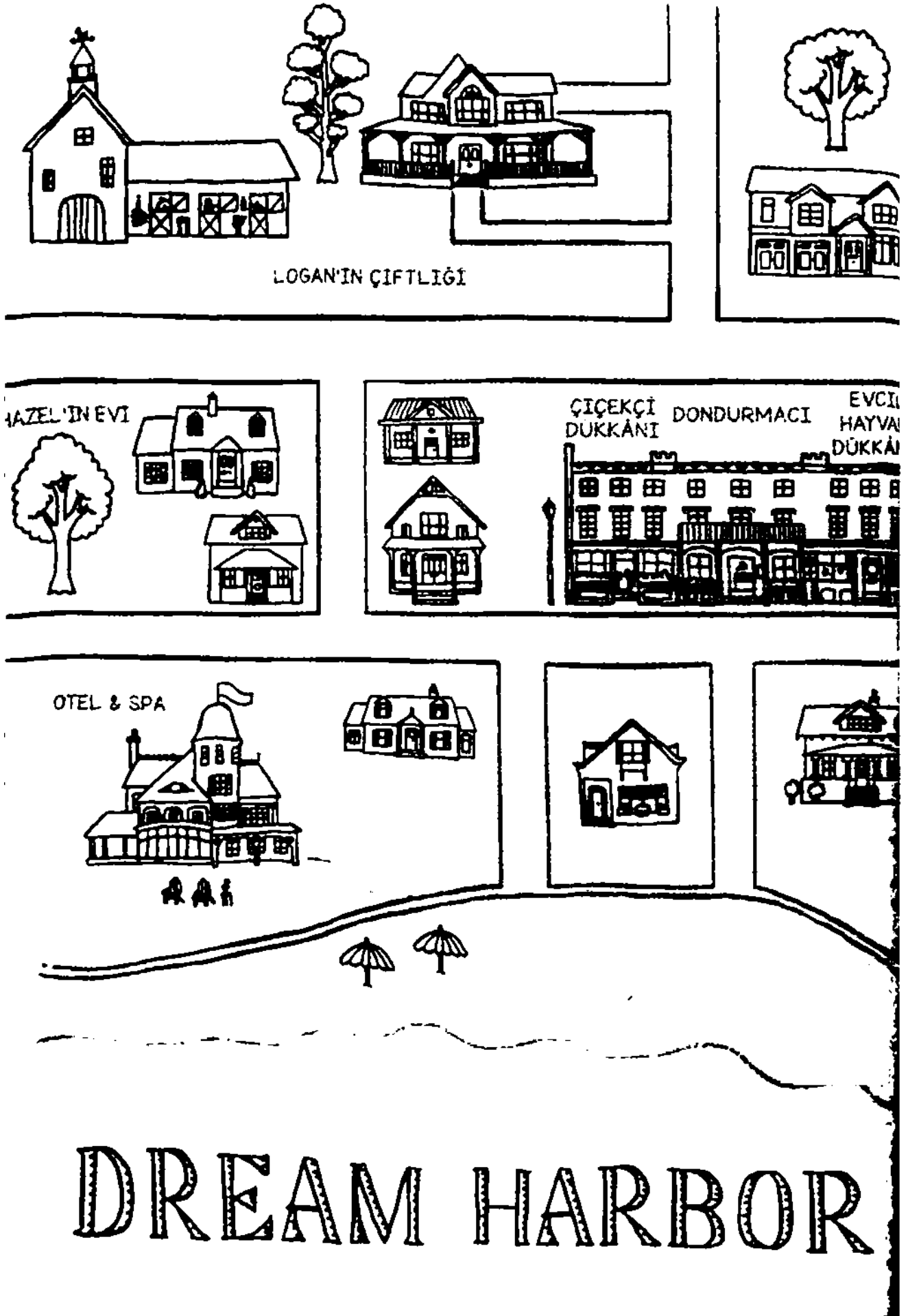
Çeviren: Belgin Selen Haktanır

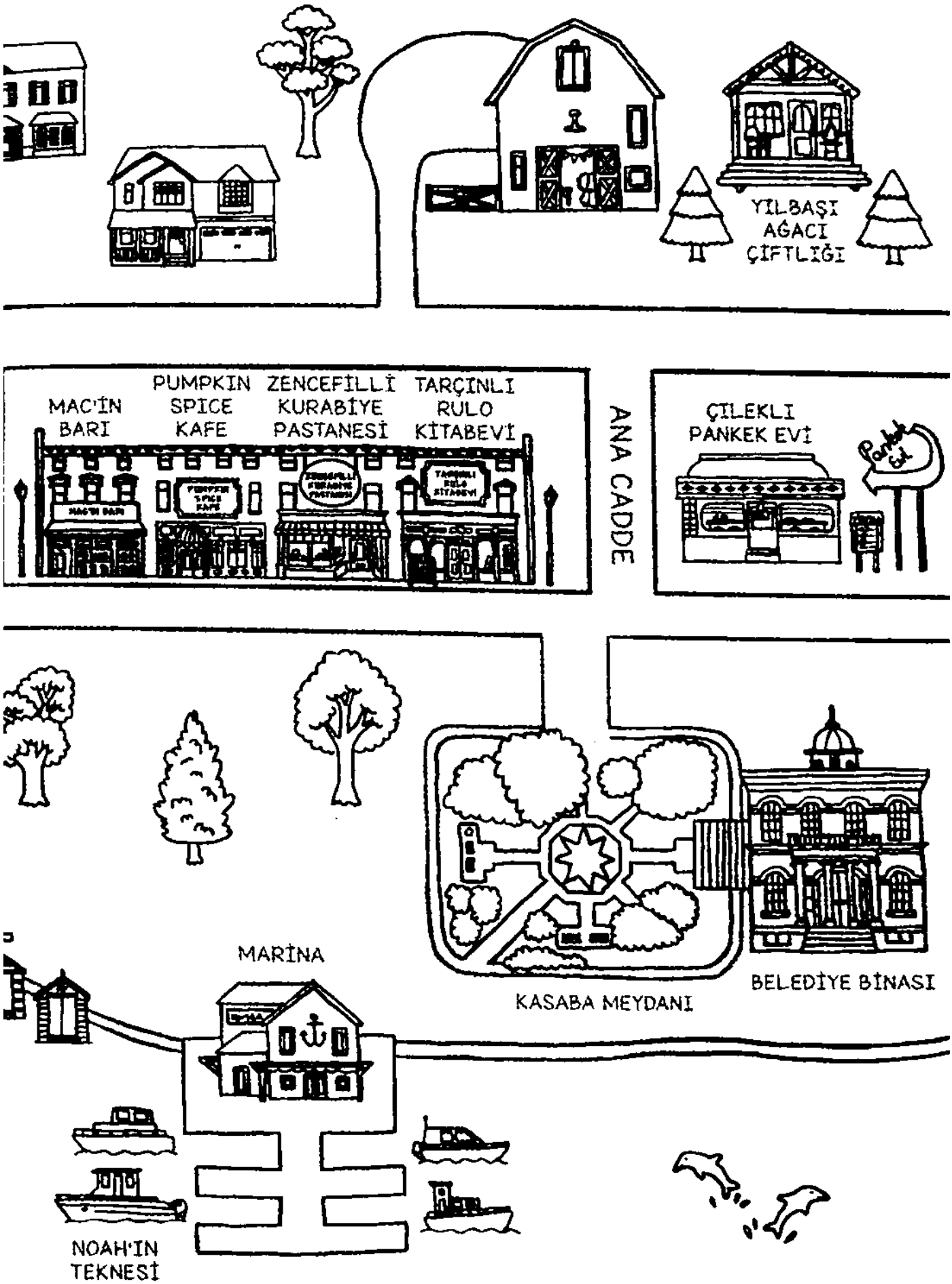
JUNO kitap

En başından beri Annie ile Mac'in hikâyesini okumak isteyen okurlarıma...

Başlıyoruz!

LOGAN'IN ÇIFTLIĞİ
HAZEL'IN EVİ
ÇİÇEKÇİ DÜKKÂNI
DONDURMACI
OTEL & SPA
DREAM HARBOR

YILBAŞI AĞACI ÇİFTLİĞİ
MAC'İN BARI
PUMPKIN SPICE KAFE
ZENCEFİLLİ KURABİYE PASTANESİ
TARÇINLI RULO KİTABEVİ
ANA CADDE
ÇİLEKLİ PANKEK EVİ
MARİNA
KASABA MEYDANI
BELEDİYE BİNASI
NOAH'IN TEKNESİ

Birinci Bölüm

Şimdiki Zaman

Annie Andrews çoğu insanı severdi. Dost canlısı, dışa dönük bir insandı; Dream Harbor'da olup bitenlerle yakından ilgilenir, belediye toplantılarını asla kaçırmazdı. Yerel işletmeleri derin bir sadakatle desteklerdi ve Dream Harbor Lisesi mezunlar komitesinin başındaydı. Lise döneminde okulu en çok seven ve başkan olması en muhtemel öğrenci seçilmişti. Pastanesi kasabanın çok sevilen bir mekânıydı ve üç Noel arka arkaya "en iyi vitrin tasarımı" ödülünü almıştı. Kız ve erkek yeğenlerine bakıcılık yapardı, sabah yürüyüşlerinde yanından geçtiği her köpeği mutlaka severdi ve anaokulundan beri en yakın arkadaşının aynı kişi olması da karakteri hakkında çok şey söylüyordu. Açıkçası, muhteşem birisiydi.

Ama bu muhteşemliğini görmeyen bir kişi vardı. Bu gezegende iyi *davranamayacağı* bir insan vardı. Esas olarak, ona iyi davranmak istemediği için. Esas olarak, ondan nefret ettiği için.

Ve üç gün boyunca ona tahammül etmek zorundaydı.

"Annie," diye fısıldayan Hazel omzunu dürttü. "Yine gözlerin ateş saçıyor."

Gerçekten gözleri ateş saçıyordu. Hem de doğruca Macaulay Sullivan'ın aptal suratına. Jeanie ile Logan'ın *prova öncesi provası* brunch'ında olmasalardı, Mac'in kafası alev alana dek ona öyle bakabilirdi. Aslında prova öncesi provası diye bir şey yoktu ama Jeanie düğün hafta sonunun asıl koşuşturması o akşamki prova yemeğiyle başlamadan önce yalnızca düğün ekibiyle küçük bir kutlama yapmak istemişti. Gelinin isteği geri çevrilebilir miydi? Annie bunu yapamazdı. Çünkü Annie iyi bir insandı. Bazılarının aksine.

Mac aklından geçenleri anlamış gibi ona göz kırptı.

"İtiraz ediyorum," dedi birden. Logan'ın çok kısa, homurdanarak sağdıçlarına yaptığı teşekkür konuşmasını böldü. Grup o sırada Çilekli Pankek Evi'ndeki bir masada oturuyordu. Ne yazık ki aralık ayındaki o cuma günü, sabah saat on birde içeride pek kimse olmadığı için mekân oldukça sessizdi; bütün masa aslında yüksek sesle söylemek istemediği şeyi duymuştu.

Logan, Jeanie, Hazel, Noah, Kira ve Bennett dönüp ona baktılar. Mac alaycı bir ifadeyle sırıttı. Annie masanın karşısına uzanıp onu boğmamak için kendisini zor tuttu.

"Bu kısma itiraz edebileceğini sanmıyorum," dedi Noah, gülerek. Hazel onun yan tarafına dirsek atınca Noah cıyakladı.

"Evlenmememiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" dedi Logan. Bir bilmece çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı çünkü Annie neden en yakın arkadaşının ve sevgili nişanlısının tüm kasabanın önünde evlilik yemini etmesini istemeyecekti ki?

"Hayır! Tabii ki öyle düşünmüyorum! Ben onu... Yani... Ondan söz etmiyordum."

"O hâlde, neden söz ediyorsun, *Annabelle*?" diye sordu Mac, daha da aptal bir gülümsemeyle.

"Senden! Senden söz ediyordum!" Annie artık resmen bağırıyordu ve diğer masalardaki birkaç müşteri ona doğru dönmüştü. "Düğün ekibinde olmana itiraz ediyorum," dedi Annie, sesini alçaltarak. Şuruplu pankek tabağından kıl payı kaçınarak masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Bu ekibe nasıl dahil olduğunu bilmiyorum. Sen asla Logan'la arkadaş olmadın. Ona *zorbalık* yaptın."

Mac kendisini savunmak istermiş gibi ellerini kaldırdı. "Bir kere, ona zorbalık yapmadım. Dostane şakalar yapmış olabilirim."

"Ona ilkokul ikinci sınıf boyunca Yaşlı MacDonald dedin! Yanından her geçtiğinde, 'ai-ai' diye bağırırdın!"

Mac başını iki yana salladı. "Bu saçmalıkları nasıl hatırlıyorsun, Annie? Yaptığım her hatayı not aldığın ufak bir defterin filan mı var?"

Annie ofladı. "Ne yaptığınla bu kadar ilgilenseydim çok hoşuna giderdi, değil mi?"

"İlgileniyormuş gibisin."

"Hah! Zerre kadar umurumda değilsin, *Macaulay*. Sadece neden burada olduğunu anlayamadım... Ahh! Hazel, neden sivri dirseklerinle beni dürtüyorsun... Ha." Annie başını kaldırınca, Jeanie'nin gözleri dolmuş bir hâlde ona baktığını fark etti. Lanet olsun. Gelini ağlatmıştı.

"Bütün hafta sonu böyle mi olacak? Ben sadece hepimizin güzel vakit geçirmesini istemiştim." Jeanie burnunu çekti ve Logan bu durumu derhâl düzeltmezse Annie'ye onu gırtlaklayabilirmiş gibi baktı.

"Hayır, hayır, hayır. Uslu davranacağız. Öyle değil mi, Mac?"

"Evet. Hem de çok. Söz." Mac göğsünde haç işareti yaptı ve Annie onun verdiği sözlerin beş para etmediğiyle ilgili yorumunun her kelimesini içinde tutmak için kendisini

zorladı. Ama arkadaşları hâlâ Mac'ten neden ölesiye nefret ettiğini bilmiyorlardı ve onlara kesinlikle söylemeye niyeti yoktu. Dahası, Jeanie'ye gerçekten olduğu gibi bir yetişkin gibi davranacağına söz vermişti. *Kendisi* bir söz verdi mi tutardı.

Birkaç gün kendisini tutabilirdi. Karşısında oturan adamı gırtlaklama isteğine sadece yetmiş iki saat direnebilirdi. Bunu en yakın arkadaşları için yapabilirdi. Logan, beş yaşından beri onun için bir erkek kardeş gibi olmuştu. Hazel'la ayrılmaz ikiliydiler. Şimdi de Jeanie'yi onlar kadar seviyordu. Onların düğün hafta sonunu mahvetmeyecekti.

"Cidden, Jeanie. Özür dilerim. Bundan böyle Mac'le ilgili tüm yorumlarımı kendime saklayacağım."

Mac dahil herkes bundan şüpheli gibiydi.

"Ciddiyim! Hafta sonu için kişisel duygularımı bir kenara atacağım."

Bennett, Kira'ya yanaşıp fısıldadı. "Neden bu kadar güçlü kişisel duyguları olduğunu biliyor muyuz?"

Kira omuz silkti. "Karmaşık bir geçmişleri olduğu için olabilir mi?" diye fısıldadı.

"Karmaşık değil," diye araya girdi Annie. "Bir geçmişimiz yok."

Mac bunu duyunca irkildi, gözlerinde hüzün ya da pişmanlığa benzer bir ifade belirdi. Ama Annie istifini bozmadı. Bozmamalıydı. Aklını yitirmek istemiyorsa, onun ifadelerini dikkate almamalıydı. Hafifçe gülümsemeye çalıştı ve tekrar Jeanie'ye döndü.

"Hiçbir şey karmaşık değil. Aslında her şey oldukça basit. Dünyada en sevdiğimiz iki insan evleniyor. Ve biz," dedi Annie, masadaki arkadaşlarını işaret ederek, "bunun gelmiş geçmiş en iyi düğün hafta sonu yapmak için elimizden geleni yapacağız."

"Güzel," dedi Logan. "Çünkü Mac *sağdıçlarımdan* biri olarak burada. Bazılarımız ikinci sınıfı geride bıraktı."

Annie dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri içinde tutmaktan midesinin bulanmaya başladığını hissediyordu ama kendisini tutmayı başardı. Arkadaşları için. Bu düğünün hatrı için bu meselenin ikinci sınıftan çok daha ileri gittiğini söylemeyecekti. "Elbette," dedi. "Mac arkadaşınız. Bunu anlıyorum." Portakal suyu bardağını kaldırdı ve herkes ona eşlik etti.

"Logan ile Jeanie'ye."

"Şerefe!"

Herkes plastik meyve suyu bardaklarını tokuşturdu. Annie, Jeanie'nin tekrar gülümsediğini ve Logan'ın yüzünde biraz daha yumuşak bir ifade belirdiğini görünce rahatladı. Oh be. Bir numaralı düğün krizini atlatmışlardı. Evet, bunu kendisi başlatmıştı ama en azından durumu düzeltmişti.

Mac'e rağmen.

Bakışlarını Mac'in oturduğu, Bennett ile Kira'yla güldüğü masaya çevirdi. Lisedeki gibi çok yakışıklı olması da durumu düzeltmiyordu. Gerçi o zamanlar bunu asla itiraf etmezdi.

Mac'le hiçbir zaman arkadaş olmamıştı. Birlikte uyumlu değillerdi.

Annie'nin ona on bir sene önce söylediği şey tam olarak buydu.

Ama Mac asla iyi bir dinleyici olmamıştı.

@ayisigikitap

İkinci Bölüm

Geçmiş Zaman

Mac, Dream Harbor'daki Noel pazarında boş boş dolaşıyordu. Noel'e bir aydan az zaman kalmıştı ve annesine bir hediye alması gerekiyordu. *İyi* bir hediye. Noel pazarında uygun bir şey bulabileceğini düşünmüştü. Pazar her sene ağaç ışıklandırma festivalinden sonra kurulurdu ama Mac çocukluğundan beri oraya gitmemişti.

Bu yıl, annesine gerçek bir hediye almaya kararlıydı. Artık on dokuz yaşındaydı; uyduruk, el yapımı hediyelerle paçayı kurtaramayacağını düşünüyordu. Gerçi annesi, onun anaokulundayken yaptığı yamuk yumuk geyik süsünü hâlâ her yıl ağaca asmakta ısrar ediyordu; şimdi aynı derecede biçimsiz bir süs yapsa muhtemelen onu da asardı. Ama artık hediye işinde çıtayı yükseltmenin zamanı gelmişti.

Ne yazık ki son zamanlarda yaptığı tek şey avare avare dolaşmaktı. Liseden mezun olduğundan beri aradan altı ay geçmişti ve hâlâ bu aptal kasabadaydı, hâlâ çocukluk odasında yaşıyordu ve hâlâ gelecekle ilgili bir planı yoktu. Hatta bir sonraki hafta için bile bir planı yoktu. Mac'in amacı yoktu.

Pumpkin Spice Kafe'nin tezgâhında durdu ve kafenin sahibi Dot tarafından kocaman bir gülümsemeyle karşılandı.

"Merhaba, Macaulay. Mutlu Noeller."

Gerçekten de çok kötü olan ismini kısaltmadan söyleyebilen çok az kişi vardı. Dot da onlardan biriydi. Dot, Mac hak etmediğinde bile ona her zaman iyi davranmıştı.

"Selam, Dot."

"Sana ne verebilirim?" diye sordu Dot. Devasa Noel çanı biçimli küpeleri, başını her hareket ettirdiğinde çıngırdıyordu.

"Sıcak çikolataya ne dersin?"

"Fazladan marshmallow olsun mu?"

"Lütfen."

Dot ona marshmallow'larla dolup taşan ve bir tarafına baston şeker asılmış olan kırmızı renkli karton bardağı verdiği anda Mac kendisini salak gibi hissetti. Bu, bir çocuk içeceğiydi ve Mac nasıl yetişkin bir adam olacağını anlamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Ne yazık ki çamaşırlarınızı hâlâ anneniz yıkarken kendinizi büyümüş hissetmek çok zordu.

Evden ayrılması gerekiyordu. Uzağa taşınması gerekiyordu. Bu kasaba ve kasaba halkının onunla ilgili önyargılı fikirleri onu giderek daha fazla boğuyordu.

"Teşekkürler, Dot," diye mırıldandı. Birden arkadaşlarının okulda olduğuna ve bu bol şekerli saçma içeceği aldığını görmediklerine sevindi.

Bir yudum aldı. Çok lezzetliydi. Elinizde kakao dolu bir kupayla herhangi bir şey hakkında kötü hissetmek zordu.

Mac pazarda gezinmeye devam etti, arada sırada mükemmel hediyeyi bulabilmek için el sanatları tezgâhlarına göz attı. Aslında bu biraz bencilce bir çabaydı. Düşünceli gözükecek bir hediyenin, yeni planını anlattığında ebeveynlerinin yaşayacağı şoku biraz yumuşatacağını umuyordu. Gerçi, bir plandan çok genel bir fikir gibiydi. Dream Harbor'dan başka bir yere gitmekle ilgili bir fikirdi. Henüz ayrıntılı bir şekilde

düşünmediği bu fikre göre, ülkeyi baştan sona dolaşmanın hayatıyla ne yapmak istediğini anlamasına yardımcı olacağını düşünüyordu. Bir arabada tek başına geçireceği birkaç ayın buna yardımcı olacağını düşünüyordu.

Tanıdık bir yüz dikkatini çekti.

Annabelle Andrews, beşinci ders olan ekonomi sınıfında önünde oturuyordu. Daha doğrusu, önceki sene mezun olmadan önce öyleydi. O senenin büyük bir bölümünü Annie'nin şirin atkuyruğunu çekme dürtüsüne direnerek geçirmiş, sadece o gün hangi ödevi teslim edeceklerini sormak için kaleminin silgi tarafıyla Annie'nin sırtını dürtmüştü. Annie hep Mac onu her açıdan hayal kırıklığına uğratıyormuş gibi bıkkınlıkla oflayarak yanıt vermişti.

Beş yaşından beri aynı okullarda okumuşlardı ve Annie ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Dolayısıyla, Mac de ondan hoşlanmamıştı. Annie tipik bir üstün başarılı öğrenciydi. Öğretmene fazladan kredi için yalvaran tiplerdendi. Kendisiyse sadece dersi geçecek kadar çaba sarf ederdi. Lakros sahası dışında. Orada elinden geleni yapmak onu fazlasıyla mutlu ederdi. Ama Annabelle Andrews sporla zerre ilgilenmezdi. Ya da sporcularla.

Gerçi Mac onun neyi önemsediğini umursamıyordu.

Ama işte buradaydı, kendisi gibi hâlâ kasabadaydı. İlginç bir durumdu.

Ön tarafında *Annie'nin Pastane Ürünleri* yazan bir levha olan bir masada oturuyordu. Masada, renkli selofan kâğıda sarılı çeşit çeşit Noel kurabiyeleri duruyordu. Mac yaşlı bir çiftin birkaç kurabiye almasını ve gülümseyen Annie'ye ücreti ödemesini bekledi. Annie onu karşısında görünce gülümsemesi yüzünden silindi.

"Annabelle," dedi Mac, başını eğip selam vererek.

"İsmim Annie ve bunu biliyorsun. Ne işin var burada?"

Mac omzunu silkti, keşke onunla karşılaşmadan önce elindeki salak marshmallow'lu içeceği atsaydı. "Alışveriş yapıyorum. Senin ne işin var? Harvard'da filan olman gerekmiyor muydu?"

Annie kaşlarını çattı. "Bu, herkesin sonunda bir Ivy League okuluna gittiği gençlik filmi değil. Ailemin altı çocuğu var. Harvard'a gitmemi karşılayabileceklerini mi sanıyorsun?" Annie, Mac salağın tekiymiş gibi gözlerini devirdi. Mac'in ondan hoşlanmamasına neden olan pek çok nedenden biri de buydu.

"Benim hatam," diye homurdandı. "Ekonomi dersi için o ekstra ödevleri yaptıktan sonra bir *pastane ürünleri* satışı düzenlemeni beklemiyordum."

Annie ellerini masaya indirip öne eğildi. Solgun yanaklarına Mac'in hoş olduğunu düşünmeyi reddettiği hafif bir pembelik yayılmaya başlamıştı.

"Bu pastane ürünleri satışı, yeni iş girişimimin başlangıcı. Eyalet üniversitesinde işletme dersleri alıyorum ve şimdilik bir internet mağazası üzerinden kurabiye satıyorum. Ama birkaç sene bekleyip neler olacağını gör. Çok başarılı bir küçük işletme sahibi olacağım."

Mac bundan bir saniye bile şüphe etmiyordu ama bunu ona itiraf edecek değildi.

"Vay canına, her şeyi planlamışsın."

"Evet, gerçekten de planladım," dedi Annie, kendinden emin bir gülümsemeyle. "Ya sen? Annen senin için yemek pişirirken ve temizlik yaparken, aylak aylak Dream Harbor'da mı takılıyorsun?"

Mac, Annie'nin söyledikleri yüzde yüz doğru olmasına rağmen, çok aptalca bir şey söylemiş gibi ofladı.

"İşin aslı, tatilden sonra buradan gidiyorum."

"Sahi mi?"

"Evet. Ülkeyi baştan sona gezeceğim." Aklında geliştirmeye çalıştığı yarım yamalak plan, yüksek sesle söylediği anda somut hâle gelmişti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Varacağın yer değil, yolculuk önemlidir," dedi Mac ve bu lafın kulağa çok aptalca geldiğini fark edince ânında pişman oldu.

Annie kaşlarını kaldırdı ama bu saçma yanıtıyla ilgili bir şey demedi.

"Eee, kurabiye alacak mısın, almayacak mısın?"

"Şey... alacağım. Zencefilli olanlardan alayım."

Annie ona bir an için içtenlikle gülümseyince Mac nefesinin kesildiğini hissetti.

"Bunlar özel kurabiyelerimdir," dedi Annie, ona ufak bir paket uzatarak. "Bir dene."

Mac'in paketi açmasını, içinden yüzü ve düğmeleri şekerli hamurdan yapılmış ufak bir zencefilli kurabiye adam çıkarmasını bekledi. Mac kurabiye adamın kafasını ısırdı.

Hayatında yediği en iyi kurabiye olabilirdi. Tam kararında bir gevreklikle hem zencefilli hem de tatlı bir kurabiyeydi.

"Tanrım, Annie. Çok lezzetli bir şey bu."

Annie mutluluktan ışıldayarak ona baktığında Mac neredeyse kurabiyesini boğazına kaçıracaktı. Annie on üç sene boyunca ona, en iyi ihtimalde gereksiz bir insan, en kötü ihtimalde bir düşman gözüyle bakmıştı ama o anda ona *gülümsüyordu*. En hafif ifadeyle, dengesini bozan bir durumdu. Muhtemelen bir sonraki sözünün nedeni de buydu.

"Daha sonra birlikte takılmalıyız."

Annie'nin gülümsemesi silindi ve kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Biz hiç birlikte takılmadık ki."

Mac omzunu silkti, renk vermemeye çalıştı ama kalbi sanki Annie'nin onunla takılmak isteyip istememesini *umursuyormuş* gibi dört nala koşmaya başlamıştı.

"Biliyorum ama henüz kimse yarıyıl tatili için geri dönmedi. İkimiz arkadaşlık etsek fena olmaz, değil mi?" Tanrım, diye düşündü. Sesinin ansızın içine çöken çaresizliği yansıtmadığını umdu.

Annie bu teklifi düşünürken dudaklarını büktü. "Logan büyükbabası ve büyükannesiyle *gemi* turunda, Hazel da henüz yurt dışında okuduğu okulda akademik dönemi tamamlamadı... O yüzden... belki ikimiz... bir şeyler yapabiliriz..." Bu teklife en az Mac kadar şaşırmış gibiydi ama Mac artık geri adım atamazdı.

"Harika, saat sekizde lokantada buluşalım."

Annie bunu kabul ederken bile hafifçe kaşlarını çattı. "Tamam, olur. Saat sekizde lokantada."

"Süper. Görüşürüz, Annabelle."

"Bana öyle deme!" diye seslendi Annie arkasından. Mac yürürken ona el salladı ve Annie görüşme teklifi konusunda fikir değiştirdiğini söyleyemeden uzaklaştı.

Çünkü Mac birden, hiç hoşlanmadığını düşündüğü kızla vakit geçirmeyi dört gözle beklediğini fark etmişti.

Üçüncü Bölüm

Şimdiki Zaman

Prova, Mac'in tahmin etmediği kadar ciddi bir olaydı. Barı o gece Amber'ın becerikli ellerine teslim etmiş ve Yılbaşı Ağacı Çiftliği'ne tam vaktinde varmıştı. Oraya vardığında, çok gergin gözüken Logan'ı, yeni restore edilmiş ahırın ortasına yerleştirdikleri sandalyelerin arasında yürümeye hazırlanırken bulmuştu.

"Hey, geldi işte," dedi Noah. Mac diğer sağdıçlara katılırken Noah sırtına sert bir şaplak indirdi.

"Kusura bakmayın, geç kaldım." Mac ceketini en yakındaki sandalyeye fırlattı.

"Sorun değil," dedi Logan. "İşleri hâlâ bitmedi." Etrafı her biri hararetle zamanlamayı, müziği ve yürüyüş sırasını konuşmakta olan nedimeleriyle çevrili olan Jeanie'yi işaret etti.

Annie ona baktığını görünce gözlerini kıstı.

Tanrım, dedi Mac içinden. Bu kadın olanları asla unutmayacaktı.

On dokuz yaşındayken işlediği günahların kefaretini daha ne kadar ödemek zorundaydı?

Ona göz kırptı ve yanaklarının öfkeden kızardığını gördü. Annie bakışlarını ondan ayırdı, düğün günü her şeyin nasıl

olacağını açıklayan Kira'ya çevirdi. Kira'nın hakkını yiyemezdi doğrusu; eski ahır şimdiden muhteşem gözüküyordu. Bir çatısı olması bile büyük bir gelişmeydi ama ahırı tamamıyla başka bir şeye dönüştürmüştü. Alanın bir yarısında mihraba kadar uzanan sıra sıra beyaz sandalyeler vardı; diğer yarısıysa resepsiyon masalarının ve sandalyelerinin sığabileceği kadar genişti.

Pazar gününden önce hâlâ yapılması gereken çok şey vardı ama mekân süper gözüküyordu. Elbette, Mac günün birinde evlenecek olursa, nikâh dairesinde evlenmeyi tercih ederdi. Logan'ın yüzündeki hafif hastalıklı ifadeye bakılacak olursa, o da öyle düşünüyordu.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Mac.

"Jeanie'yle evleneceğim için mi? Evet. Herkesin önünde yemin edeceğim için mi? Hayır."

Mac güldü. "Yanlış ismi söyleme, gerisi hallolur."

Logan dehşet içinde ona baktı. "Neden böyle bir şey dedin şimdi?"

"Şaka yapıyordum! Her şey yolunda gidecek!"

"Harika olacak," diye araya girdi Noah. "Sadece ezbere birkaç cümle söyleyeceksin."

"Kimseye haber vermeden evlenen adamın söylediğine bak," diye homurdandı Logan.

Noah güldü. "Hazel'ın karım olması için daha fazla bekleyemezdim," dedi, omuz silkerek. "Ne diyebilirim ki?"

İşte o noktada, Mac düğüne birlikte gidebileceği birisini bulmadığı için gerçekten de pişman oldu. Belli ki kendisi her gece barda içkileri dağıtırken, hayatındaki herkesin bir partneri olmuştu.

"Kızlar başlamaya hazır sanırım," dedi Bennett, Kira en arkadaki sandalyelerin arasına geçtiğinde. Kira sadece çiftliğin sahibi değildi, aynı zamanda bir düğün planlayıcısıydı.

Son belediye toplantısında, onun kendisini bu yeni davet planlama işine tamamıyla adadığından söz edilmişti. Elbette, senede bir ay Noel ağacı satışı işine de devam ediyordu.

"Tamam, şimdi şöyle olacak..."

Mac talimatları can kulağıyla dinlemedi. Ne kadar zor olabilirdi ki? Mihraba doğru yürüyecekti, diğer sağdıçların yanında duracaktı, dik dik Annie'ye bakmayacaktı ve geri yürüyecekti. Karmaşık bir dans numarası filan yapmayacaklardı ki. Ama Logan aynen bunu yapacaklarmış ve kaçıp gidecekmiş gibi gözüküyordu. Mihraba havalı adımlarla yürümesini filan sağlamaya çalışırlarsa, onu tamamıyla kaybedebilirlerdi.

Mac çoğu boş olan sandalyelerin arasından geçti ve Noah ile Bennett'ın arasında durdu. İlk iki sırada birkaç akraba oturuyordu. Mac alçak sesle Logan'ın büyükannesi Estelle'e ve büyükbabası Henry'ye merhaba dedi.

"Güzel," dedi Kira, yarı nedime, yarı düğün planlayıcısı modunda. "Şimdi sıra bende, Annie'de ve Hazel'da. Sonra, elbette günün yıldızı, yani gelin yürümeye başlayacak." Jeanie mutluluktan ışıldar hâlde Logan'a baktı ve Logan birden o istediği takdirde tek kişilik bir gösteri yapabilirmiş gibi canlandı.

"Sakın fazla hızlı yürümeyin," dedi Kira. "Çiçeklerinizi de böyle aşağıda tutun."

Kadınların hepsi görünmez buketleriyle Kira'nın hareketini taklit etti. Mac pazar günkü gerçek törende gerçek buketleri olacağını tahmin etti.

"Senelerce annesinin yardım ve bağış gecelerine katılması çok faydalı oldu," diye fısıldadı Bennett.

Haklıydı. Kira insanları nasıl denetleyeceğini, bir davet mekânı düzenlemeyi, büyük bir davetin lojistiğini ayarlamayı iyi biliyordu ve tüm bunları yüzünden eksik olmayan bir gülümsemeyle yapıyordu.

"Bu işte çok başarılı," dedi Mac, hafifçe gülerek. "Burada muhteşem bir iş çıkarmış."

"Aynen, dostum. Çok uğraştı." Bennett'ın onunla ne kadar gurur duyduğu belliydi. Mac, Annie izin verse onun pastanesinden nasıl söz ederdi diye düşündü. Bazen onun ortalıkta olmadığı zamanlarda bunu nasıl gerçekten de yaptığını düşündü. Annie on bir sene önceki Noel pazarındaki ufak bir satış masasından beri inanılmaz yol katetmişti.

"Tören sırasında konuşmak yok," diye onları azarlayan Kira, Bennett'a cilveli bir gülümseme fırlattı.

"Affedersin, bebeğim."

"Sorun değil. Şimdi, Jeanie'nin babası esas törene gelecek ama provada mihraba tek başına yürüyebilirsin."

Jeanie başını salladı ve kadınlar sandalyelerin arasında yürümeye başladı. Kira, Annie, Hazel ve Jeanie tek sıra hâlinde yürüyordu ama Mac'in gördüğü tek kişi Annie'ydi. Oraya geri döndüğünden beri hayatının öyküsü buydu. Gözleri ondan başkasını görmüyordu.

Ona kaşlarını çatan Annie. Ona suratını asan Annie. Oflayan, iç çeken ve şansı yaver giderse ona bağıran Annie. Mac bir mazoşist olduğundan, hâlâ onun yakınlarında olmak istiyordu.

Kadınların esas düğünde ne giyeceklerinden emin değildi ama Annie provada krem rengi bir kazak ve koyu renk bir pantolon giymişti. Sarı saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu biçiminde bağlamıştı. Yanaklarına açık pembe bir kızarıklık yayılmıştı ve parıldayan gözleri arkadaşlarının düğününe o anda bile duygulandığını ele veriyordu.

Mac törenle ilgili talimatların çoğunu duymadı. Farklı bir Noel zamanını düşünüyordu. Annie'nin ona sarılmasına izin verdiği tek Noel'di. Ona başının belası değilmiş gibi gülümsediği tek zamandı. Açıkçası, favori Noel'iydi ve kendisine bile itiraf edemeyeceği kadar acıklı bir durumdu bu.

Defalarca onu unutmaya, sisteminden atmaya, yerine başka kadınlar koymaya çalışmıştı. Ama asla işe yaramamıştı. Kimse onun anısına, o kusursuz Noel'in anısına yaklaşamamıştı. Mac bu anıyı seneler içinde abarttığını umut etmişti. Ama kasabaya geri döndüğünde, Annie'nin hatırladığı kadar kusursuz olduğunu görmüştü.

Berbat bir durumdu.

Hayatın Annie'nin ışıltısını yok etmemiş olması, hâlâ eskisi gibi coşkulu, sevgi dolu ve çalışkan olması berbat bir şeydi. Hâlâ kendisini yaptığı her şeye adıyordu. Hâlâ seneler öncesinden tanıdığı o dünyalar güzeli, üstün başarılar elde eden kişiydi. Şimdiyse Mac oraya sıkışıp kalmıştı, onu Annie yapan bütün özellikleri hayran hayran izlemek ve bu durum onu yavaş yavaş öldürmüyormuş gibi davranmak zorundaydı.

Jeanie ve Logan ufak izleyici kalabalığının tezahüratları arasında nasıl öpüşeceklerini prova ediyordu. Tezahüratlar Mac'i düşüncelerinden sıyıracak kadar yüksekti. Sağdıçlar ve nedimeler mihraptan geriye doğru yürümek için çiftler oluştururken, kendisi kaçınılmaz bir şekilde Annie'yle eşleşmişti. Mac ona kolunu uzattı, Annie istemeye istemeye koluna girdi.

Yürürlerken "Çok güzel gözüküyorsun," diye fısıldadı Mac kulağına.

"Mac, yapma."

"Annie, ben sadece..."

"Sana yapma dedim," diye parladı Annie. "Bu düğün beni yeteri kadar duygusallaştırdı. Bir de aklımı Hazel'ın on üçüncü yaş gününden sonra yaptığın gibi karıştırmanı istemiyorum."

Aklını *karıştırmak* mı? Hah! Esas kendi aklı karışmış hâldeydi.

Bir sene boyunca o geceyi düşünmüştü.

"Aklını karıştırmaya çalışmıyordum."

En arkadaki sandalyelere vardıklarında, herkes duvarın önüne dizilmiş olan masalardaki yemeklere akın etti. Yemek işini Archer üstlenmişti ve hepsinden enfes kokular yayılıyordu.

Annie, Mac'e döndü ve her zamanki gibi gözlerinden ateşler saçarak ona baktı.

"Ama karıştırdın."

Mac o gece olanları düşündükçe ölecekmiş gibi hissediyordu. Çok yakınlaşmışlardı. *Annie* ona çok yakın duruyordu. Yüzü ve dudakları *tam* karşısındaydı. Onun kollarında gayet mutlu ve istekli gözükürken, ona bakmıştı ve sanki ondan neden nefret ettiğini hatırlamıştı. Lanet olasıca balodan kaçan Külkedisi gibi bardan kaçmıştı.

Belli ki Mac kendisini kandırmıştı. O gece içkiyi fazla kaçırmışlardı ve Annie arkadaşları yavaş yavaş aile hayatına başladıkları için duygusaldı. Mac'in yaklaşmasına izin vermesi, aslında panikle karışık bir çaresizlikten kaynaklanmıştı. Ama yine de Annie kaçana kadar güzeldi.

"Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Ama gerçekten de çok güzelsin. Tarafsızca söylüyorum," dedi Mac, omuz silkerek.

Annie biraz yumuşar gibi oldu, kaşlarının arasındaki çizgi biraz silindi. Zaten Mac'in o günlerde umut edebileceği en iyi şey buydu.

"Eee, düğüne birlikte gidebileceğin bir flörtün var mı?" diye sordu Annie, konuşmayı karmaşık geçmişlerinden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Hayır, bu sefer bir flörtüm yok."

Annie şaşkınlıkla ona baktı. "Sahi mi?"

Mac omzunu silkti. "Sanırım birisini davet etmeyi unuttum."

Annie'nin tatlı kahkahası, onun için bir ödüldü. "Ben de."

Bu sefer şaşırma sırası Mac'teydi. Annie yeni erkek arkadaşlarını ona sergilemeye bayılıyormuş gibi davranıyordu

ama kendisi de sırf onun karşısında yalnız olmamak için özel davetlere sıradan birkaç kişiyle gitmişti.

Seneler içinde bir sürü aptalca oyun oynamışlardı.

"Belki bana bir dans ayırırsın," dedi Mac.

Annie bu kez daha büyük bir kahkaha atarak onun omzuna hafifçe vurdu. "Hiç şansın yok, Sullivan."

Annie yanından geçip açık büfeye doğru giderken hâlâ gülüyordu. Mac kendisini salak gibi hissederek başını iki yana salladı.

Evet, hiç şansı yoktu. Artık kalın kafasının bunu anlaması gerekiyordu.

Dördüncü Bölüm

Geçmiş Zaman

Noel pazarında kurabiyelerin hepsini satmasının üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen Annie, Noel'e dört hafta kala rasgele bir perşembe gecesinde kendini nasıl lakros takımı kaptanının karşısında otururken, sıcak çikolata yudumlayıp patates kızartması yerken bulduğunu hâlâ çözmeye çalışıyordu. Kesinlikle ajandasına eklemeyi beklediği bir şey değildi.

Ama işte buradaydı.

Mac'le birlikte.

Son bir sene içinde birkaç sözcükten fazla konuşmadığı, konuştuğunda da yalnızca ders için okunması gereken sayfalar hakkında konuştuğu bir gençti.

Muhtemelen durumun tuhaflığından ve daha önce hiç baş başa vakit geçirmemiş olmalarından dolayı, siparişlerini verdiklerinden beri gergin bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Ama Mac haklıydı. Arkadaşları henüz gelmemişti ve Annie'nin canı sıkılmıştı.

Zaten bu tuhaf randevuyu bu yüzden kabul etmişti. Can sıkıntısı yüzünden. Dokuzuncu sınıfta, Macaulay Sullivan altmış santimetre birden uzadığında ve arkadaşlarına salak

gibi davranmayı kestiğinde istemeden ona âşık olduğu için değildi. Nedeni kesinlikle bu değildi çünkü Annie bu tür şeyler yapmayacak kadar zekiydi. Son yıllarda istikrarlı bir şekilde sadece gençlik filmleri izlemesine rağmen, gerçek hayatta seksi ve popüler erkeğin mükemmeliyetçi kızlarla hiç ilgilenmediğini biliyordu. Mantıklı değildi.

Annie kendisine sporcu gençlerle, özellikle de arkadaşlarına kötü davrananlarla flörtleşmeme kuralı koymuştu. Onlarla konuşabileceği bir şey yoktu. Birisinin ufak bir topu ağlara fırlatmasıyla, bir sopayla bir topa vurmasıyla, bir topu yakalayıp koşmasıyla, hatta bir topla ilgili olan her şeyin ne kadar zor olduğuyla da ilgilenmiyordu. Dolayısıyla, Mac'i bakması keyifli bulsa bile, onu randevuya çıkacağı bir tip olarak görmemişti. Mac'in de onun hakkında böyle düşündüğünden emindi. Çünkü bir kez daha hatırlaması gerekirse, bu bir gençlik filmi değildi.

Burada olmaları çok tuhaftı.

Karşısında oturan koyu renk saçlı ve bronz tenli Mac'e bakmak gerçekten de *hoştu*. Annie altıncı sınıfta yaptıkları aile soylarıyla ilgili bir ödev sayesinde, Mac'in tipik bir İrlanda ismine sahip olmasına rağmen yarı İtalyan olduğunu da biliyordu. Dolayısıyla, soğuk ve karanlık bir New England kışının ortasında, Mac'in genleri hâlâ Akdeniz iklimindeymiş gibi davranıyordu.

Mac uzun, siyah kirpiklerini kaldırdı ve Annie'yi ona bakarken yakaladı. Yüzünde ânında beliren gülümseme, Annie'nin midesinde kelebekler uçuşması için yeterliydi.

Kes sesini, mide.

"Eee, Annie," dedi Mac, geriye yaslanarak. "Önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım mı?"

"Hangi konuda?"

"Benden ne kadar nefret ettiğin konusunda."

Annie'nin boğazına patates kızartması kaçtı. "Senden nefret etmiyorum."

Mac ofladı. "Tabii, tabii. Benden kesinlikle nefret ediyorsun."

"Etmiyorum! Hiçbir zaman arkadaş olmamış olmamız, senden nefret ettiğim anlamına gelmez."

"Hah! Sana her baktığımda suratını asıyorsun."

Annie gözlerini devirdi. "Okulda herkesin üstüne atladığı gibi üstüne atlamadığım için özür dilerim."

"Öyle yapmadılar."

"Lütfen! Lakros takımının kaptanı mı? Kızlar bu saçmalıklara bayılırlar."

"Ama sen bayılmazsın."

Annie omuz silkti. "Sporla pek ilgilenmiyorum."

"Ya da sporcularla."

"Ne olmuş yani? Sen de öğrenci konseyi toplantılarına gelmiyordun."

Mac ağzına üç patates kızartması daha tıktı. "Doğru. Ama hâlâ benden hoşlanmadığını düşünüyorum."

"Küçükken Logan'a karşı davranışlarından hoşlanmazdım."

Mac'in gözleri irileşti. "Logan'a karşı mı?"

"Evet, eskiden onunla dalga geçerdin. Üstelik annesi daha *yeni* ölmüştü. Sanırım bu yüzden senden gerçekten de nefret ettim."

Mac cidden Logan'a karşı davranışlarından utanmış gibiydi. "Ondan özür dileyeceğim."

Annie gözlerini devirdi. "Eminim."

"Ciddiyim. Telefonunu ver."

"Ne? Hayır!"

"Logan'ın numarasını aç. Ona hemen mesaj atacağım."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Çok ciddiyim.Tam bir baş belasıydım. Bırak da özür dileyeyim, ondan sonra benden nefret etmediğin yeni bir başlangıç yaparız." Mac beklentiyle elini uzattı. Ciddiydi. Annie ondan ne tepki beklediğini bilmiyordu ama kesinlikle bu değildi.

Çantasından telefonunu çıkardı ve Logan'la mesaj geçmişini açtı. Son mesajda, Estelle büyükannenin, suratını asmış Henry büyükbaba ile gözlerini kısmış Logan'ın arasında sırıttığı bir fotoğraf vardı. Hepsinin burnu güneşten kızarmıştı ve Estelle'in devasa hasır şapkası Logan'ın ve büyükbabasının yüzlerinin büyük bir kısmını kapatmıştı. Annie, Estelle'in çok eğlendiğini umdu. Kendisi de o gemi gezisine çıkmak için hayatı boyunca beklemişti.

Mac fotoğrafı görünce sırıttı ama bir şey demedi. Sadece telefonu alıp bir mesaj yazdı. Yollamadan önce onay versin diye telefonu tekrar Annie'ye verdi.

ANNIE

Selam, dostum. Ben Mac. Çocukluğumuzda sana sersemin teki gibi davrandığım için özür dilerim. Umarım büyükbabanla ve büyükannenle gemide eğleniyorsundur.

"Bunun garip olduğunun farkındasın, değil mi?"

Mac başını salladı. "Evet."

Annie gönder düğmesine bastı.

İkisi de masadaki telefona gözlerini dikip bir yanıt gelmesini beklediler.

Çok geçmeden, ekranda bir sürü soru işareti belirdi.

LOGAN

????

ANNIE

Mac'le lokantadayım

diye yazdı Annie açıklama olarak.

LOGAN

Neden?

ANNIE

Aslında, emin değilim

LOGAN

Peki...

ANNIE

Sanırım özür dilemek istedi

LOGAN

Garip. Özrünü kabul ediyorum.

"Özrünü kabul ettiğini söylüyor."

Mac iç çekti. "Yaşasın. Sen de beni affediyor musun?"

Annie telefonu yine titreşince ekrana baktı.

LOGAN

Bir dakika. Mac'le bir randevuya mı çıktın??

Annie telefonu hemen çantasına attı. Logan'ın sorularını daha sonra yanıtlayacaktı.

"Tamam, tamam. Seni affediyorum."

Mac'in yüzünde yine o lanet olasıca gülümseme belirdi. Belki de Mac'in okuldaki dolabının önünde kızların sıra olmasına neden olan şey sporcu olması değildi.

"Harika. Seni bilmem ama ben kendimi daha iyi hissediyorum." Mac kollarını koltuğun arkasına attığı için göğsünün ne kadar geniş olduğu belli oluyordu. Annie azıcık çiğnediği patates kızartmasını yutmaya çalışınca, az kalsın yine boğuluyordu.

"Senin şu an bir yerlerde lakros oynaman gerekmiyor mu?"

Mac güldü. "Çok küçük bir okulda çok da iyi olmayan bir takımın kaptanı olduğumu biliyorsun. Üniversite spor takımlarının yetenek avcıları beni kapmak için tam olarak sıraya girmiş değil."

"Ah." Annie onun bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Buna çok üzülmüş gibi gözükmüyordu ama ona ülkeyi baştan sona gezme planına geri döndüğünü söylerken yüzünde belirmiş olan o dalgın ifade geri gelmişti.

"Peki, mezuniyetten beri neler yapıyorsun?"

Mac omuz silkti. "Genel olarak babamın barında çalışıyorum. Ya sen? Başka bir okula gitmek istemedin mi?" dedi Mac. "Harvard'dan başka bir okula?"

"Neden buradan gitmek isteyeyim ki? Bu kasabayı çok seviyorum."

Mac güldü ama onun ciddi olduğunu görünce sustu.

"Belli ki sen aynı hisleri paylaşmıyorsun," dedi Annie. Yine uyumlu olmadıkları ve bu randevunun aptalca olduğu düşüncesine geri dönmüştü.

Mac kollarını masaya dayayarak öne eğildi. Hangi pozisyonda olursa olsun, fazla yer kaplıyordu.

"Sadece sıkılıyorum sanırım. Ya da yerimde duramıyorum. Bilemiyorum. Bir şeyleri çözmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Bunu yapmak için buradan gitmen mi gerekiyor?"

Mac başını salladı, bir patates kızartması daha alıp ketçaba batırdı. "Evet, öyle sanırım."

"Ama hâlâ buradasın."

Mac onun bu gözlemini duyunca kıpkırmızı kesildi ve Annie *belki de bu iri yarı, güçlü adam da gelecek konusunda en az benim kadar korkuyordur* diye düşündü.

"İstersen bir rota çizmene yardım edebilirim," dedi birden. "Yani, planlama konusunda iyiyimdir."

Mac yine gülümsedi. "Harika olur. Teşekkürler, Annie."

Onun teşekkürüyle vücuduna yayılan sıcaklık resmen utanç vericiydi. Ama neyse ki etrafta buna şahit olan kimse yoktu.

Gecenin geri kalanını, baş başa verip Mac'in telefonuna eğilerek, Annie'nin yanından ayırmadığı not defterine yerler ve fikirler not alarak ve Mac'i ondan uzaklaştıracak olan rotayı belirleyerek geçirdiler.

Ama Gladys onları nihayet lokantadan attığında hiç olmadığı kadar yakınlaşmışlardı.

Beşinci Bölüm

Şimdiki Zaman

Kira prova yemeği için resepsiyon alanındaki dört masayı hazırlamıştı. Masa süsü olarak sadece mumlar ve her peçetenin üzerine koyduğu küçük biberiye dallarıyla sadeliği korumayı tercih etmişti. Masa örtüleri beyazdı ve aynı takıma ait olmayan porselen tabaklar vardı. Her şey samimi ve tanıdık bir hava yaratmıştı. Kira bu işte gerçekten de yetenekliydi. Annie onun yaptıklarından etkilenmişti.

Akşam yemeğinde Iris ile Bennett'ın arasında oturacaktı. Neyse ki Mac farklı bir masadaydı çünkü Annie yan yana oturdukları takdirde uslu davranma sözünü tutabileceğinden emin değildi. Prova ettikleri gibi nikâhın kıyılacağı ve vücudunun onunkine fazla yaklaşmasına izin verdiği diğer anılara maruz kaldığı noktaya yürüdükten sonra, Annie elinden geldiğince ondan kaçmıştı. Kalabalık olmadıklarından bunu yapmakta zorlanmıştı. Konuk listesine gelin tarafı, Logan'ın büyükbabası ve büyükannesi, Jeanie'nin kuzenleri, nikâhı kıyacak olan Belediye Başkanı Kelly ve Archer ile Iris dâhildi. Jeanie'nin ailesinin geri kalanı ertesi sabah kasabada olacaklardı ve eğlencenin bir parçası olabilmek için geriye kalan herkesin büyük günü beklemesi gerekiyordu.

Annie yerine oturdu, tabağını masaya koydu. Tabağını dana fileto dilimleriyle, patates püresiyle ve o gece sadece bir yeşil fasulye türü olduğunu öğrendiği ama Archer'ın elinden çıktığı için şık bir ismi olan haricot vert denen sebzeyle doldurmuştu.

"Harikulade gözüküyor," dedi. Archer, Iris'in önüne tabağını koyup yanına otururken ona gülümsedi.

"Afiyet olsun," dedi.

"Sana hep böyle yemekler mi yapıyor?" diye sordu Annie, Iris'e. "Hep böyle yemekler yapıyorsa, onun bebeğini doğurmaya karar vermiş olman çok mantıklı."

Iris güldü, içtiği suyu az kalsın masaya püskürtecekti. Eliyle ağzını kapatıp öksürmeye başlayınca Annie sırtına vurdu.

"Affedersin, hamile bir kadının boğulmasına neden olmak istememiştim."

Iris başını iki yana salladı. "İyiyim, iyiyim," dedi, Annie'nin bir işe yaramayan yardım çabalarını geçiştirerek. "Ve evet, bana hep böyle şeyler pişiriyor."

Annie güldü. "Vay canına."

"Biliyorum."

"Her gece böyle yemek yiyebilmek için ben bile adamın bebeğini *karnımda* taşırdım," dedi Bennett, Annie'nin diğer tarafından. Iris yine kahkahalara boğuldu.

Archer, Bennett'a göz kırpınca kızlar daha çok gülmeye başladılar.

"O kadar komik olan ne?" diye sordu Belediye Başkanı Kelly, masanın karşı tarafından.

"Ah, sadece her gece bu yemekleri yiyebilmek uğruna Archer için neler yapardık diye konuşuyorduk," dedi Annie, gülümseyerek. Belediye başkanının kaşları gözlük çerçevesinin üstüne yükseldi.

"Eee, Pete, pazar günü için konuşman hazır mı?" diye sordu Estelle, belediye başkanı yanıt vermeye fırsat bulamadan konuyu değiştirerek. Ki bu muhtemelen en hayırlısıydı.

"Büyük ölçüde. Sadece gelin ile damattan birkaç fikir daha almak istiyorum ama sanırım hazırım."

"Muhteşem bir konuşma olacak, baba," dedi Hazel. Babasının yanında oturduğu yerden hafifçe onun sırtını okşadı.

"Her şeyin harika olacağından eminim," dedi Estelle. Sonra, yandaki masada oturan Jeanie'ye döndü. "Jeanie!" diye seslendi. "Düğün gecesinde ne giyeceğine karar verdin mi?"

Annie salonun karşı tarafındaki Logan'ın yüzünün kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Iris'le yine kıkırdamaya başladılar.

"Şey, pek sayılmaz," dedi Jeanie.

Estelle gülümsedi. "Tamam, çok iyi. Bende tam buna uygun bir şey var."

"Kulağa hiç de iyi gelmiyor," diye fısıldadı Annie. Iris de aynı fikirdeydi.

"Ne olduğunu duymak istediğimi sanmıyorum."

Gece daha fazla içkiyle, yemekle ve kahkahalarla devam ediyordu. Archer harikalar yaratmıştı ve Annie pazar günkü yemeklerin nasıl daha iyi olabileceğini bilemiyordu ama öyle olacağından emindi.

"Bence dans pistini denemeliyiz," dedi Noah. Hazel'a yaklaşıp elini uzattı.

"Bence de." Hazel ona gülümsediğinde, Annie yine son zamanlarda arkadaşlarının yanındayken hissettiği o ince sızıyı hissetti. Hepsini çok seviyordu ve hayatlarını birlikte geçirecekleri insanları buldukları için de çok mutluydu. Ama herkesin bir partneri olması, onun yalnız olduğu gerçeğinin daha da göze batmasına neden oluyordu.

Giderek daha çok misafir dans pistine çıkarken, Mac'in diğer masadan onu izlediğini hissedebiliyordu. Ona bakmamaya çalıştı. Hatta Jeanie'nin kuzeni onu dansa kaldırdığında nazikçe kabul etti.

Müzik yavaş ve romantikti, Annie de içine hoş bir sıcaklık yayıldığını hissedecek kadar şarap içmişti. Eğer değer verdiği biriyle dans ediyor olsaydı, bu ânın oldukça güzel olabileceğini düşünmeden edemedi.

Hazel dans ederlerken başını Noah'nın omzuna yaslamıştı, Iris ve Archer gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı ve Kira, Bennett'la dans etmek için ev sahibi görevine mola vermişti. Bennett onu arkaya eğdiğinde Kira'nın kahkahaları içeride yankılandı. Jeanie ile Logan kendi dünyalarındaydı. Annie dans ederlerken, kendi küçük dünyalarında birbirlerine bir şeyler fısıldarken ayaklarının yere değdiğini bile sanmıyordu. Herkes çok mutluydu, hayatları istikrarlıydı. Çiftlerden oluşan bir grupta, Annie büyük bir hızla geriye kalan tek bekâr olmuştu.

Tabii, bir de Mac vardı.

Gerçekten de daha çok arkadaş edinmesi gerekiyordu.

"İşte bu yüzden gekolarıma cırcır böceği yedirmiyorum."

Annie gözlerini kırpıştırdı.

"Efendim?" dedi. Dans partnerinin ne hakkında konuşup durduğunu dinlememişti. Hatta ismini hatırladığından bile emin değildi.

"Cırcır böcekleri," dedi adam. "Garip bir koku yayarlar, o yüzden gekolarıma sadece hazır mama veriyorum."

Annie dehşet içinde ona baktı ama nazik davranması gerektiğini fark etti. "Elbette, çok mantıklı," dedi, gülümsemeye çalışarak. "Şey, dans için çok teşekkürler." Şarkı henüz bitmediği hâlde geri çekildi. Bir gece için yeteri kadar cırcır böceği konuşması dinlemişti.

Dans pistinde ilerleyip gekoları olan adamdan uzaklaşırken Mac'in onu izlediğini fark etti. Hâlâ masada Henry ve Belediye Başkanı Kelly'yle sohbet ediyordu ama gözleri ondaydı.

Oradan gitmesi gerekiyordu. Her şeyden, Mac'ten, mutlu çiftlerden, Kira'nın planladığı inanılmaz derecede romantik düğünden uzaklaşması gerekiyordu. Tüm bunlar başa çıkamayacağı kadar fazlaydı.

Ahırdan serin geceye adım attı ve içine derin bir nefes çekti. İyiydi. Her şey yolundaydı. Kendisini her şeyin gerçekten de yolunda olduğuna inandırmaya çalışarak tekrar çam kokulu havayı derin derin içine çekti. Yıldızlarla bezeli göğe baktı.

Annie aşk acısı çekmeyi asla huy hâline getirmemişti ve bunu şimdi yapmaya başlayacak değildi. Düğün sona erdikten sonra her şey normale dönecekti. Mac'ten kaçmaya geri dönebilecekti, bekâr olması bu kadar göze batmayacaktı. Arkadaşları, ailesi ve pastanesi vardı. Bir dans partnerine ihtiyacı yoktu.

Evet. İki gün daha vardı.

Bunu yapabilirdi.

Ama zaten kalabalık olmayan grup biraz daha ufaldığında ve geride sadece Archer'ın ve ekibinin yemekleri toplamasını bekleyen Iris ve Logan'la düğün notlarının üstünden geçen Belediye Başkanı Kelly kaldığında, Annie, Mac'le konuşmamak için yapacak bir iş aramak zorunda kaldı.

Hazel ve Noah, çakırkeyif olan Jeanie'yi eve bırakmak üzere ayrılmıştı. Bennett ise Ellis kuzenleri otele bırakmak için çıkmıştı.

Mac'in dans pistinde Iris'i ağır ağır kendi etrafına döndürüşünü izlememek için "Başka ne yapabilirim?" diye sordu Kira'ya.

"Sanırım bu gecelik işimiz bitti." Kira en yakındaki sandalyeye çöktü. "Biraz uyusak iyi olur. Yarın yapacak çok işimiz var."

"Doğru." Manikür ve pedikür seansından sonra gizli düğün tatlısını tamamlaması ve ahırı süslemesi için Kira'ya yardım etmeleri gerekiyordu. Annie, Mac'in bu işlerin bir parçası olmayacağını umuyordu. Belki de onu pazar gününe kadar görmek zorunda kalmazdı ve o gün telaşlı geçeceği için onunla fazla konuşması gerekmezdi. Tabii, şu can sıkıcı mihraba yürüme kısmı dışında.

"Bu arada, ikinizin arasında neler oldu?" dedi Kira. Dans sona erdikten sonra Archer ile Iris'le sohbet eden Mac'e baktığını fark etmişti.

Annie iç çekti. "Bir önemi yok."

"Bana hiç de öyle gelmedi."

Mac başını kaldırdı ve Annie'yle göz göze geldiler. Bazen Annie kendini beğenmiş takım kaptanına vurulduğu zamanın çok geride kaldığını, bazen de hâlâ o gence güvenen kız olduğunu hissediyordu. Mac tereddütle gülümseyince Annie hemen yemek bölmesine gitti ve kendisini uyumlu olmadıklarına, Mac'in ondan hoşlanmasının mümkün olmadığına ikna etmeye çalıştı.

Ama Mac onu ondan hoşlandığına ikna etmişti. Bir aralık günü, Annie ona inanmıştı.

Ve işte durum onu nereye getirmişti. Kalbi onun için asla doğru olamayacak bir adamda kalmıştı.

Annie gülümseyen Mac'e arkasını döndü.

"Genç ve aptaldık."

Kira kaşlarını kaldırdı. Annie, Mac'le arasında geçenlerle ilgili ilk kez bu kadar bilgi vermişti. Nedense bazı şeyleri, hayatı boyunca Annie ve Mac'in yanında bulunmamış ve kasabaya daha bir sene önce gelmiş olan Kira'ya anlatmak ona daha kolay geliyordu.

"Gençtin, aptaldın ve..."

"Ve... başlamadan bitti."

Kira hayal kırıklığıyla iç çekti. "Benden bir şey sakladığını hissediyorum ama o kadar yorgunum ki üstelemeyeceğim." Kalkıp Annie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Sabah görüşürüz."

"Tamam, peki. Sabah görüşürüz." Annie cüzdanını ve paltosunu bulmaya gitti. Çıkmak üzere arkasına döndüğünde ahırda sadece bir kişi kalmıştı. Elbette.

"Sana eşlik edeyim mi?" diye sordu Mac, dans pistinin karşısında olan Annie'ye doğru yürüyerek. Annie'nin vücudu savaş ya da kaç moduna girdi.

"Sanırım senin yardımın olmadan da garaj yolundaki arabama kadar gidebilirim, çok teşekkürler." Peki, demek savaş modundaydı.

Mac bıkkınlıkla ofladı. "Seninle yürüyebilir miyim, Annie? Yoksa bir saniye daha yanımda olmaya tahammül etmek zorunda kalma diye beş dakikalık bir avans vermem gerekiyor mu?"

Annie gözlerinden ateşler saçarak ona baktı. Tam kendisini bir uçurumdan atmasını söyleyecekti ki Kira başını büyük ahır kapılarından içeri uzattı.

"Işıkları kapatmayı unutmuşum!" Kira ışık düğmesine basıp ışığı söndürdü; ahır, kirişlerdeki birbirine çaprazlamasına asılmış ufak ışıkların parıltısı dışında karanlıkta kaldı. Annie onu o dedikoducu kasabadaki herkes kadar kötü olmakla suçlayamadan, o hain hemen toz oldu.

Oflayarak Mac'e döndüğünde, onun Noel ışıklarının yumuşak parıltısı altında dikkatle ona baktığını fark etti. Mac sırıtmıyor, göz kırpmıyor ya da ondan nefret etmeyi kolaylaştıran o saçma şeylerden hiçbirini yapmıyordu. Öylesine sevgi dolu bir ifadeyle ona bakıyordu ki Annie hemen o anda kaçmayı tercih edebileceğini düşündü.

"Lanet olsun Kira'ya," diye fısıldadı ve Mac hafifçe güldü.

"Güzel gözüküyor." Mac ufak ışıkların sarıldığı kirişlere baktı.

"Tam Noel havası oluşturmuş," diye mırıldandı Annie. Yumuşak ışıkların altında Mac'e bakarken daha da derin bir transa girmeye başladı. Ona Mac'i Noel ışıklarının altında gördüğü bir başka zamanı fazlasıyla hatırlatmıştı. Kızarık yanakları, yüzündeki mutlu ifade, dağılmış hâli ve ışıkların parıltısını yansıtan bronz teni hafızasına kazınmıştı.

Mac ona yine baktığında Annie de aynı şeyi hatırladığını anladı.

"Annie," dedi Mac, çatlak bir sesle ve bir noktada ona biraz yaklaştı. Annie ona çekildiğini hissedebiliyordu. "O geceyi hatırlıyor musun..."

"Tabii ki o geceyi hatırlıyorum," dedi Annie, aksi bir tavırla. Noel ışıkları arasında, Mac'le ten tene kaldıkları gece mi? Bunu nasıl unutabilirdi?

Mac bunu duyunca hafifçe sırıttı. "*O* geceyi demiyorum. Noel ışıkları turuna gittiğimiz geceyi kastetmiştim."

Annie de anılara dalmış, gülümsemeye başlamıştı. "Evet. Eğlenceliydi."

Mac ona daha da yaklaşmıştı. Burnu neredeyse yanağına sürtünüyordu ve konuşurken Annie ılık nefesini yüzünde hissediyordu. "Hayatımın en favori gecesiydi."

Annie'nin nefesi kesildi. En favori gecesi *bu* muydu? Elini tuttuğu, güldükleri, sabahın ikisine kadar konuştukları ve bir kere bile öpüşmedikleri ama ileride öpüşebileceklerini hissettikleri gece. Bunu düşünmek, bir çürüğün üstüne bastırmak gibiydi. Hâlâ canını acıtıyordu. Bunca sene sonra bile.

"Keşke yine öyle olsak," diye fısıldadı Mac. Annie gözlerini yumdu ve kendisini bu düşünceye teslim etti. O da bunu istiyordu. Ama o histen sonra ne geldiğini de çok iyi

hatırlıyordu. Onu düşündüğü, onu *beklediği* aylar. İncinmiş olan tek şey kalbi değildi, egosu da incinmişti ve nedense bu çok daha kötü bir histi.

Güçlükle yutkundu. "Çok gençtik," dedi, zihnine akın eden diğer düşüncelere rağmen.

"Sana baktığımda hâlâ öyle hissediyorum."

Ellerini ne zaman onun kalçalarına koymuştu? Ne zaman onu kendisine çekmişti? Ne zaman daha önce kaçındığı yavaş dansın yerine hayali bir şarkıyla hafifçe sallanmaya başlamışlardı?

Annie başını Mac'in göğsüne yasladı ve onun ürperdiğini hissetti. İyi zamanları hatırlamak ve diğer her şeyi unutmak için kendisine tam üç nefes süresince zaman verdi. Mac'in tanıdık baharatlı kokusunu içine çekmek, geri çekilmeden önce kendisini toparlamak için üç nefes. Mac'in parmakları bir an için kalçalarına saplandı ama sonra onu bıraktı.

"Gitsek iyi olur," dedi Annie, ona bakamadan.

Mac hâlâ ona yakın duruyordu. Annie ona yine dokunacağından, dokunursa kendisinin ne tepki vereceğinden korktu. Ama en sonunda Mac başını salladı.

"Haklısın. Gitsek iyi olur."

Soğuk havaya çıkar çıkmaz, ahırdaki o tatlı an silindi. Mac'in o günlerde onunla nasıl tatlı bir dille konuşacağı, anılarının ne kadar baştan çıkarıcı olduğu, onu sarıp sarmalayan kollarının yarattığı hissin ne kadar güzel olduğu önemli değildi. Annie seneler önceki genç hâline bir söz vermişti. Âşık olmaması gereken bir gence âşık olan kıza. Yanlış olduğunu bile bile ona güvenmeye ve onu sevmeye karar veren kıza. Macaulay Sullivan'ı tam bir *sene* bekleyip terk edilen kıza.

Onu bir daha hayatına almamaya yeminliydi.

Bu yeminini şimdi bozacak da değildi.

Altıncı Bölüm

Geçmiş Zaman

"Nasıl bu kadar heyecanlı olabiliyorsun? Bu evlerin önünden kendi başına da arabayla geçebileceğini biliyorsun, değil mi?" Mac işe yaramasa da donmuş parmaklarını ısıtmak için ellerine üfledi.

"*Heyecanlanmamak* mümkün mü?" Annie kalın bir paltoya sarınmış, yün bir bereyle ve Mac'in o anda gerçekten kıskandığı eldivenlerle belediye binasının önündeki bahçede yanında duruyordu. Annie'nin yanakları pembeleşmişti ve gözleri heyecanla ışıldıyordu. Mac ansızın onun ne kadar şirin olduğunu o güne kadar fark etmemiş olmasının büyük bir hata olduğunu fark etti. Ama Annie ona kaşlarını çatıp bakmadığında çok daha şirin oluyordu.

Arkadaşından özür dilemesi çok şeyi değiştirmişti. Artık Annie'nin sevdiği herhangi birisine bulaşmanın ciddi bir hata olduğunu biliyordu. Ayrıca, bu kızın kindar olmadığını da görmüştü.

"On yaşından beri bunu yaptığımı sanmıyorum."

"Çok şey kaçırmışsın. Dream Harbor Noel Işıkları Turu, en sevdiğim Noel geleneklerinden biridir."

Bir sonraki yolcu grubunu alması için, tur otobüslerine dönüştürülmüş okul otobüslerinden birini bekliyorlardı. Otobüs onları ışık gösterilerini izlemeleri için Dream Harbor mahallelerinde gezdirecekti. Kalabalık neredeyse tamamen kimin o sene en iyi ışık düzenini kurduğunu tartışan yaşlı insanlardan ve ebeveynleri onları sakinleştirmeye çalışırken daireler çizerek koşturan ufak çocuklardan oluşuyordu. Otobüsü beklerken yedikleri baston şekerler ve içtikleri sıcak çikolatalar onlara fazladan enerji vermiş olmalıydı.

Mac yine ellerine üfledi. Annie belli belirsiz bir gülümsemeyle onu izliyordu.

"Üşüdün mü?"

"O kadar da üşümedim."

"Siz erkekler neden böyle yapıyorsunuz?"

"Ne yapıyoruz?"

"Asla üşümezmişsiniz gibi davranıyorsunuz. Üşüdüğünüzü itiraf ettiğinizde erkeklik belgenizi filan mı iptal ediyorlar?"

Mac gülünce nefesi önünde buharlaştı. "Üşümedim." Uyuşan ayak parmaklarına kan gitsin diye ayaklarını hafifçe yere vurdu. O gün spor ayakkabı giymemesi gerekirdi.

Annie bu hâlini komik bulmuş gibi kaşını kaldırdı. "Bir şapka takmaktansa soğuktan donmayı mı tercih ediyorsun?"

Mac'e şapka hiç yakışmadığı için evet; şirin bir kızın karşısına bir şapkayla çıkmaktansa soğuktan donmayı tercih ederdi. Ama bu savunmasız yanını itiraf edecek değildi. "Dışarısı o kadar da soğuk değil. Daha kar bile yağmadı."

Annie gözlerini devirdi ve beresini abartılı bir hareketle kulaklarının üstüne çekiştirdi. Beresi gerçekten de yumuşacık ve rahat gözüküyordu. *Lanet olsun* dedi Mac, içinden. Salağın tekiydi. *Keşke yanımda bir şapka olsaydı* diye düşündü. Bir de eldivenler. Bir de içi kürklü botlar.

"Otobüs nerede kaldı?" diye homurdandı. Annie nihayet ona acıyana kadar ellerini ovuşturdu.

"Dur." Annie, Mac'in ellerini eldivenli ellerinin arasına alıp ısıtmaya çalıştı. "Böyle daha iyi mi?"

Çok daha iyiydi ama tek nedeni elleri değildi. Annie ona yaklaşmıştı ve onunla ilgili daha önceden hiç fark etmediği şeyleri görebiliyordu. Şirin, kalkık burnu, dolgun üst dudağının kıvrımı, yanaklarının hafif pembeliği. Beresinin altından sarı saç telleri fırlamıştı ve Mac'in içinden fena hâlde saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak geçiyordu.

Annie güzel bir kadındı.

Çok güzeldi.

Derdi neydi? On üç sene boyunca bir insana bakıp da *güzel* olduğunu nasıl anlayamazdınız?

Bu dünyalar güzeli kız, tüm hayatı boyunca gözlerinin önündeydi ve daha bunu yeni mi fark ediyordu?!

Orada dikilmiş, Annie'nin dudaklarına bakarken –dudakları hep böyle pembe miydi?– bir başka önemli gerçeği fark etti. Onu öpmek istiyordu. *Gerçekten* öpmek istiyordu. Eskiden ona baktığında sadece büktüğü, şimdi çok çekici ve tatlı gözüken, bir köşesi onu komik bulmuş gibi hafifçe yukarı kalkmış dudaklarını öpmek istiyordu.

"Mac? Ellerin biraz daha iyi mi?"

Lanet olsun. Orada öylece durmuş aval aval ona bakıyordu.

"Çok." Hafifçe öksürdü. "Çok daha iyi, teşekkürler."

Annie gülümsedi, Mac'in ellerini ovuşturdu. "Güzel. Parmakların donduğu için turu mahvetmeni istemem."

"İyiliğimi düşündüğün için mutlu oldum."

Annie güldü. "Yok, seni düşünmemiştim. Sadece Noel ışıklarını görmek istiyorum."

Mac de güldü çünkü eskiden çocukça olduğunu düşündüğü bu aptal kasaba geleneğinden keyif aldığını fark etmişti

çünkü Annie'nin hoşuna gidiyordu, çünkü belki Annie ondan hoşlanıyordu.

Ya da en azından artık ondan nefret etmiyordu.

Ama o anda başını eğip onu öpmesi kötü bir fikir olabilirdi. Değil mi?

Evet. Sırf arkadaşları kasabada olmadığı için birlikte takılıyorlardı ve ikisi de canının sıkıldığını itiraf etmişti. Bu durum, kesinlikle birisini öpmek için bir mazeret olamazdı.

Ama Annie ona öyle bir bakıyordu ki Mac belki de ona kızmaz diye düşündü. Belki onu öpebilirdi. Belki Annie onu öpmesini istiyordu.

Mac, Annie'nin öpülmeden önce izin alınmasından hoşlanan kızlardan mı olduğunu, yoksa hiç sormadan onu öpmesinin mi daha iyi olacağını düşünürken otobüs geldi ve tiz lastik ve boğuk fren sesi o anı mahvetti.

"Gidelim!" Annie ellerini bıraktı ve yavaş yavaş otobüse doğru ilerleyen insanların arkasına takıldı. Mac onun peşinden otobüse bindiğinde başında bir Noel Baba şapkası olan anaokulu öğretmeni şoför koltuğunda onu karşıladı.

"Mutlu Noeller," dedi Nancy, yolculara.

"Mutlu Noeller, Bayan DeMarco!"

"Vay vay vay, en favori iki öğrencim de buradaymış."

İşte bu kesinlikle yalandı. Mac, Bayan DeMarco'nun sınıfındayken çoğu zaman "en kuytu köşede" bir "mola" vermekle meşguldü. "Dinleyen kulakları" ve "hafif elleri" asla doğru işlemiyormuş gibiydi ve uzun uzun bunu düşünmesi gerekmişti. Gerçekten de o zamanlar başa bela bir çocuktu.

Annie mutlulukla eski öğretmenlerine baktı.

"Bu sene uslu muydun bakalım, Macaulay?" Nancy, Noel Baba şapkasının altından ona baktı.

"Ben... Şey..."

"Uslu olma konusu üstünde çalışıyor," dedi Annie, arkalarındaki insanların otobüse binmesi için arkaya doğru ilerlemek zorunda kalmadan önce.

Otobüsün arka tarafında oturacak bir yer buldular. Mac yerine oturduğunda Annie'nin ona gülümsediğini görünce derin bir oh çekti.

"Teneffüste sınıfta kalma cezası alacağından mı korktun yoksa?" dedi Annie, kıkırdayarak.

"Travmamla dalga geçme," diyen Mac, Annie'nin daha yüksek sesle gülmesine neden oldu.

"Haksız yere hedef alındığını mı söylüyorsun?"

"Yok, bu cezayı kesinlikle hak etmiştim," dedi Mac, gülerek. "Ama hayatımda yeni bir sayfa açmaya çalışıyorum. İnsanların sana karanlık geçmişimi hatırlatmasına ihtiyacım yok."

"Çok karanlık bir geçmiş," dedi Annie, kıkırdayarak. "Bunu geride bırakabilmen harika."

Mac'in önemsediği tek şey, Annie'nin bunu geride bırakmış olmasıydı.

Annie şapkasını çıkarıp saçlarını serbest bıraktı. Dışarısı buz gibi olmasına rağmen, içerisi fazla sıcaktı. Pencereler çoktan buğulanmıştı. Annie eldivenlerini ve paltosunu çıkardı ve abartılı bir iç çekişle koltuğa yaslandı.

"Oh be! Böyle daha iyi."

Daha iyiydi çünkü Mac artık sözcük sorunlarına odaklanmak yerine dikkatle baktığı altın rengi saçlarını ve paltosunun altına giydiği dar kazağı görebiliyordu.

Annie *seksiydi.*

Bir kez daha bu güzel kıza ilgi göstermek yerine hayatı boyunca ne halt ettiğini düşündü; sırf Annie lakros maçlarına gelmedi diye mi onunla ilgilenmemişti? Aptalca bir düşünceydi. Ama o sırada sıkışık bir okul otobüsünde yan yana oturuyorlardı ve bu sefer tereddüt etmeyecekti.

Yavaşça kolunu Annie'nin omzuna attı, onunla pencereden dışarı bakabilmek için ona biraz sokuldu.

"Evet," dedi, gülümseyerek. Dudakları Annie'nin kulağına tehlikeli denecek kadar yakındı. "Şimdi ışıkları izleyebiliriz."

Annie, Mac'in kolunu omzundan indirdi ve yana kayıp ondan uzaklaştı.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Mac sırıttı. "Denemeye değerdi."

Annie gözlerini devirdi ve Mac'in bakışları altında yanakları yanmaya başlarken pencereye döndü. Bu adam ne yaptığını sanıyordu? Onun yılbaşından sonra kesin olarak gideceğini biliyordu ama flörtleşiyorlarmış gibi kolunu omzuna atmıştı. Onun o lanet rotayı planlamasına yardım etmişti.

Hem onca insan arasından Mac'le birlikte olduğunu duyarlarsa, Hazel ile Logan'a hayatta bu durumu açıklayamazdı. Son on üç senedir Mac'in karakterini yerden yere vurduktan sonra arkadaşları onu kesinlikle rahat bırakmazdı.

Bunu düşününce ürperdi.

"Üşüyor olamazsın," dedi Mac, ürperişini yanlış yorumlayarak. "Otobüsün içi kırk derece olmalı." Mac elini uzatıp camdaki buğuyu silince Annie yine onun kollarına maruz kaldı. Güçlü kollarına. Kaslı kollarına. O tatlı, baharatlı kokusunu hissedince gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı.

Evet, Annie lise döneminde flörtleşmeye öncelik vermemişti. Hatta bunun nasıl yapıldığını unutmuş bile olabilirdi. Ama kimin flörtleşmek için vakti vardı ki? Öğrenci konseyi ve ileri seviye dersleri arasında arkadaşlarını görecek vakti bile zor buluyordu.

Ama Mac ona bu kadar yakınken ve her yanından kendisine has o erkeksi koku yayılırken Annie flörtleşmenin bir hata olmuş olabileceğini düşündü. Güçlü kollar ve Mac'in bu kadar güzel kokmasını sağlayan şeylere bağışıklık kazanma fırsatı olmamıştı.

Logan'ı saymazsa, ki kesinlikle saymıyordu, Annie ergen erkeklerin yanında fazla zaman geçirmemişti. Elbette dokuzuncu sınıfta kış balosunda Aiden Smith'le ağır ağır dans etmişti ve Seth Bates'i sahte duruşmada çok kötü yendikten sonra onunla vasat bir öpüşme deneyimi olmuştu. Ama genel olarak, o âna kadar ergen erkeklerin çekici bir yanını görmemişti.

Annie düzgün düşünebilme gayretiyle Mac'i dürterek onu kendi koltuğuna itti. Ona çok yakın olması doğru karar vermesini etkiliyormuş gibiydi. "Üşümedim. Sadece ışıkları gördüğüm için heyecanlandım," diye yalan söyledi. Otobüs tıngır mıngır Ana Cadde'den aşağı iniyordu, hoparlörlerden Noel müziği yayılıyordu ve Annie, Mac'in yeni keşfettiği çekici yanları yerine bunlara odaklanmaya çalışıyordu.

Annie'nin kendisi için yaptığı hayat planında bir kurabiye imparatorluğu kurmak vardı. Dikkatini dağıtan şeyler için vakti yoktu. Bu ikinci buluşmayı –bunu bir randevu olarak görmüyordu– kabul etmişti çünkü ışıklı Noel süslerini görmek istemişti ve kız kardeşlerinin hiçbiri bu sene gelmiyordu.

Büyük çantasının içine elini attı ve o gün için özel olarak pişirdiği şekerli kurabiyelerin olduğu kutuyu çıkardı. Bunları Mac'e uzattı. Mac'in birinden bir ısırık aldıktan sonra çıkardığı ses o kadar müstehcendi ki yanlarındaki yaşlı çift uygunsuz bir şeyler dönüyormuş gibi şok içinde onlara baktılar. Annie yanaklarının alev alev yandığını hissetti.

"Tanrım, Annie. Bu kurabiye işini gerçekten de iyi biliyorsun," dedi Mac. Gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı.

"Tabii ki biliyorum."

Mac gözlerini açmadı ama muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Tahmin etmeliydim."

"Neyi?"

Mac gözlerini açıp başını ona çevirdi. "Denediğin her şeyde çok başarılı olacağını."

Annie güçlükle yutkundu. "Kesinlikle doğru değil."

Mac omzunu silkti. "Ama kurabiye pişirmekte çok iyisin."

"Teşekkürler." İçerisi daha da mı ısınmıştı? Neden Mac'in sözleri onda bu etkiyi yaratmıştı? Annie pastane ürünlerinde başarılı olduğunu biliyordu. Ama aynı kurabiyelerden tam üç tepsiyi o gün çöpe attığını, yanında getirdiklerinin tek yenilebilir kurabiyeler olduğunu da biliyordu ve bazen çılgınca planını nasıl gerçekleştireceğini merak ediyordu. Ya çok çaba harcadığı hâlde hiçbir şey olmazsa? Ya denerse ve başarısız olursa?

"Ne oldu? Az önce sana iltifat etmemişim de köpeğinin öldüğünü söylemişim gibi bakıyorsun."

"Benim bir köpeğim yok," dedi Annie, alçak sesle. Onu uyuşturan başarısızlık korkusundan söz etmemeye çalıştı. "İyiyim. Kurabiyeleri beğendiğine sevindim."

Mac ona inanmamış gibi baktı ama tam o sırada bir ara sokağa girdiler ve otobüs, yolcuların ilk sıradaki ışıklandırılmış evleri görebilmesi için yavaşladı.

"Solunuza bakarsanız," dedi sesi hoparlörlerden yayılan Nancy, otobüstekilerin tamamı sol tarafa dönerken, "Bay ve Bayan Harris'in ilçenin en büyük fındıkkıran sergisinin bulunduğu evlerini görebilirsiniz." Yolcular buna hayret etmeleri gerekiyormuşçasına bahçede sergilenen fındıkkıran ordusuna bakıp hayret dolu sesler çıkardılar.

"Sağınızdaysa rotamızdaki sayısız İsa'nın Doğuşu sahnelerinden ilkini göreceksiniz. Bunda gerçek insan boyutlarında figürler kullanılmış."

"Yüce İsa," dedi Mac, fısıldayarak.

"Aynen," diye yanıt veren Annie, Mac'i güldürdü ve ikisi de pencereye dönük oldukları için ılık nefesi yine kulağını okşadı. Tepeden tırnağa yine ürperdi.

"Canlı bir develeri olmamasına şaşırdım," dedi Mac.

"Yılbaşı Ağacı Çiftliği'ne varana kadar bekle. Son durak orası ama sahibi Edmund'ın bu sene gerçek bir deve ve birkaç koyun kiraladığını duydum."

"İnanılmaz."

"Evet."

Mac yine ona sokulmaya başlamıştı ve onu gerçekten de itmesi gerekiyordu. Mac gibi bir gençle işi olamazdı. Mac'in, arkadaşları gelene kadar vakit öldürmeye çalıştığı belliydi. İkisi de bunu yapıyordu.

Ama sonra onun şeker kurabiyesini ısırdığında çıkardığı sesi ve donmuş ellerini ısıtmaya çalışırken ona nasıl baktığını hatırladı ve belki de büyük planının, izlediği rotadan biraz sapabileceğini düşündü. Sadece birkaç haftalığına. Sadece hayat Noel'den sonra normale dönene kadar.

Keskin bir virajı aldıklarında Mac'in kucağına düşmekten kıl payı kurtuldu ve evren işini kolaylaştırdı. Mac kolunu yine omzuna attığında Annie onu yana itmedi.

"Böyle iyi mi?" diye fısıldadı Mac, Annie'nin kulağına. Annie başını salladı ve pencereden ışıklandırılmış evleri izlerken ona biraz daha sokuldu.

"Evet, iyi." Tabii ki nefret ettiğini iddia ettiği ama işkenceyle tehdit edilse bile gizliden gizliye hoşlandığını itiraf etmeyeceği gence sokulması iyiydi ama Mac'in kollarında olmak çok güzel bir histi. Üstelik senenin en sevdiği zamanıydı ve otobüs, minik Noel ışıklarıyla ve Noel müziğiyle çok tatlıydı...

Tabii ki sorun değildi.

Pencereden gördükleri Noel ışıkları giderek daha abartılı bir hâl alırken sırtını Mac'e yasladı. Mac, Elm Sokağı'nın sonundaki devasa evin çatısında, sekiz geyik tarafından çekilen gerçek boyutlardaki kızağı görünce şaşkınlık dolu bir ses çıkardığında Annie gülümsedi. Mac beyaz yerine rengârenk olan ışıkları tercih etme nedenlerini sayarken Annie onu Dream Harbor Işık Turu'nun ne kadar muhteşem olduğuna ikna etmeyi başardığını anlamıştı.

Otobüsten indikten sonra Mac'in arabasına giderlerken Mac elini bırakmayınca Annie onu başka hangi konuda ikna ettiğinden emin olamadı. Ya da aralarında olanlara kendisinin inanıp inanmadığından. Ama Mac gecenin hemen bitmesini istemediğini söylediğinde Annie de aynı yanıtı verdi.

Ve Mac onu evine davet ettiğinde Annie bu teklifi kabul etti.

@ayisigikitap

Yedinci Bölüm

Şimdiki Zaman

Annie giyinirken telefonu çaldı.

"Selam, Haze. Dokuzda buluşmuyor muyduk?" Annie saatine baktı. Geç kalmamıştı. Geç kalmış olamazdı. O gün yapılması gereken çok iş vardı. Önce Jeanie ve kızlarla spa'ya gidecekti, sonra da gelin ile damat için hazırladığı özel hediyeyi tamamlayacak ve Kira'nın masaları kurmasına ve çiçekleri yerleştirmesine yardım edecekti. Vakit bulabilirse pazartesi gününden önce yollanması gereken birkaç düzine kurabiye siparişini de halletmesi gerekiyordu. En kötü ihtimalle, uyumayacak ve siparişleri yetiştirecekti. Bunu daha önce pek çok kere yapmıştı.

"Randevu öğleden sonraya alındı."

"Tamam, harika."

"Ama bu yüzden aramadım." Hazel biraz telaşlı gibiydi ve doğrusu düğünden bir gün önce bu hiç de iyiye işaret değildi.

"Sorun ne?" Annie üst kirpiklerine rimel sürebilmek için sesi hoparlöre verdi.

"Estelle'i gördün mü?"

Annie rimel sürerken donakaldı. "Logan'ın büyükannesini sabahın sekiz buçuğunda neden göreyim, Haze?"

"Bilmiyorum ama başka gören de olmamış."

"Bir dakika. Anlamadım. Bana Logan'ın sevgili büyükannesinin düğünden bir gün önce kaybolduğunu mu söylüyorsun?"

"Şey. Evet."

"Hazel! Bu da ne demek?! Onu aradın mı?"

"Tabii ki aradım! Bugün onu kuaföre götürmem gerekiyor. Teyit etmek için aradım, cep telefonuna yanıt vermeyince evi aradım ve Henry sabah erkenden evden çıktığını söyledi."

"Nereye gitmiş?!" Annie bağırmaya, boydan boya iki adım olan ufak banyosunda volta atmaya başladı. Başı dönüyordu.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Hazel, panik içinde. Artık telaşlı değildi, resmen paniğe kapılmış durumdaydı.

Annie klozet kapağının üzerine oturup derin bir nefes aldı. "Tamam, biraz sakin olalım. Henry nereye gittiğini bilmiyor mu?"

"Açıkçası o da biraz şaşkındı. Estelle'in gidip bir şey alması gerektiğini söyledi. Ya da birisini. Bilemiyorum. Bir sürprizden söz edip durdu ama endişeliyim, Annie."

Tamam, yaşlı bir insanın kaybolmuş olması ideal bir durum değildi ama Estelle kaybolmazdı. Annie onun kaybolmadığından ve bir yerlerde kafasının karışmadığından emindi ama bir yandan da Logan bu durumdan haberdar olursa, düğünden önceki gün endişeden mahvolurdu ve Annie buna izin veremezdi.

"Ben çıkıp onu ararım," dedi Annie. Klozetten kalktı ve yarım kalmış makyajını hızla tamamladı. "Büyük bir ihtimalle, kasabaya inip bir hediye almaya gitmiştir. Ben izini bulurum ve yarın için içimiz rahat eder, tamam mı?"

"Ama o zaman manikür-pedikür seansını kaçıracaksın."

"Onu o saate kadar bulacağımdan eminim."

Hazel endişeyle iç çekti.

"Merak etme. Her şey kusursuz olacak. Endişelenme." Annie her şeyin yolunda gitmesini sağlayacaktı. "Bu arada, Jeanie'ye de Estelle'le ilgili hiçbir şey söyleme."

"Emin misin? Belki ben de seninle gelmeliyim."

"Hayır, Kira'ya çiçek aranjmanları için yardım edeceğine söz verdin."

"Doğru. Noah'yı yollardım ama Logan'la bugün Ellis kuzenleri buz balık avına götürecekler."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Annie. "Yemin ederim ki o iki şapşal buzun içine düşerse onları kurtarıp kendim öldürürüm."

"Biliyorum. Onlara resim yapıp şarap içilen bir aktivite önerdim ama istemediler."

Annie saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu biçiminde bağladı. "Merak etme, her şey yoluna girecek. Bu arada, Estelle'i ararken sana haber veririm. Bence saat ona kadar onunla bir Pumpkin Spice kahvesi içiyor olacağız."

"Umarım. Hoşça kal, Annie."

"Hoşça kal, Haze."

Annie işe koyulmadan önce hızla dairesini topladı. Gerçekten de çok küçük bir yer olduğu için bu iş sadece bir dakika sürdü ama o ufak çatı katı daireye bayılıyordu. Birkaç daireye dönüştürülmüş olan Viktorya tarzı, eski bir binanın üçüncü katında yaşıyordu. Eğik tavana ve ışığın her sabah ön pencereden içeri dolmasına bayılıyordu. İhtiyaç duyduğu her şeye sahipti. Rahat bir yatak, çorba ya da çay ısıtmak için ideal olan ama bundan fazlası için pek de elverişli olmayan ufacık bir açık plan mutfak ve uzun saatler ayakta kaldıktan sonra içine girip rahatlamak için kusursuz olan ayaklı bir küvet vardı. Yorucu bir günün arkasından huzur bulduğu bir yerdi.

En önemlisi de ona *ait* olmasıydı. İşini büyütmeye çalışırken senelerce ebeveynleriyle yaşamıştı. İlk senelerde,

malzemeler için bile parası ucu ucuna yetmişti. Hâl böyleyken, kira ödemeye gücü yetmezdi. Bir de dükkânının kirası, ihtiyaç duyacağı yeni ekipmanlar ve bir çalışana maaş ödeyebilmek için para biriktirmişti.

Bir pastane sahibi olmak onun hayaliydi ama pahalı bir hayaldi.

Senelerce bu hedefini gerçekleştirmek için çalıştıktan sonra, pastane imparatorluğunu hiçbir şeye değişmezdi. Annie herkesin hayatta bir tutkusu olması gerektiğine inanırdı. İster kuş gözlemciliği ister en favori ufak kasaba televizyon programına hayran kurguları yazmak –bu öykülerde her karakteri bir kurt adama dönüştürürdünüz– ister arka bahçenizde yaşayan sincapların fotoğraflarını çekmek olsun, herhangi bir şey olabilirdi. Her sabah yataktan kalkmanızı sağlayan herhangi bir şey. Annie'nin pastane ürünleri pişirme tutkusu bir kariyere dönüşmüştü. Dolayısıyla, diğer insanlara kıyasla daha şanslıydı.

Şimdiyse diğer tutkuları her fırsat bulduğunda şekerleme yapmak ve reality şovları izlemekti. Gerçi bunları kimseye itiraf edemezdi. Ne de olsa, itibarını korumak zorundaydı.

Annie kapının yanındaki askılıktaki paltosunu kaptı ve çantasını omzuna attı. Kapıyı açtığında karşısında bir adam görünce cıyakladı.

"Tanrı aşkına, Mac. Ne işin var burada?"

Mac de en az onun kadar şaşkın gözüküyordu. Belli ki tam kapıyı çalmak üzereyken onun dışarı fırlamasını beklemiyordu.

"Beni Logan yolladı."

Annie kaşlarını çattı. Bunun için vakti yoktu. "Ne için yolladı?"

"Kravatı ve kol düğmeleri için."

"Neden böyle bir şey..." Doğru ya. Bunlar onun evindeydi. Gelin ile damadın yakın bir arkadaşı olarak, Annie ikisine de yardım ediyordu. Logan'ın bir kravat ve özel kol düğmeleri sipariş ettiğini, çok meraklı olmasıyla tanınan Jeanie'nin bunları görmemesi için onun adresine yollanmasını istediğini unutmuştu. Zaten Logan'ın planladığı sürpriz evlilik teklifini mahvetmişti. Logan en azından kıyafetinin bu kısmının bir sürpriz olmasını istiyordu. Annie bunu ilk duyduğunda çok şirin bir fikir olduğunu düşünmüştü ama o anda sinir olmuş durumdaydı. Logan'ın onca kişi arasından Mac'i yollamış olmasına sinir olmuştu.

"Şu anda buzda balık avında filan olman gerekmiyor mu? Nasıl oluyor da bu iş için uygun olan tek sağdıç sen olabiliyorsun?"

Mac sırıttı. "Daha sonra suya geri atacağım minnacık bir balık tutmak için dışarıda soğuktan donmak istediğimi mi sanıyorsun? Kalsın, teşekkürler. Hem Bennett'ın ebeveynleri daha bu sabah geldi. Hep birlikte Pankek Evi'ne gittiler. O yüzden, Logan'a son dakika işlerini halledeceğimi söyledim."

Annie iç çekti. "Tamam. Burada bekle."

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Annie nadiren birilerini içeri davet ederdi. Dairesi çok ufaktı ve yatağı alanın büyük bir kısmını kaplıyordu. İnsanları çağırıp sonra yatağınızın kenarına oturmalarını beklemek biraz garipti. Öte yandan, Logan'ın eşyalarını nereye koyduğunu hatırlayamıyordu ve Mac'i kapının önündeki dar merdiven boşluğunda bekletmek de garip olacaktı. İçgüdüleri kapıyı suratına kapatmasını söylediği hâlde.

Ama Annie hâlâ çok nazik davranıyordu.

"Tamam," dedi, oflayarak. "İçeri gel. Ama hiçbir şeye dokunma."

Mac peşinden içeri girerken alçak sesle güldü. "Tanrım, Annie. İçeri girdiğimde iç çamaşırı çekmeceni karıştıracakmışım gibi davranıyorsun."

"Bu konuda sana güvenmiyorum."

"Bir kadının iç çamaşırını gördüğümde, bunun karşılıklı rızayla olmasını isterim."

"Hımm."

"Seninkini son gördüğüm zamanki gibi."

Annie başına bir yastık fırlattı. Mac yastığı yakalarken güldü. "İlk ve son kez gördüğün zaman," dedi Annie, hatırlatma yaparak.

"Ah, bunun gayet iyi farkındayım, canım."

Annie ona orta parmağını kaldırıp yatağının yanına çömeldi. Çok ufak bir dairede yaşadığı için depolama konusunda yaratıcı davranması gerekmişti. Yatağının altındaki sepetleri çıkarmaya koyuldu.

"Bugün saçmalıkların için vaktim yok, Mac," dedi, ilk sepeti karıştırmaya başladığında.

"Manikürlerle ve gizli nedime aktiviteleriyle dolu yoğun bir gün mü olacak?" diye sordu Mac, onun yanına çömelerek.

"Evet, bir sürü nedime aktivitesi var." Onu omzuyla yana itti. "Yardımına ihtiyacım yok." Eşyalarını karıştırmasını istemiyordu. O sepetin içinde gardırobunda koyacak yer bulamadığı yaz giysileri, annesine ödünç vermeyi düşündüğü birkaç kitap, iki sene önce herkese yollamak için aldığı ama sonra fırsat bulamadığı bir kutu Noel kartı ve en sevdiği yüz kreminden birkaç kutu vardı.

"Stok mu yapıyorsun?" dedi Mac, kremlerden birini alıp.

Annie kremi elinden kaptı ve diğer krem kutularının yanına koydu.

"Üretimi durduruyorlardı. Ve bu benim en sevdiğim krem."

Mac bu bilgi kırıntısını da onun hakkında bildiklerine ekliyormuş gibi hafif bir ses çıkardı.

"Gerçek hayatına bir pencere açılmış gibi hissediyorum, Annie," dedi. Yatağın altına eğilip diğer kutulara baktı.

"İç çamaşırlarımı görmeni tercih ederdim," diye homurdanan Annie o kutuyu kapattı, bir diğerini çıkardı. İstediği son şey, Mac'in onun gerçek hayatını görmesiydi. İşin aslı, Mac'in, gerçek hayatından uzakta olmasını istiyordu. Dün akşam ona fazla yaklaşmasına, sarılmasına izin vermişti. Çok aptalcaydı.

Bu düğüne bir partner bulmak için çok mu geç kalmıştı? Belki Estelle'i aramaya çıktığında sokakta yürüyen gözde bir bekâr bulabilirdi. Kendisinden uzak tutmak için her şeyi yapmasına rağmen çekimine kapıldığı bu adamla arasında bir bariyer olması gerekiyordu.

Mac doğruldu ve diğer kutuyu karıştıran Annie'yi izledi.

"Bu kutuda göreceğin şeyden mi korkuyorsun?" diye sordu Annie, arkasına bakarak.

Mac hafifçe gülümsedi. "Biraz. Bir cinayet listesi varsa ve listedeki ilk kişiysem bunu gerçekten de bilmek istemiyorum."

"Listedeki tek kişi sensin."

"Çok şirin."

Annie başını iki yana sallarken bu konuşmaya gülümsememeye çalıştı ama beceremedi.

"Hah! Buldum!" Logan'ın kravatının ve kol düğmelerinin olduğu ufak kese kâğıdını aldı. "İşte burada." Kese kağıdını Mac'e verdi ve yüzünün sanki arayış çok kısa sürdüğü için hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifadeye büründüğünü fark etti.

"Sana yardım edeyim," dedi Mac. Oturduğu yerden kalktı ve Annie'ye elini uzattı.

"Neye yardım edeceksin?"

Annie onun elini tutmadan ayağa kalktı. Artık dokunmak yasaktı. Böylesi daha güvenliydi.

Mac iç çekti, reddedilen elini cebine soktu. "Bugünkü işlerinde. Belli ki listende çok şey var ve Logan'ın bana verdiği tek görev buydu. Kullan beni."

Annie ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylemeyi düşündü ama gerçekten de çok işi vardı. Gerçi Mac bunların birçoğuna yardım edemezdi.

"Tamam," dedi gönülsüzce. "Estelle'i alabilirsin."

"Harika. Onu nereden alacağım?"

"Bilmiyorum," dedi Annie, kapıya doğru giderken. Noel için astığı süs ışıkları dâhil bütün ışıkları söndürdü. Mac, Annie'nin bir çamaşır sepetinde katlanması gereken çamaşırlarını ve lavabodaki kirli tabak çanaklar olduğu gerçeğini unutmamaya çalışıyormuş gibi hâlâ etrafına bakınarak onu takip ediyordu. Annie *her daim* kusursuz olamazdı.

"Bilmiyorum da ne demek?"

"Estelle kayıp."

Kapıda donakalan Mac'in yüzündeki şok ifadesi, Annie'yi kayıp bir büyükannenin hiç komik olmadığı gerçeğini neredeyse unutturacak kadar komikti.

Mac'i, Estelle'i aramasına ortak etmesi de bir o kadar komikti.

Sekizinci Bölüm

Geçmiş Zaman

Mac ergenlik döneminin büyük bir kısmını şehveti aşkla karıştırarak geçirmişti. Dokuzuncu sınıfta sinemada Lauren Pepprell'la öpüştüğünde ona âşık olduğundan emindi. Sadie Bates, ailesi şehir dışındayken kendisini ellemesine izin verdiğinde Mac ona âşık olduğundan emindi. Ve önceki sene bekâretini Parker Moore'la kaybettiğinde ona da âşıktı, öyle değil mi?

Bodrum katındaki yatak odasında Annie'yle otururken birden bunların hiçbirinden emin olmadığını fark etti.

Çılgınca bir durumdu çünkü Annie'ye *âşık* değildi. Ama o kızlardan hiçbiriyle gecenin yarısını, hatta bir öğleden sonrasının yarısını geçirmemişti. Onlardan hoşlanmıştı, kızlar onun maçlarına gelmişti ve birkaç kez randevuya çıkmışlardı ama asla böyle bir şey olmamıştı.

Annie o sırada onun yatağına uzanmıştı; Mac'in bebeklik döneminden kalma peluş ayıya sarılıyor, en sevdiği filmin *The Muppet Christmas Carol* olduğunu itiraf ettiği için onunla dalga geçiyordu.

"Genel olarak favori bir filmin dedim, bir Noel filmi demedim," dedi Annie, kıkırdayarak.

"En sevdiğim film o!" dedi Mac, ısrarla. Annie yine kahkahalara boğuldu.

Mac yatağın ucuna uzandığı yerden ona bir yastık fırlattı. "İyi bir filmdir."

"Şarkı söyleyen kuklalar var." Annie onun fırlattığı yastığı arkasındaki yastıklara ekledi. Saat gecenin birini geçmişti ve Mac'in gerçekten de onu eve bırakması gerekirdi ama Mac çok eğleniyordu.

"Dünyanın en sevilen kuklaları."

Annie ona hak veriyormuş gibi omzunu silkti. "Tamam, haklısın."

"Teşekkür ederim." Mac kollarını başının altına koydu ve tepelerindeki eski asma tavana baktı. Birkaç sene önce daha fazla mahremiyeti olsun diye oraya taşınmıştı. Annesi orayı rahat bir yere dönüştürmeye çalışmış olsa da yine de bir bodrumdu. Senede en az iki kere su basardı. Artık oradan ayrılması gerekiyordu.

"Tamam, sıra bende," dedi.

"En sevdiğim film *Aşk ve Gurur*. Tabii ki Colin Firth versiyonu. Aslında teknik olarak bir televizyon dizisi ama yine de film sayılır."

"Ne demek istediğini anlayamadım. Sorum bu değildi."

Annie ofladı ve Mac onun yastıklara biraz daha serildiğini duydu. "Tamam, sor o zaman."

"Logan ve sen hiç birlikte olmadınız mı?" Mac bunu neden bilmek istediğinden emin değildi ama iki taraf da heteroseksüelse, karşı cinsten birisiyle yakın arkadaş olup bir süre sonra seks yapmayacaklarına inanmıyordu.

Annie daha önce ona fırlattığı yastığı Mac'e geri fırlattı. Yastık, Mac'in suratına isabet etti.

"İğrenç."

"O kadar da çılgınca bir soru değil." Mac yastığı başının altına koydu.

"Logan kan bağımız olmaması dışında her açıdan benim için bir erkek kardeş gibi. Yani, hayır, onunla hiç birlikte olmadım ve bu gezegendeki son iki insan biz olsaydık bile birlikte olmazdım."

"Off, onu fena harcadın. Zavallı Logan."

"İnan ki onunla hislerimiz karşılıklı."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Bu da ne demek?"

"Onun yerinde ben olsaydım ve sürekli olarak etrafımda seksi bir kız olsaydı ama sadece arkadaş olmak isteseydi, zor bir durum olurdu demek istemiştim."

Annie doğruldu ve ona tepeden baktı.

"Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tüh. Bunu ağzından mı kaçırmıştı?

"Şey, evet." Bunu sakin bir tavırla, evine sık sık kızlar gelirmiş, onlara en utanç verici sırlarını itiraf edermiş, çocukluktan kalma pelüş oyuncaklarını gösterirmiş ve sonra onlara seksi olduklarını söylermiş gibi sakin bir ifadeyle söylemeye çalışmıştı. Bizim Mac için normal bir gece dermiş gibi.

Annie şüphelendiğini anlatan bir şekilde kaşlarını çattı ve Mac, o dolgun alt dudağından başlayıp kalçasının mükemmel kıvrımına kadar uzanan bir listeyle onun tam olarak neden seksi olduğunu detaylandırmak istedi ama geceyi mahvetmek istemedi.

Annie tekrar sırtını yastıklara dayadı. "Tamam, devam edelim. En büyük korkun?"

"Yok artık, en sevdiğim filmden en büyük korkuma mı geçiyorsun?"

"Evet, en büyük korkun nedir? Yanıt ver."

Mac yarasalar diyebilirdi çünkü doğruydu. Yarasalar ciddi ürkütücü, sivri dişleri olan uçan farelerdi. Ama Annie'nin beklediği yanıtın bu tür bir şey olmadığı hissine kapıldı.

"Buradan gidememek," dedi Mac, tavana bakarak. Bu şekilde, Annie'nin gözlerine bakmadan itiraf etmek daha kolaydı.

"Burayı tanımla."

Mac uzun uzun ofladı. *Lanet olsun, bu kız gerçekten de derinlere iniyor*, diye düşündü. Belki de poposuna iltifat edip geceyi noktalamış olması gerekirdi.

"Burası derken kasabayı, annemin bodrum katını, hayatımla ilgili hiçbir şey yapmadığım yeri kastetmiştim."

"Hayatınla ilgili ne yapmak istiyorsun?"

"Bir dakika, sıra sende. Senin de aynı soruya yanıt vermeni istiyorum. Senin en büyük korkun ne?"

Annie'nin düşünmesine bile gerek kalmadı. "Başarısızlık."

"Başarısızlık mı?"

"Evet. Sakın bana o ilham verici konuşmalardan yapıp başarılı olmadan önce başarısızlığı tatmak gerektiğini filan söyleme."

"Yok, başarısız olmak gerçekten de berbat bir şey. Buradan gidememek başarısızlık olurdu."

"Doğru. İşimi büyütememem de başarısızlık olurdu. Bundan nefret ederdim."

Mac onu görebilmek için doğruldu. Annie atkuyruğundan fırlamış sarı saçlarıyla ve mahmur ifadesiyle çok şirindi.

"Tamam, o zaman başarısız olma."

Annie ofladı. "Tereyağından kıl çekmek kadar kolay. İşimle ilgili bir sözcük oyunu yapmıyorum. Ben asla başarısız olmayacağım. Harika tavsiyen için teşekkürler."

"Hayır, yani sadece çaba sarf etmeyi kesersen başarısız olursun, değil mi? Bir aksilikten sonra bile devam edersen, eninde sonunda hedefine ulaşırsın."

Annie bir süre dikkatle yüzüne baktı. "Evet, öyle sanırım."

"Harika. Anlaştık. Göz açıp kapayıncaya kadar bir pastane imparatorluğu kuracaksın." Mac yanındaki yastıklara atlayınca yan yana geldiler. Annie başını çevirip ona baktı.

"Peki, hayatınla ilgili ne yapmak istiyorsun?"

"Bu sorudan nefret ediyorum," dedi Mac.

"Bunu henüz bilmediğini söylemende bir sakınca yok."

"Sahi mi?" Herkesin iyi kötü bir planı vardı ama Mac'in elindeki tek şey ne yapmak istediğini anlayana kadar ülkeyi boydan boya dolaşmak gibi muğlak bir fikirdi.

"Tabii ki. Daha on dokuz yaşındayız."

"Bunu söyleyen, muhteşem bir iş planı olan kadın."

Annie kıkırdadı ve kıkırdaması Mac'in hoşuna gitti. Belki biraz fazla hoşuna gitmişti. O gecenin tamamı zihniyle oyun oynamaya başlamıştı. Ama bu kızdan hoşlanıyordu. Uzun zamandır emin olduğu tek his buydu.

"Daha önce birlikte takılmamış olmamız çok yazık," dedi Mac. Bunca seneyi heba etmelerine üzülmüştü.

"Lisedeyken hakkımda ne düşünürdün?" diye sordu Annie.

"Kendini beğenmiş, üstün başarılar peşinde koşan, aşırı parlak saçları ve muhteşem poposu olan bir kız olduğunu."

Annie'nin gözleri irileşti. "Sana kızsam mı, bunu bir iltifat olarak mı kabul etsem bilemiyorum doğrusu."

Mac güldü. "Aynı soru."

"Salak bir sporcu olduğunu, bazen de çok güzel kirpikleri olan bir zorba olduğunu."

"Kirpikler mi? Benimle ilgili fark ettiğin şey bu muydu? Kirpiklerim miydi?"

"Evet." Annie sırıtınca Mac gülmeden edemedi. "İnanamıyorum, ben de ağırlık odasında ağırlık kaldırıp duruyordum. Oysa sadece kirpiklerimi kırpıştırmam yeterliymiş."

"Aynen öyle."

"Peki, şimdi hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu Mac, yanıtı duymaktan korkuyormuş gibi. Son zamanlarda kendisi hakkında ne düşündüğünü, kim olduğunu ya da kim olmak istediğini bilemiyordu.

Annie dudaklarını yana bükerek biraz düşündü. "Artık gerçekten de tatlı birisi olduğunu, kesinlikle salak olmadığını düşünüyorum. Ayrıca hâlâ kirpiklerini kıskanıyorum."

Mac, Annie'nin onunla ilgili değerlendirmesine ne kadar rahatladığını belli etmemek için kirpiklerini abartılı bir şekilde kırpıştırınca Annie kıkırdadı.

"Aynı soru," dedi Annie.

"Eskiden olduğun gibi hâlâ üstün başarılar elde etmeye çalışıyorsun ama fazladan ekonomi ödeviyle sonuçlanmadığında bana kötü bir şeymiş gibi gelmiyor. Saçların da popon da hâlâ kusursuz."

Annie mahsusçuktan şok geçiriyormuş gibi koluna bir şaplak indirdi. "Popomdan söz etmeyi kes artık."

"Özür dilerim, söz etmemeye çalışırım."

Annie elini uzatıp parmağını Mac'in boynundaki altın zincire doladı. Ucundaki haç aralarında sallanana kadar hafifçe çekti.

"Hep bu zincirin ucunda ne olduğunu merak etmişimdir."

Mac durduğu yerde kıvranma dürtüsüne direndi. Önce en büyük korkuları, şimdi de bu. Annie kimsenin görmediği yönlerini görmeye başlamıştı. Ama görmesini istiyordu zaten. Kendisini anlamasına yardımcı olabilirmiş gibi Annie'nin onu tanımasını istiyordu.

Annie'nin gözlerinden ona bakıldığında anlamlı olmaya başlayacakmış gibi.

"Dindar mısın?" diye sordu Annie. Mac onun bunu kötü bir şeymiş gibi sormamasına memnun oldu. Mac bir süredir kurumsal dinlerle pek ilgilenmiyordu ama en sevdiği insanların birçoğu dindardı.

"Pek sayılmaz."

"Ama altın bir haç takıyorsun."

"Bu, büyükbabama aitti. Tasdik törenimde vermişti."

"Ha, demek biraz dindarsın," dedi Annie, hafifçe gülümseyerek.

"İşime geldiği zaman." Mac, Katolikliğin kurallarını pek çok kez çiğnemişti ama büyükbabası hastalandığında iyileşmesi için gece gündüz dua etmişti. Sonunda bunun pek bir faydası olmamıştı gerçi, belki annesini teselli etmek dışında.

Annie onunla ilgili bu bilgiyi aklının bir köşesine yazarak başını salladı. Parmağını hâlâ zincirden geri çekmemişti. Zinciri azıcık kendisine doğru çekecek olsa, Mac onu öpebileceği kadar yakında olurdu. Bunu ikisi de aynı anda fark etti ve Annie'nin gözleri hafifçe büyüdü.

"Gözlerin masmavi." *Harika, Mac. Resmen şiir döktürüyorsun.*

"Teşekkürler?"

Annie'nin gülümsemesi büyük bir hızla Mac'in en sevdiği şey olmaya başlamıştı.

"Gözlerin çok güzel."

Annie'nin gülümsemesi büyüdü.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Eve gitsem iyi olacak."

"Seni bırakayım."

İkisi de kıpırdamadı. Annie zinciri bıraktı ve elini yatakta aralarında kalan boşluğa indirdi. Aralarında sadece Annie'nin ellerinden biri kadar boşluk vardı. Annie'nin elleri küçüktü.

"Dışarısı buz gibidir," diye fısıldadı Annie. Gözleri kapanmaya başlamıştı.

"Kesinlikle buz gibi."

"Anneme bir arkadaşımda kalacağımı söylemiştim..." diye fısıldadı Annie, gözlerini kapatırken.

"Bir arkadaşında mı?" diye fısıldadı Mac.

Annie yarı uyur hâlde gülümseyip mutlu mutlu iç çekti. "Evet... bir arkadaşımda."

Mac hiç kıpırdamadan Annie'nin yüzünün bütün ayrıntılarını, onu Annie yapan özellikleri inceledi. Burun kemerindeki ufak yara izini, yanağının kıvrımını, yüzünü çevreleyen daha kısa, ince, sarı saç tellerini. Onu öpmemesi gerektiğini biliyordu. Masallarda anlatılan şeylere rağmen, bir kızı öperken onun uyanık olması gerektiğini biliyordu ama Annie'nin dudakları aklını başından alıyordu.

"Bana öyle bakmayı kes, Mac. Ürkütücü oluyorsun."

Mac gülerek geriye uzandı. "Ödümü kopardın. Uyuduğunu sandım."

"Kimse bu kadar büyük bir hızla uykuya dalamaz. Bana baktığını hissedebiliyordum."

"Özür dilerim," dedi Mac, hâlâ gülen bir ses tonuyla. "Eee, burada kalıyor musun?"

"Bütün gece bana öyle tutkuyla bakmamaya söz verirsen."

"Hah! Tutkuyla baktığımı kim söyledi?"

"Bunu da hissedebiliyordum," dedi Annie, gözleri hâlâ kapalı olsa da şimdi gülümsüyordu.

"Tamam, artık sana bakmayacağım," dedi Mac, kızın üstüne bir battaniye örterken. "İyi geceler, Annie."

"İyi geceler, Mac," diye mırıldandı Annie, battaniyeye sarınırken. Mac o anda Annie'nin hâlâ pelüş oyuncak ayısına sarıldığını fark etti.

Tabii ki sarılıyordu.

Kendi battaniyesini üstüne çekti ve yine dikkatle ona bakarken yakalanıp rezil olmamak için diğer tarafa döndü.

İşte, Mac bir kızla ilk kez böyle uyudu. Açıkçası bunun aşk mı, yoksa şehvet mi olduğundan emin değildi ama kesinlikle ikisinden biriydi.

Belki de ikisini birden hissediyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Şimdiki Zaman

Mac, Estelle'i aramak için yarı kamyonet, yarı devasa bir arazi aracı olan ve ikisinden de yaşlı, hantal, salak kamyonetiyle toplum merkezine gitmek için ısrar etmişti. Annie aracıyla ilgili yorum yaptığında kamyonetini *vintage* diye tanımlamıştı. Annie'nin etkilenmesi gerekirmiş gibi vintage bir Ford Bronco olduğunu söylemişti.

Annie etkilenmemişti.

Mac'in teklifini sadece kendi arabasında benzin kalmadığı için kabul etmişti. Onca iş arasında benzinliğe gidecek kadar vakti olmamıştı ama bunu yapmış olabilirdi. Mac direksiyon başında olmak için onu o kadar zorlayıp ısrar etmeseydi, o sabah benzinliğe *giderdi*.

"Hâlâ ayrılıp onu aramamız daha mantıklı olurdu diye düşünüyorum," diye homurdandı Annie, kamyonetten aşağı atlarken.

"Benden yardım istedin, ben de yardım ediyorum," dedi Mac, bir yarışma programında verilen bir ödülmüş gibi kendisini işaret ederek.

Annie kaşlarını çattı. "Her neyse. İçeri girip Estelle'i bulalım. Büyük bir ihtimalle, derslerinden birindedir ve birilerine haber vermeyi unutmuştur."

Annie peşinde Mac'le otoparktan Dream Harbor Toplum Merkezi'ne binasının ön kapılarına doğru hızla yürümeye başladı. Bu ufak arama görevine neden Mac'i dâhil ettiğini gerçekten de bilmiyordu. Mac'in kasabaya geri döndüğü üç sene içinde, Annie onunla yalnız kalmamak için elinden geleni yapmıştı. İşleriyle meşgul olmuştu, ilgisiz bir tavır takınmıştı, ona resmen kötü davranmıştı. Kendisini ondan korumak için her şeyi yapmıştı. Ama şimdi sabahı her şey yolundaymış, *arkadaşlarmış* gibi Mac'le geçiriyordu.

Ama arabasına binip de lanet olasıca benzin ışığının yandığını görünce, başka seçeneği kalmamıştı. Değil mi?

Evet. Logan'ın büyükannesini bir an önce bulması gerekiyordu çünkü yapılacak işler listesi uzundu ve bunları yapmak için çok az vakti kalmıştı. Stresli olduğunda tutulan ense kaslarını ovuşturdu. Son birkaç hafta içinde, ensesinin o noktasında kocaman, bir beyzbol topu büyüklüğünde düğüm oluşmuştu. Parmaklarını ensesine bastırarak nafile bir çabayla kaslarını gevşetmeye çalıştı.

"Ensene ne oldu?" diye sordu Mac, otomatik kapılardan içeri girerlerken. Toplum merkezinin lobisi spor ayakkabı ve temizlik deterjanı gibi kokuyordu.

"Ensemde bir sorun yok, *olsaydı* bile seni hiç ilgilendirmezdi."

"Affedersin. Logan'a bu hafta sonu için arkadaş olacağımızı söylediğini sanıyordum. Birbirini umursayan arkadaşlar."

Annie oflamamak için kendisini tuttu. "Logan'a uslu duracağımı söyledim. Arkadaş olmakla ilgili bir söz vermedim."

Mac'in yüzünde beliren kırgınlık ifadesini görmezden geldi ve hızlı adımlarla resepsiyon masasına yürümeye devam etti. Mac'in duygularıyla uğraşacak vakti yoktu. Tıpkı Mac'in onun duyguları için asla vakti olmadığı gibi.

"Merhaba," dedi Annie, en dostane ses tonuyla. "Yaşlılar aerobik dersi için gelmiştik."

Masadaki kadının, Annie'nin keşke ona da yakışsaydı diye düşündüğü kısacık bir saç kesimi ve kimsenin saçmalıklarıyla uğraşacak bir ruh hâli içinde olmadığını anlatan bir yüz ifadesi vardı.

"O sınıf altmış beş yaş ve üstü içindir," dedi kadın, Annie'nin arkasında duran ve yaşlı bile görünmeye çalışmayan Mac'e bakarak. Mac çok yardımcı oluyordu doğrusu.

"Ah, elbette!" dedi Annie, başka bir şey düşünmeye çalışarak. Toplum merkezinde güvenliğin bu kadar sıkı olacağını tahmin etmemişti. "Aslında, biz buraya..."

"Üye olmak için geldik," diye araya girdi Mac. "Bir de hangi sınıfların yaşımıza uygun olduğuyla ilgili bilgi rica edecektik." Muhteşem bir gülümsemeyle kadına baktı. Annie'nin içinden ona bir yumruk atmak geçti ama gülümsemesi, ciddi görevliyi şaşırtıcı bir biçimde yumuşattı.

"O hâlde," dedi kadın, Annie'yle ilgilenmeden, "size doldurmanız için form vereyim."

Kadın formları almak için arka ofise gittiğinde, Annie dönüp Mac'e ölümcül bir bakış fırlattı.

"Şimdi ne yapacağız?"

Mac omzunu silkti. "Tabii ki spor salonuna üye olacağız."

"İstediğim son şey bu," dedi Annie. Mac gülümsedi.

"Neden gizlice havuz alanına gitmiyorsun? Bu arada, ben yeni arkadaşımızı bir sürü üyelik sorusu sorarak oyalarım," diye fısıldadı Mac, onun omzunu hafifçe dürterek. Annie tam itiraz etmek üzereyken bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Annie, kadın formlarla ve kalemlerle geri dönmeden önce hızla havuz alanına doğru yürürken sadece bir kere başını çevirip Mac'e baktı. Mac o sırada Annie'nin işinin çıktığını ama kendisinin platin paketle ilgilendiğini anlatıyordu.

Annie yüzünde şapşal bir gülümseme belirdiğini fark edince şaşırdı. Neden Mac bu kadar çekiciydi? Başını iki yana sallayıp bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı ve havuz alanına daldı. İçerisi sıcak ve boğucuydu, havada keskin bir klor kokusu vardı. Havuzun karşı tarafında yaşlı kadınlardan oluşan ufak bir grup, hoparlörlerden yayılan tempolu şarkılar eşliğinde suda hoplayıp zıplıyordu. Kimse onunla ilgilenmediğinden, ıslak karolara basarak Iris'in havuzun kenarında oturduğu yere gitti.

"Annie gelmiş!" diye bağırdı Carol, suda zıplarken. "Dersten sonra atıştırmamız için bir şeyler mi getirdin yoksa?"

Kadınlar umutla Annie'ye baktı. "Kusura bakmayın, hanımlar. Bugün bir şey getirmedim. Pastane görevleriyle değil, nedimelik görevleriyle meşgulüm."

Kadınlar pastaneden bir şey getirmediği için hayal kırıklığına uğramıştı ama nedimelik görevleri lafını duyunca hepsi dikkat kesildi.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu Janet. "Gelinliği gördün mü? Ahır nasıl olmuş? *Gerçekten* de hazır mı? Yoksa yarın soğuktan donacak mıyız?"

Annie başını iki yana salladı. "Donmayacaksınız. Ahır muhteşem gözüküyor. Gelinlik de çok güzel ama... Bu sabah Estelle'i gören oldu mu?"

Kadınlar farklı seviyelerde şok ifadeleriyle ve endişeyle birbirlerine baktılar.

"Estelle mi? Onu mu arıyorsun?"

"Ben sadece... Onun nerede olduğundan emin değiliz."

Kadınlar gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde havuzdan ona baktılar.

"Eminim ki iyidir," dedi Iris, onları yatıştırmaya çalışarak. "Estelle'den söz ediyoruz. Kimseye haber vermeden bir yere gitmez."

Annie dikkatini, havuzun kenarında oturmuş ve elini büyümekte olan karnının üstüne koymuş olan Iris'e çevirdi.

"Evet. Iris haklı. Estelle iyi bir neden olmadan ortadan kaybolmaz. Eminim ki kısa sürede nerede olduğunu anlarız. Buraya gelip derse katılmış olabilir diye düşünmüştüm ama belli ki gelmemiş. O yüzden, onu aramaya devam edeceğim."

"Ya onu bulamazsan? Düğünü kaçıramaz!"

"Düğünü kaçırmayacak, onu bulacağım." Annie kendinden daha emin bir tavırla ellerini beline dayadı ama kadınlar hâlâ dehşete kapılmış gibiydi. Annie iç çekti. "Bunu kimseye söylemeyin, olur mu? Gelini ve damadı endişelendirmek istemem."

Kadınlar, bu haberi tüm kasabaya yaymak akıllarının ucundan bile geçemezmiş gibi başlarını salladılar.

"Ciddiyim, hanımlar. Bunu kendinize saklayacağınıza güveniyorum. Estelle'i bir yerde görürseniz beni arayın. Tamam mı?"

"Tamam, Annie. Bu düğünün kusursuz olmasını istiyoruz," dedi Marissa, gülümseyerek.

Annie, düğünün kusursuz olmasını istediklerini duyunca ensesindeki düğümün sıkılaştığını hissetmemeye çalıştı. Tabii ki düğün kusursuz olacaktı. Ensesi tutulmuş olsa da kusursuz olmasını sağlayacaktı.

"Tamam, egzersize devam edin," dedi ve başını sallayarak Iris'e müziğin sesini tekrar açabileceğini işaret etti.

Annie havuz alanından uzaklaşırken "Hadi, hanımlar! Nasıl zıplıyorsunuz görelim. Daha yükseğe zıplayabilirsiniz," diye bağırdı Iris.

Annie resepsiyon masasına geri döndüğünde Mac hâlâ ciddi görünümlü görevliyle konuşuyordu ama artık kadının yüzünde Mac'i çok hoş buluyormuş gibi kocaman bir gülümseme vardı.

"Hah, demek geldin," dedi Mac, Annie masaya yaklaşırken başını kaldırarak. Kadın görevli Annie'ye ters bir ifadeyle

baktı. Belli ki Annie'nin kendi başına tura çıkmış olması hoşuna gitmemişti.

"Artık gitsek iyi olacak," dedi Annie, mahcup bir ifadeyle gülümseyerek.

Kadının bakışları daha da aksileşti. "Formları almayı ve doldurduktan sonra geri getirmeyi unutmayın," dedi Mac'e. Annie'nin çevrim içi doldurabileceklerinden emin oldukları formları ona itti.

"Teşekkürler, Tina. Çok yardımcı oldun," dedi Mac, yine o lanet olasıca gülümsemeyi fırlatarak.

Annie ofladı ve Mac'i kesinlikle spor salonunda vakit harcamasına gerek olmayan kaslı kolundan tuttuğu gibi, toplum merkezinden Tina'yı düğüne davet etmesine fırsat vermeden onu çekiştirmeye başladı.

"Evet, teşekkürler, Tina!" diye seslendi Annie, Mac'i kapıya doğru götürürken.

"Bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu Mac, otoparka çıktıklarında.

Annie uzun uzun oflayınca nefesi önünde bir buhar bulutu oluşturdu. Gökyüzü gri ve buz gibi gözüküyordu. Annie, Jeanie'nin kasaba dışında yaşayan akrabalarının büyük bir kısmının o sabah gelmiş olmasından memnundu çünkü daha sonra kar yağışı bekleniyordu ve davetli listesinin yarısının bir kar fırtınasında yolda kalmaları kusursuz düğünü mahvederdi.

"Hayır, bugün kimse onu görmemiş."

Mac kamyonetine binerken kaşlarını çattı. Annie de arabaya bindi.

"Şimdi nereye baksak?" dedi Mac.

Annie gözlerini kapatıp başını geriye yasladı ve kafatasına dolmaya başlayan gerginliği gidermeye çalışarak derin bir nefes aldı. İstediği son şey, başının ağrımaya başlamasıydı.

Garip ama tanıdık bir ses duyup gözlerini açtığında Mac'in, elindeki ufak bir ağrı kesici şişesini salladığını gördü. Mac şişenin kapağını açtı, kaşlarını sorarcasına kaldırdı. Annie tartışamayacak kadar yorgundu. Elini uzattı ve Mac şişeden avucuna iki ufak hap yuvarladı.

"Teşekkür ederim," diye homurdandı Annie. Bir barış teklifi gibi uzattığı ağrı kesiciyi tereddütle aldı.

"Ne dedin? Seni tam duyamadım," dedi Mac, alaycı bir gülümsemeyle.

"Teşekkür. Ederim. Dedim." Annie her sözcüğü vurgulayarak yüksek sesle söyleyince Mac gülmeye başladı.

"Rica ederim. Şimdi nereye?"

"Düğünle ilgili gizli bir görevi yerine getirmeye çalışan Estelle olsaydım, gideceğim ilk yer kafe olurdu. Kafein olmadan çok gizli görevlere nasıl çıkabilirsin?"

"Harika," dedi Mac. Kolunu Annie'nin koltuğunun arkasına attı, geri geri otoparktan çıktı.

"Sana numarasını mı verdi?" diye sordu Annie. Arabaya bindiğinde Mac'in kucağına fırlattığı üyelik belgelerine hayretle baktı.

"Belki. Neden? Yoksa kıskandın mı, Annie?"

Annie ofladı. "Neden kıskanayım ki?"

Mac omuz silkti ve Annie onun geniş omuzlarının paltosunu zorladığını görmezden gelmeye çalıştı.

"Onu düğüne davet etmediğine şaşırdım," dedi Annie, yarı esprili bir tavırla, yarı ağzından laf almaya çalışarak.

"Davet etmediğimi nereden biliyorsun?"

"Ettin mi?"

"Seni rahatsız eder miydi?"

"Hayır, hiç rahatsız etmezdi. Kiminle istersen görüşebilirsin, Macaulay." Annie bunu söylerken ona bakmak zorunda olmadığına sevinmişti.

"Çok naziksin," dedi Mac. "Ama onu davet etmedim."

Annie vücuduna ânında yayılan rahatlama hissinden pek de gurur duymadı. Mac'in, Noel kutlamalarına ve diğer davetlere birileriyle gelmesi ayrı konuydu ama düğün gibi romantik bir olayda, onu yanında birisiyle görmeye tahammül edebileceğini sanmıyordu. Kollarında başka bir kadınla dans edişini izleyemezdi. Sırf dikkat dağıtmak ve oradan kaçmak için gizli düğün tatlısını devirmesi gerekebilirdi.

"Eh, bu senin bileceğin iş," dedi, koltuğuna gömülerek. Gözünün ucuyla Mac'in yüzünde yampiri bir gülümseme belirdiğini gördü.

"Hem sen neden geri geldin?" diye sordu. Mac'i başka kadınlarla gördüğünde ne kadar kıskançlığa kapıldığı konusundan başka bir konuya geçmesi gerekiyordu.

Aradan yeteri kadar uzun seneler geçtikten sonra, Annie, Mac'in geri döneceğine dair tüm umutlarını yitirmişti. Elbette, zaman zaman ailesini ziyarete geldiğini biliyordu ve böyle durumlarda onunla karşılaşmamak için elinden geleni yapıyordu. Hatta bir sene sırf Mac'in annesinin yaş gününde kasabada olmamak için Hazel'la spontane bir kız kıza hafta sonu tatili planı yapmışlardı.

Ama Mac kalıcı olarak geri döndüğünde Annie ona hiçbir şeyi açıklama fırsatı vermemişti. Aradan neredeyse üç sene geçmişti ve bu sürede birbirlerine laf sokmaktan başka bir şey yapmamışlardı ama Annie bunun aslında kendi suçu olduğunun gayet farkındaydı. Ama onun neler yaptığını merak etmiyor da değildi.

Mac bu soruya şaşırmış gibi ona baktı çünkü gerçekten de şaşırmıştı. Annie ona nadiren *Neden buradasın sen?* sorusu dışında bir şey sormuştu. Gerçi o anda da bunu soruyordu ama tavrı daha nazikti.

"Babam emekli olmaya hazırdı, ben de buradan yeteri kadar uzak kaldığımı düşündüm."

Tam sekiz sene uzak kalmıştı.

Gerçi Annie aradan geçen seneleri filan saymamıştı tabii.

"İşkence gibi mi peki?" dedi.

"Ne işkence gibi mi? Barı işletmek mi?"

"Yeniden Dream Harbor'da olmak. Buraya asla geri dönmek istemediğini sanıyordum."

"O aralık ayında olanları belli ettiğinden daha iyi hatırlıyorsun," dedi Mac, gülerek. Annie kendisini ansızın seneler önceki o gecede buldu. Mac'in yatağında yüz yüze yatmış, birbirlerine korkularını itiraf etmişlerdi. O zamandan beri böyle bir şey yapmamıştı.

Mac'in dediğini duymazdan geldi çünkü ne o zamandan ne de Mac'in flört hayatından veya buna verdiği tepkiden söz etmek istiyordu.

"Eee, nefret ediyor musun?" diye sordu ve nedense bu soru, ona sorabileceği en önemli soruymuş gibi geldi. Mac gittiğinde sadece onu değil, Annie'nin çok sevdiği kasabayı da terk etmişti. Mac'in hiçbir şey olmamış gibi gelmesi ve herkesin onu pişman olup dönen hayırsız evlatmış gibi bağrına basması onu kızdırıyordu. Annie o kadar affedici değildi.

"Hayır, nefret etmiyorum. Artık on dokuz yaşında değilim, Annie. O zaman istediklerimden farklı şeyler istiyorum." Mac, Pumpkin Spice Kafe'nin önüne park etmişti. Başını çevirip ona baktı. Annie ona şimdi ne istediğini sormak istiyordu ama duyacağı yanıttan korkuyordu.

"Güzel, buradan nefret etmediğine sevindim," dedi. Mac'in gözlerine baktığında o kadar şefkatli bir ifadeyle karşılaştı ki kamyonetine bindiğine pişman oldu çünkü Mac ona öyle bakmaya devam ederse, daha ne kadar süre ondan nefret ediyormuş gibi rol yapabileceğini bilmiyordu.

"Başın nasıl oldu?" dedi Mac.

"İyi. Sadece gerginlikten kaynaklı baş ağrısı, o kadar."

Mac orta konsolun üzerinden ona doğru eğilip bir sürü kötü karar vermek istiyormuş gibi hâlâ ona bakıyordu. Dolayısıyla, Annie'nin mantıklı davranması gerekiyordu.

"Her neyse, çok daha iyiyim. Gidip kahve alalım ve Estelle orada mı diye bakalım," dedi Annie, bir solukta. Kapısını açtı ve apar topar soğuğa çıktı.

Zihnini biraz toparlama çabasıyla içine derin bir nefes çekti ama işe yaramadı çünkü dünyada Mac'i sisteminden atabilecek kadar soğuk hava yoktu. Özellikle de Mac yanına geldiğinde ve iri, sıcak elini beline dayayıp kafeye soktuğunda. Annie onun elini itecek gücü kendisinde bulamadı. Ya da belki de elini itmek istemiyordu çünkü Mac'in elinin yarattığı his çok güzeldi. Mantıklı davranan kişi hep kendisi mi olacaktı?

Onuncu Bölüm

Şimdiki Zaman

Aralık ayında dondurucu bir cumartesi günüydü ve kafe tıklım tıklımdı. Bütün masalar doluydu ve kasadan kapıya kadar bir kuyruk oluşmuştu.

"Estelle burada olmalı," dedi Annie.

"Bütün kasaba burada," dedi Mac, onu kuyruğa yönlendirirken. Annie bir mucize eseri eline vurmamıştı ve Mac üstlerinde birkaç kat kışlık giysi olmasına rağmen ona dokunma fırsatını sonuna kadar kullanıyordu.

Annie parmak uçlarında yükselerek kalabalığa göz attı ama Mac'in görebildiği kadarıyla Estelle orada değildi.

"Belki de buradakilere onu görüp görmediklerini sormalıyız," dedi Mac, etrafa seslenmeye hazırlanarak. Annie bunu hissettiği anda eliyle Mac'in ağzını kapattı. Dudaklarının üstündeki eli o kadar yumuşaktı ki Mac neredeyse inleyecekti.

"Hayır," diye fısıldadı Annie, telaşla. "Bütün kasabaya onun kaybolduğunu ilan edemeyiz."

Annie, Mac avucundan parmak uçlarına kadar onu yalamak gibi çılgınca bir şey yapamadan elini indirdi.

"Peki, onu nasıl bulacağız?"

"Onu mutlaka bulacağız. Ama bu insanlar onu aradığımızı öğrenirlerse, Jeanie ve Logan'ın bunu duyması kaçınılmaz. Kayıp bir büyükanne, planın parçası değil."

Annie bu kısa konuşmayı kulağına fısıldayarak yaparken ona yaklaşmıştı. Mac onun ılık nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Nefesi nane ve vanilya gibi kokuyordu. Onu kendisine çekmek ve orada tutmak istiyordu ama bunu yaparsa, kesin olarak apış arasına bir tekme yerdi.

Parmaklarını Annie'nin sırtına biraz daha bastırarak onu, bedenleri neredeyse birbirine değecek kadar yakınına çekti. Birbirlerine fazla yaklaştıklarında, Annie'nin hafifçe ürperdiğini de hissetti.

"Tamam," dedi Mac. "Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Annie orada ne yaptıklarını veya neden o kadar yakın durduklarını hatırlayamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Başını hafifçe iki yana sallayınca ince, sarı saç telleri atkuyruğundan kurtuldu.

"Sanırım kahve almalıyız," dedi Mac.

Annie kendisine geliyormuş gibi ağır ağır başını salladı. Geriye doğru ufak bir adım attı. Annie her zaman ufak adımlarla ondan uzaklaşıyordu.

"Tamam, kahve alalım. Kesinlikle kahve almalıyız. Estelle'i aramaya sonra devam ederiz."

"Neden belki arka köşede bir yerde oturuyor olabilir diye bir tur atmıyorsun? Ben kahveleri alırım."

"Tamam." Annie başını salladı, Mac beklerken kafede bir tur atmaya başladı. Mac'in ondan biraz uzaklaşması gerekiyordu. Yakın durmaları beynini etkiliyor, düzgün düşünmesini engelliyordu.

"Ne istersin?" diye sordu Crystal, sıra Mac'e geldiğinde.

"Bir tane büyük boy, fazladan çırpılmış kremalı, naneli sıcak çikolata, bir tane de chai latte."

Crystal kaşını kaldırdı.

"Ne oldu?" dedi Mac. "Noel dönemindeyiz."

Barista siparişini bilgisayara girerken gülümsedi. "Haklısın."

Hoparlörlerden hafif bir Noel müziği yayılıyordu ve tezgâha çam dallarıyla çoban püskülü böğürtlenleri asılmıştı. Cam büfe, Annie'nin yaptığından emin olduğu kurabiyelerle doluydu ama buna ne zaman vakit bulduğunu bilmiyordu. Dışarıda, âdeta manzarayı tamamlamak istermiş gibi kar yağmaya başlamıştı.

"Yarınki düğün için heyecanlı mısın?" diye sordu Crystal, Joe içecekleri hazırlarken.

"Elbette. Düğünlere bayılırım. Düğüne birisiyle gitmeme ihtimalin yoktur, değil mi?" dedi Mac. Nedense Annie'nin yanında tekrar yalnız olmaktan umutsuzluğa kapılarak.

"Kusura bakma. Travis nihayet evlenme teklif etti." Crystal, sanki Mac'in durumunun acınası hâliyle alay edercesine parıldayan devasa tektaşını göstermek için yüzük parmağını gösterdi.

"Şanslı adam."

Crystal gülümsedi. "Merak etme, Mac. Günün birinde onun kalbini kazanacaksın."

Mac onun bunu genel anlamda söylediğini, oraya geri döndüğünden beri bütün kasabanın peşinde olduğunu bildiği belirli bir kişiden söz etmediğini düşünmek istedi.

"Teşekkürler. Bu arada, bu sabah Estelle'i gördün mü?" Crystal'ın kimseye bir şey söylemeyeceğini biliyordu.

"Hayır ama Dot bir ara buradaydı ve bugün Estelle'le buluşacağını söyledi."

"Öyle mi? Nerede buluşacaklarını söyledi mi?"

"Otelle ilgili bir şey dedi. Sanırım düğün için gelen akrabaları karşılayacaklar."

"Tamam, harika. Teşekkürler!"

Crystal doğal olarak onun Estelle'in planlarına neden o kadar heyecanlandığını anlamadı ama Mac'in açıklama yapacak vakti yoktu. Hem Annie ona kimseye bir şey söylememesini tembihlemişti. Mac içecekleri aldı, etrafına bakınıp Annie'yi bulmaya çalışırken önceki hafta sonu sahte kimliklerini toplamak zorunda kaldığı liseli gençlere rastladı. Gençler hâlâ "güvenli bir şekilde" imha etmek için kimliklerini ondan geri almaya çalışıyorlardı. Neyse ki Mac o kadar salak değildi.

"Yapma, Mac! Havalı davran biraz." Grubun en cesuru Hayden önüne geçmeye çalıştı.

"Senelerdir havalı davranmadım. Kimlikleri geri veremeyeceğimi biliyorsunuz."

"Quebec'te içki içme yaşı on sekiz."

"O zaman, içki içmek için Quebec'e gidin."

"Mac..."

"Bir dahaki sefere, her sene düzenlenen Noel kutlamalarında altını ıslattığından beri seni tanıyan insanlarla dolu bir barda sahte bir kimlik kullanmaya çalışma."

Hayden'ın arkadaşları buna kahkahalarla gülmeye başladı ve Mac çocuğun sırtına sert bir şaplak indirdi.

"Çok acımasızsın, dostum."

"Kusura bakma, *dostum*. En azından, anneni aramadım."

Hayden bu tehdit karşısında kireç gibi kesildi ve kimliğini geri alma çabasından vazgeçip arkadaşlarını kasaya doğru itti.

Mac gülerek başını iki yana salladı. Bazı günler sahte kimliğini geri almak için yalvaran kişinin kendisi olmadığına hâlâ inanamıyordu. En azından, o ve arkadaşları içki içmek için komşu kasabalara gidiyorlardı. Bu gencin yakalanmamakla ilgili birkaç hayat dersi öğrenmesi gerekiyordu. Ama bunu yüksek sesle söylememesi iyi olurdu.

Mac gerçek bir yetişkin olmayı o kadar ertelemişti ki babasının barını işletmek için kasabaya geri döndüğünde rol yapıyormuş gibi hissetmişti. Barı babasından satın aldıktan sonra, oradan babasının barı diye bahsetmeyecek aşamaya gelmesi bir sene sürmüştü.

Ama orayı kendisine ait bir yere dönüştürmek istemişti. İnsanların içeri girdiklerinde onun Sullivan olduğunu düşünmesi için senelerce gayret etmişti. Bilgi yarışmaları ve karaoke geceleri başlatmıştı. Menüyü yenilemişti. Oraya sevgisini vermişti. Annie bunları fark etmiş miydi?

Mac yollardayken en sevdiği, en keyif alarak çalıştığı yerlerin, sürekli müşterileri olan mekânlar olduğunu görmüştü. Bir süreklilik ve toplum hissi yaratan, sürekli müşterileri olan barlar, restoranlar ve kafeler favorileri olmuştu.

Aynı şeyi kendi kasabasında yapmak istemişti.

Annie ona barı işletmekten nefret edip etmediğini sormuştu. Kesinlikle nefret etmiyordu. Bu işe bayılıyordu. Mac içinden keşke Annie, en az onun kadar o kasabaya ait olduğumu görebilseydi diye geçirdi.

"Arkadaşların mı?" dedi Annie. Yanına oturup içeceğini aldı.

"Onlar mı? Hayır. Ama bir ipucu buldum."

"Bir ipucu mu?" Annie'nin yüzü aydınlandı. Mac keşke baristaya yaşlı bir kadının nereye gittiğini sormaktan başka bir şey yaparak onu bu kadar mutlu edebilseydi diye düşündü.

"Evet. Crystal bugün bir ara Dot'un uğradığını ve Estelle'le buluşup otele gideceklerini söylediğinden bahsetti."

"Aman Tanrım, harika! Gidelim."

Tam kapıya doğru giderlerken karşılarına kitap kulübü üyeleri çıktı. Elbette karşılarına çıkmak için kusursuz zamanı bulmuşlardı.

"Mac!" diye seslendi Jacob ona oturduğu yerden el sallarken. "Bu haftanın kitabını okudun mu?"

Annie kapıya doğru hızla ilerlerken birden donakaldı. Dönüp Mac'e baktı. "Macaulay," dedi, gülümsemesi yüzüne yayılırken. "Yoksa kitap kulübüne mi üyesin?"

Sadece *bir* toplantıya katıldıysa üye sayılır mıydı? Hâlâ kulübe katılması için onu oyuna getirdiklerini düşünüyordu. Bir keresinde, Jacob barda bir kitap bırakmıştı ve o gece işler yavaş olduğu için Mac kitabı okumuştu. Kitabın *çok* iyi olması onun suçu değildi. Bunu birisiyle tartışmak istemişti. Bu yüzden, aylar önce *bir* toplantıya gitmiş olabilirdi. Kitap kulübü o günden beri peşini bırakmamıştı.

"Pek sayılmaz," dedi Annie'ye ama Jacob yanlarına gelmesi için çılgınlar gibi el sallıyor, okudukları son kitapla ilgili bir şeyleri bağırarak söylüyordu.

"Bence bu kitaba bayılacaksın," diyordu Jacob, Mac kapıya doğru usul usul gitmeye çalışırken. "İkinci şanslarla ilgili bir aşk romanı. Çok duygusal bir kitap. Bence tam sana göre."

"Tamam, belki bir başka zaman senden alırım," dedi Mac, çaresizlikle ondan kurtulmaya çalışırken. "Bugünlerde her sene tekrar okuduğum *Savaş ve Barış*'ın ortalarındayım." Jacob bunun tek kelimesine bile inanmamış gibi başını iki yana salladı.

"Siz ikiniz, buraya gelin!" diye seslendi Nancy, sert öğretmen ses tonuyla. Mac dediğini yapmak zorundaymış gibi hissetti. "Düğünle ilgili sorularımız var."

Annie, kanal tedavisi yaptırmaya gidiyormuş gibi, ayaklarını sürüye sürüye kitap kulübü masasına doğru gitti.

"Bir cumartesi günü burada ne işiniz var?" diye sordu, düğün konusunu değiştirmeye çalışarak.

"Planlanmamış bir buluşma bu," dedi Kaori. "Resmî bir toplantı değil."

"Ahırı gördün mü?" dedi Isabel. "Zamanında hazır olacak mı?"

"Elbette. Harika gözüküyor. Her şey Kira'nın kontrolü altında." Annie kendinden emin bir tavırla başını salladı ama kitap kulübü ikna olmamış gibiydi. Yılbaşı Ağacı Çiftliği bütün ay açık kalmış, ağaç satışına devam etmişti ama Kira ahırı çok gizli bir proje olarak yürütmüş, arazinin arkadaki elli dönümlük alanının etrafını çevirip meraklı kasabalıları uzak tutmuştu. Kasabalılar bir şeylerin gizlenmesinden nefret ederdi. Kira kusursuz yılbaşı ağacını arama bahanesiyle "yanlışlıkla" ahırın etrafında dolanan bir sürü insan yakalamıştı.

Nancy'nin de birkaç kez araziden dışarı çıkarılması gerekmişti.

"Logan nasıl?" diye sordu Linda, Nancy'nin tabağındaki son çöreği yürüterek. "Onu günlerdir görmedik." Bunu damadı herkesten özellikle gizliyorlarmış gibi sormuştu. İşin aslı, Logan mümkün olduğunca kasabaya inmemişti. Dolayısıyla kimsenin onu görmemiş olması o kadar da şaşırtıcı değildi.

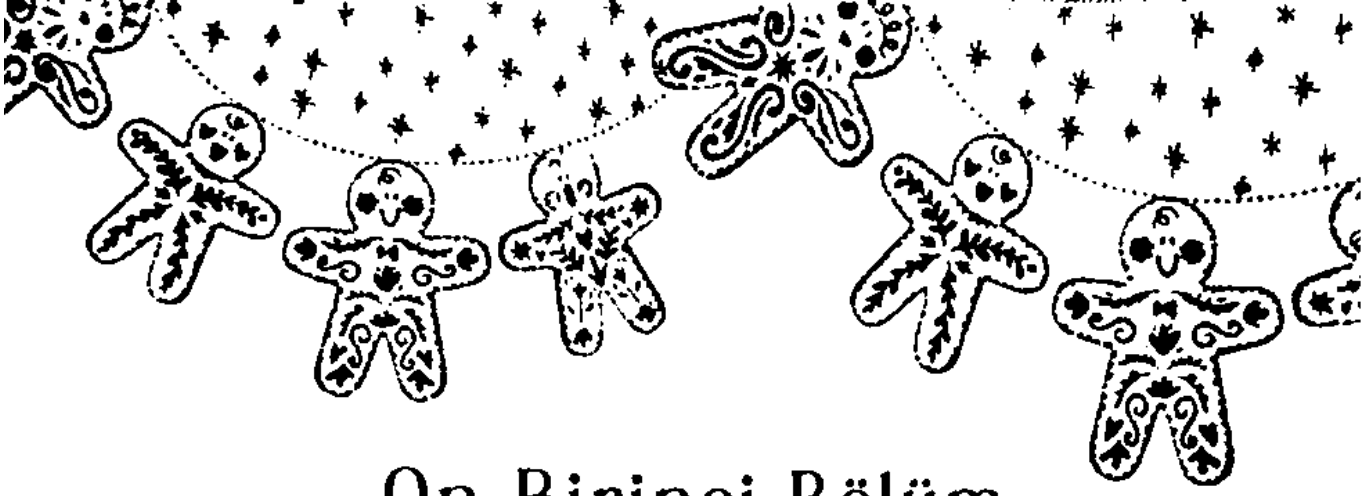
"Logan gayet iyi. Hayatının aşkıyla evleneceği için çok heyecanlı ve her şey yolunda," dedi Annie. Kitap kulübü hâlâ şüpheli görünüyordu. Sanki bir terslik olduğunu sezmişlerdi. Mac, Estelle'in kayıp olduğunu ve nerede olduğunu, ne zaman geri döneceğini ya da Logan bunu duyduğunda ne tepki vereceğini bilmediklerini söylememek için kendisini zor tuttu. Belli ki Annie'nin bu durumla ilgili endişesi ona da bulaşmıştı.

"Gitsek iyi olacak," dedi, elini yine Annie'nin beline götürerek. Jacob elinin izlediği rotayı takip etti, kusursuz şekil verilmiş kaşlarından birini kaldırarak Mac'e sırıttı. Mac elini indirdi. Kitap kulübü kayıp büyükanne sorunundan da fazlasını öğrenmeden önce hemen gitmeleri gerekiyordu.

"Tamam ama gerçekten de önümüzdeki ayın kitabını bizimle okuman gerektiğini düşünüyorum, Mac. Adam onu senelerdir seviyormuş!" Jacob'ın, kitabın can alıcı noktasını

tamamıyla ele vermeye hazır olduğu belliydi. Mac, Annie'yi dirseğinden tuttu ve Jacob gerçek hayattan örneklerle kıyaslama yapmaya başlamadan onu masadan uzaklaştırdı.

"Hoşça kalın, millet!" dedi. "Şimdi düğünle ilgili önemli işlerimiz var." Annie'yi kapıdan dışarı çıkardı. İstediği son şey, senelerdir aynı kadını seven zavallı bir gerzekle ilgili başka bir kitap okumaktı. Kitabın mutlu bir sonu olduğundan emindi ama aynı şeyi kendisinin deneyimleyeceğinden hiç emin değildi.

On Birinci Bölüm

Geçmiş Zaman

Annie yüzünü yumuşak bir şeye dayamıştı, kolu da sert ve... nefes alan bir şeyin üstündeydi. Parmaklarını oynatınca birisinin çıplak tenini hissetti. Donakaldı. Kimin çıplak tenine dokunuyordu? Neredeydi?

Tanrı aşkına, hâlâ Mac'in yatağındaydı. Mac de yanındaydı. Belli ki uyanmadan önce gece bir ara tişörtü sıyrıldığında onun karın kaslarını okşamıştı. Elini yavaşça onun karnından çekti, çok ağır hareket ederse onu uyandırmayacağını ummuştu. Rezalet bir durumdu! Çıldırmış bir maymun gibi Mac'in sırtına yapışmış, ona sımsıkı dolanmıştı. Onu uyandırmadan nasıl bu durumdan kurtulacaktı? Çünkü bu sorunun çözümünün Mac'ten ve rahat yatağından mümkün olduğunca uzaklaşmak olduğu belliydi. Kurabiyeler, ışık gösterileri ve gece geç saatlere kadar sohbet etmek ayrı konuydu ama onun yatağında, ona sarılarak uyumak tamamıyla farklı bir şeydi. Annie kaçış planını tamamlayamadan önce, uygunsuz bir şekilde hâlâ yanı başında olan vücut sarsılmaya başladı.

"Günaydın, Annie," dedi Mac, gülerek.

Annie dehşet içinde ondan uzaklaştı.

"İyi uyudun mu?" dedi Mac, kahkahalar arasında.

"Aman Tanrım," diye inledi Annie. "Sana sarıldığıma inanamıyorum."

"Hiç bu kadar iyi bir uyku çekmemiştim. Birisinin bana sarılması hoşuma gider." Annie inlerken Mac ona döndü. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve bu gülümseme, alnına düşen saçları ve okşadığı karın kasları arasında Annie'nin aklı daha da karıştı. Neden bu kadar şirin olması gerekiyordu?

"Aç mısın?" dedi Mac, gülümseyerek ona bakarken.

Annie, bu sarılma mevzusunu daha fazla tartışmak zorunda kalmamanın getirdiği rahatlıkla, cevabının doğuracağı sonuçları hiç düşünmeden "Evet," dedi.

Mac daha da büyük bir gülümsemeyle "Harika," dedi. "Kahvaltıya kalabilirsin."

"Kahvaltıya mı? Burası ailenin evi değil mi?" Annie onu bir an önce oradan def etmek isteyeceğini düşünmüştü.

Mac omuz silkti. "Elbette ailemin evi. Neyse ki annemin en sevdiği şey, insanları doyurmaktır."

"Buna geceyi yatak odanda geçiren yabancı kızlar da dâhil mi?"

"Bilemiyorum. Böyle bir şey ilk kez oluyor."

Bu ilginç bilgiyi veren Mac göz kırptı, yana dönüp yataktan kalktı ve Annie'yi bu oğlanla nasıl bir işe bulaştığını ve şimdi ne yapacağını düşünür hâlde bıraktı. Bir de şimdi annesiyle kahvaltı edecekti.

Mac diş fırçası ağzından sarkar hâlde başını banyodan dışarı çıkardı.

"Yedek fırça var," dedi, diş fırçasını işaret ederek. "Kahvaltıdan önce dişlerini fırçalamak istersen diye diyorum."

Annie nefesinin nasıl koktuğunu düşününce dehşete düşerek elleriyle yüzünü kapattı.

Mac dişlerini fırçalamaya devam ederken güldü. "İmada filan bulunmuyorum. Sadece dişlerini fırçalamak istersin diye düşündüm."

Annie inlemeye devam etti. Saçlarının darmadağın olduğundan emindi. Yanında yedek giysiler ya da makyaj malzemeleri yoktu ve eve gidip toparlanmadan kesinlikle Mac'in annesiyle tanışmaya ya da Mac'le daha fazla vakit geçirmeye hazır değildi. Bir plan yapması gerekiyordu. Mac'le ilgili düşüncelerini ve duygularını yeniden gözden geçirmeli, bu konuda ne yapacağına karar vermeliydi. Bu durum, Annie'nin dengesini tamamıyla alt üst etmişti. Ve dengesiz hissetmekten hiç hoşlanmazdı. Annie dengeyi seven bir kızdı.

"Aslında gitsem iyi olur. Annen uyanmadan sessizce çıkıp gidebilirim."

Mac yine banyodan başını uzattı. "Yok, saat yediyi geçmiş. Çoktan kalkmıştır."

Annie ellerini yüzünden çekti. Sakinleşmek için derin bir nefes alınca burnuna kızarmış domuz pastırması kokusu geldi. Mac haklıydı. Artık evden sessizce kaçması mümkün değildi.

Doğruldu ve parmaklarıyla saçlarını biraz düzeltmeye çalıştı. Gece köşedeki sandalyeye astığı çantasını buldu. İçinde en azından bir dudak parlatıcısı ve bir rimel olmalıydı. Evden asla bunlar olmadan çıkmazdı. Tamam, belki de sorun yoktu. Biraz domuz pastırması yer, Mac'in annesiyle sohbet eder ve oradan gidip o garip gece yaşanmamış gibi davranabilirdi. Bunu yapabilirdi, değil mi? Evet.

Yeni bir planla bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve Mac'in yanına gitti. Onun, yüzüne su çarptığını görünce banyonun kapısında donakaldı. Bu manzara fazla samimiydi. Mac hakkında spordan hoşlandığı, bir insanın sahip olmasının mümkün olamayacağı kadar kası olduğu ve bazen salak gibi davrandığı dışında ne biliyordu? Gece olanları düşününce, bazen tatlı davranabildiğini de biliyordu. O sırada, onun sabah rutinini izliyor, popüler bir gencin doğal yaşam ortamındaki

hayatının ufak bir kesitini görüyordu. En hafif ifadeyle, gerçek dışı bir manzaraydı ve tüm bunlar ödünü koparıyordu çünkü dürüst olması gerekirse, Mac'in bu hâlini görmek hoşuna gitmişti ve kendisine karşı *daha da* dürüst olması gerekirse, onun bu yönlerini daha fazla görmek istiyordu. Uykulu, azıcık ıslanmış saçlarıyla mahmur hâlini. Bu şekilde zararsız, onu incitemeyecekmiş gibi gözüküyordu. *İyi* birisiymiş gibi. Bu izlenimleriyle ne yapacağını ya da yapabileceği bir şey *olup olmadığını* bilemiyordu ama düzgün düşünebilmek için kesinlikle dört saatlik uykudan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Mac doğruldu ve aynadan kızın onu izlediğini fark etti. Yine şapşal gibi göz kırptı ve Annie yanaklarının kızardığına kimse şahit olmadığı için sevindi. Mac ona her baktığında midesinde kelebekler uçuştuğunu hisseden tek kişinin kendisi olması onu rahatlattı.

Bu iş iyiden iyiye saçma bir hâl almaya başlamıştı.

Mac havlusuyla yüzünü kuruladı ve ona yedek diş fırçasını uzattı. Annie dişlerini fırçalarken Mac'in onu izleyeceğini düşünerek dehşete kapıldı. Fazla samimi bir durumdu. Mac'in, onun dişlerini fırçalamasını ve sonra musluk haznesine *tükürüşünü* izlemesine izin veremezdi! Mac onun tereddüt ettiğini fark etti, tekrar gülümsedi ve banyodan çıktı.

"Seni yalnız bırakayım," dedi yatak odasından.

Annie rahat bir nefes alarak kapıyı kapattı. Neden bu konuda bu kadar garip davranıyordu? Olanları abartmasına gerek yoktu. Dün gece aralarında fiziksel bir şey olmamıştı. Sohbet etmişlerdi. O kadar. Hazel ve Logan'la milyon kere yaptığı bir şeydi. Ama tabii ki Logan da Hazel da her yanının ateş basmasına, kafasının karışmasına, midesinde kelebekler uçuşmasına neden olmuyordu.

Karnında yavaş yavaş büyüyen o panik yerine dişlerini fırçalamaya, yüzüne soğuk su çarpmaya ve her zamanki hâli

gibi görünmeye çalışmaya odaklandı. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce arkadaşlarının geri dönmesi gerekiyordu. Aralarında olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama sonradan pişman olacağını hissedebiliyordu.

Kahvaltı etmek için Mac'in peşinden yukarı kata çıkarken, Annie o sabahın garip arkadaşlık haftalarının son kısmı olacağına karar vermişti bile. Annie'nin bir sürü arkadaşı, planları ve bu kasabada bir geleceği vardı. Mac'inse... Onu heyecanlandırma becerisi dışında neye sahip olduğunu bilmiyordu ama çocuk zaten kasabadan gidecekti, içini kaplayan bu çılgınca hislere dalmanın bir anlamı yoktu. Kısacık bir süre için kendisine, lisede hoşlandığı gencin onunla ilgilendiği fantezisine kapılma izni vermişti. Ama o kadardı, aptalca bir fanteziydi ve Annie fantezilerle uğraşmazdı.

"Günaydın, anne," dedi Mac, ocağın başında tavadaki domuz pastırmalarını çevirmekte olan minyon kadına. Annesi onlara döndü; mutfağın kapısında Mac'in yanında duran Annie ona nazikçe el salladı.

Elbette, Mac'in annesini kasabada ve seneler içinde okul gezilerine refakatçi olarak katıldığında görmüştü ama Annie evlerine hiç gelmemişti. Mac'in, onun dişlerini fırçalamasını izlediğini düşündüğünde kapıldığı o garip his geri geldi. Orada olmaması gerekiyormuş gibi hissetti.

Annesi kaşlarını kaldırarak üstlerinde bariz bir şekilde bir gün öncesinin giysileriyle yan yana duran Mac ve Annie'ye baktı. Annie durduğu yerde kıpırdandı. Neden hiçbir şey olmadığı hâlde bu kadar suçlu hissediyordu? Üstelik ikisi de yetişkindi. Bir erkeğin evinde kalmak gibi şeyler yapabilirdi, değil mi? Gerçi orası bir erkeğin evi değildi. Bir erkeğin *annesinin* eviydi ve bu gerçek denklemi biraz değiştiriyordu.

"Misafirin olduğunu bilmiyordum," dedi Mac'in annesi, oğluna bakarak.

Mac boğazını temizledi, nedense annesinin dikkatli bakışları altında daha özgüvensiz gözüktü.

"Annie'yi tanıyorsun," dedi, her şeyi açıklığa kavuşturabilirmiş gibi.

"Annabelle Andrews." Annesinin yüzünde daha şaşkın bir ifade belirdi. "İkinizin arkadaş olduğunu bilmiyordum."

Annie dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri yuttu. *Ben de arkadaş olduğumuzu bilmiyordum.* "Merhaba, Bayan Sullivan, sizi yeniden görmek güzel."

"Seni de öyle, Annie. Ama bunu beklemiyordum."

Tekrar oğluna baktı. "Umarım bir beyefendi gibi davranmışsındır," dedi, imalı bir bakışla. "Ayrıca, sadece *herkes* eğleniyorsa bir eğlence sayıldığını da unutmamışsındır umarım. Banyo dolabında bol bol..."

"Biliyorum!" dedi Mac, yüzünü buruşturarak. Yüzü pancar gibiydi. "Biliyorum, anne. Ama öyle bir şey yok. Annie sadece bir arkadaş."

Annesi buna pek inanmamış gibiydi ama hafifçe omuz silkti ve üstelemedi. "Kimler aç bakalım?" dedi, tavaya dönerek. "Domuz pastırması ve yumurta yaptım ama istersen pankek de yapabilirim, Annie."

"Yok, yok, yumurta gayet iyi, teşekkür ederim," dedi Annie. Mac'in gösterdiği yere oturdu.

Mac omzunu dürttü. "Kusura bakma," diye fısıldadı.

Annie hafifçe güldü. "Az önce annen sana evde prezervatiflerin nerede olduğunu mu hatırlatmak üzereydi?" diye fısıldadı.

Mac'in yüzü daha da kızardı ama o da güldü. "Evet. Bir de iki partnerin de tatmin olması gerektiğini."

Annie, Mac'in sözleri yüzünden yüzünün kızardığını hissederken kıkırdamaya devam etti. Mac'le *tatmin olmak* nasıl bir şey olurdu?

"İşte şimdi ebeveynlerimin benimle yaptığı cinsellik konuşmasının ne kadar dehşet verici olduğunu anlamışsındır."

Annie güldü. Mac de yanında oturduğu yerden ona bakıp sırıttı.

Bayan Sullivan masaya domuz pastırmasıyla, yumurtalarla ve kızarmış ekmek dilimleriyle dolu iki tabakla geri döndü. Tam neye güldüklerini soracakmış gibi onlara bakıyordu ki yolu yarılamışken bundan vazgeçti. Orada neler olduğunu çok iyi biliyormuş gibi onlara gülümsedi. Annie keşke neler olduğunu ona da anlatsa diye düşündü.

Kahvaltının geri kalanını Annie'nin planlarından, yaklaşan tatil döneminden ve Annie'nin ailesinin nasıl olduğundan söz ederek geçirdiler. Mac genellikle sessizdi ama Annie, başta biraz gerilse de onun annesiyle sohbet etmenin kolay olduğunu fark etti. Mac'in annesi zarif ve komikti, Annie de yetişkinlerle konuşma konusunda her zaman iyiydi.

"Mac küçükken bana çok yapışıktı," diyordu annesi. "Marketten aldıklarımızı eve taşımak için bile onu yere koyamıyordum, hemen ağlamaya başlıyordu."

"Ayyy..." dedi Annie, esprili bir ifadeyle. Mac ofladı.

"Tamam, anne, bence beni yeterince zavallı bir ana kuzusu gibi gösteren öyküler dinledik."

Annesi sevgiyle yanağını okşadı. "İnsanın annesini sevmesi yanlış değildir," dedi. "Bir dahaki sefere," dedi, Annie'ye dönerek, "fotoğraf albümlerini de getiririm." Bir sır veriyormuş gibi göz kırptı.

"Harika olur. Albümlere bakmayı çok isterim," dedi Annie ama o anda bile geceyi orada geçirdikten ve Mac ve annesiyle sohbet ettikten sonra bir dahaki sefer olup olmayacağından emin değildi. Olacağını sanmıyordu.

"Bunu kesinlikle yapmamıza gerek yok," dedi Mac, masayı toplamak için ayağa kalktığında.

"Ama çok şirin ve tombuldun." Annesi tabakları elinden almaya çalıştı. "Ben hallederim. Eminim ki ikinizin bugün için planları vardır."

"Aslında eve gitsem iyi olur," dedi Annie, Mac'in bir sonraki harika fikrini söylemesine fırsat vermeden.

"Evet. Ben de bulaşıkları yıkama fikrine tamamıyla açığım, anne."

"Peki, canım, teşekkürler. Zaten işe gitmem gerek." Mac, annesinin onu yanağından öpebilmesi için başını eğdi ve annesi vardiyasına hazırlanmak için telaşla mutfaktan çıktı.

"Anneni sevdim," dedi Annie.

"Evet, ben de onu severim," dedi Mac. Kirli tabak çanakları daha sonra halletmek üzere lavabonun içine bıraktı. "Dünya tatlısı bir annedir. O yüzden bu sene ona kusursuz Noel hediyesini almam gerek."

"Ona genellikle ne alırsın?"

Mac omuz silkip tezgâha yaslandı. "Genellikle son dakikada bir şey alırım ya da babam bir cömertlik yaparsa aldığı hediyeye beni de dâhil eder. İşte bunun gibi şeyler. Artık hediye verme becerimi geliştirmem gerektiğini hissediyorum."

Annie harika hediyeler verirdi. Gurur duyduğu özel yanlarından biriydi bu. Ama oradan ve Mac'ten uzaklaşıp normal hayatına geri dönmesi gerekiyordu. Ona yardım etmeyi teklif *edemezdi* ve bunu söylememek için bütün iradesini zorladığını hissediyordu.

"Neyse," dedi Mac, "iyi bir hediye aramak için Noel pazarına gitsem iyi olur."

Söyleme, Annie. Söyleme.

Kendisini tutmaya çalıştı, bunu gerçekten de denedi. Ama bu korkunç bir fikirdi! Mac aklına iyi bir fikir gelmesini bekleyerek pazarda dolaşamazdı. Oraya gitmeden önce ne yapacağını düşünmesi gerekiyordu. Pazar kocaman bir

alandı. Mac'in bir plana ihtiyacı vardı. Onun yardımına ihtiyacı vardı.

"İstersen ben de seninle gelebilirim." Söylemişti işte. Bunu dün gece kafasını karıştırdığı ya da o sabah Mac'in kol kasları cinsel isteğini uyandırdığı için yapmıyordu. Bunu o sene iyi bir Noel hediyesi hak eden annesi için yapıyordu. Belki biraz da kol kasları yüzünden.

Bu teklifi duyan Mac'in yüzü aydınlandı ve Annie'nin ondan uzakta kalma planı çöpe gitti.

Birazcık daha bu fantezide yaşayabilirdi. Bundan ne zarar gelirdi ki?

On İkinci Bölüm

Şimdiki Zaman

Mac nedimelik görevleriyle ilgili diğer işleri bitirebilmesi için Annie'yi eve bırakmayı ve otele gidip Estelle'i aramayı önermişti ama Annie'nin kontrol manyaklığı her zamanki gibi devreye girmişti. Onu oraya tek başına yollamak istememişti.

Mac daha birkaç dakika önce Crystal'ı düğüne davet ettiği hâlde, nihayet Annie'yle baş başa kalacağı için hissettiği heyecanı dizginleyemiyordu. Hazel'ın yaş günü gecesi dışında, Annie on senedir ilk kez buna izin veriyordu ve o gece daha başlamadan bitmişti.

Annie'nin açıkça istediği rahatlığı ona vermeye çalışmıştı ama böyle bir kasabada birisinden kaçınmak imkansızdı. Özellikle de kendisi ve Logan, Iris'in teraryum yapımı sınıfında dekoratif cam kutularda ufak orman manzaraları yaratmaya dair gizli tutkuları sayesinde bağ kurdukları ve okul döneminkinden bile daha iyi arkadaş oldukları için. Annie'den kaçması imkânsız hâle gelmişti. Annie her yerdeydi. Belediye toplantıları, Logan'ın evindeki tatiller, çiftçi pazarları, festivaller, okul bağış geceleri. Kadın resmen her zaman her yerdeydi.

Mac bundan nefret etmiyordu ama ne yazık ki Annie ondan nefret ediyordu.

Gerçi bu yüzden onu suçlayamazdı. Seneler önce her şeyi mahvetmişti. Bunu çok iyi biliyordu ama Annie gerçekten de affedici değildi. Nasıl olur da onu gençliğinde yaptığı bir hatayla değerlendirebilirdi? Geri döndüğünden beri defalarca özür dilemeye, açıklama yapmaya çalışmıştı ama Annie onu dinlememişti bile.

Mac, ondan hoşlanırken bir anda kendisini dinlemediği için ona öfkelenmeye başlamıştı. Bu da tipik bir davranıştı.

Otele vardıklarında ona hem kızgındı hem de onunla vakit geçireceği için heyecanlıydı.

"Bana daha sık içecek bir şeyler almalısın," dedi, kamyonetten aşağı atlarken.

Mac onun imalı bakışını görmezden geldi. "Üstüme dök diye mi? Teşekkürler, kalsın." Hızlı adımlarla girişe doğru gitti.

"Bir kere oldu," diye itiraz eden Annie ona yetişmeye çalıştı.

"İki kere," dedi Mac, otelin büyük çift kanatlı kapısında duraklayarak. "Barda çalıştığım ilk gece bir barış teklifi olarak sana ısmarladığım birayı da sayarsan iki kere oldu."

Annie en azından bira konusunda üzgünmüş gibi görünmeyi başardı.

"Doğru. Özür dilerim. Onu unutmuştum."

Diğeri, önceki sene Noel ağacı ışıklandırma olayında ona aldığı ılık (neyse ki) sıcak çikolataydı. Bunu, birlikte deneyimledikleri daha mutlu bir Noel'in anılarını canlandırmak için bilerek yapmıştı. Ama kucağına dökülen sıcak çikolata, o hayalin hızla silinmesine neden olmuştu.

"Evet, ne demişler, beni bir kere aldatırsan sen utan, ikincide ben kanarsam..." Kapıyı hızla çekip açınca üzerinde asılı duran dev çam çelengi sallandı.

"Kafeden çıktığımızdan beri ne oldu sana?" dedi Annie telaşla içeri girerek.

"Hiçbir şey olmadı," dedi Mac, sessiz lobide fazla yüksek sesle. Şöminenin önünde ısınmakta olan birkaç otel müşterisi yanlarından geçen Mac'e yan yan baktı.

"Bazen anılar geçidine yaptığım ufak ziyaretler neden seninle vakit geçirmek istediğimi bir daha düşünmeme neden oluyor," dedi Mac, sesini alçaltarak. Resepsiyon masasına doğru yürümeye devam etti.

Annie omuz silkti ama Mac onun gözlerinde incinmiş bir ifadenin belirip kaybolduğunu fark etti. "İstediğin zaman gidebilirsin. Bundan sonrasını ben hallederim." Annie masadaki gümüş rengi zili çaldı. Atkuyruğunu omzundan geriye savurunca saçları Mac'in yüzüne çarptı.

"Yok, artık bu işe adanmış durumdayım. Hem Logan konusunda hak sahibi olduğunu düşündüğünü biliyorum ama o benim de arkadaşım ve sağdıcı olarak büyükannesini ben de aramalıyım."

Annie gözlerini devirdi. "Tamam, neyse. Ama sen başsağdıcı değilsin. Başsağdıcı Noah."

"Peki, diğer sağdıçlarından biri olarak büyükannesini bulmak yine de görevim."

"Sesini alçalt," diye fısıldadı Annie. "Bütün kasabaya onun kayıp olduğunu duyurmak zorunda değilsin."

"Neden?" Mac ne kadar çok kişi bundan haberdar olursa, onu bulmaları bir o kadar çabuk olur diye düşünüyordu.

Annie yanıt barizmiş gibi iç çekti. "Çünkü o zaman Jeanie ve Logan duyar ve düğünlerinden önceki günü dinlenerek geçirmek yerine strese girerek geçirirler. Gelin tarafının arkadaşları olarak, biz bunu hedeflemiyoruz. Anladın mı?"

Mac omuz silkti. Hâlâ Annie'nin nedimelik görevlerini fazla ciddiye aldığını düşünüyordu ama arkadaşının iyi bir

hafta sonu geçirmesini de istiyordu. Başını Annie'nin başına yaklaştırdı. Logan için.

"Tamam. Kimseye söylemeyiz," diye fısıldadı.

Bunu yaptığında Annie'nin ürperdiğini fark etti ve bilmiş bir ifadeyle gülümsemeden edemedi. Annie bunu dilediği kadar inkâr edebilirdi ama vücudu onu her zaman ele veriyordu.

"Tamam. Güzel." Annie'nin sesi, nefessiz kalmış gibi kısıktı. İşte Mac o anda, Annie'nin onunla neden yalnız kalmak istemediğini anladı. Bu şekilde birbirlerinden nefret ediyorlarmış gibi davranmaları çok zordu. Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

Jack kırmızı bir papyon takmış, üstünde geyik motifleri olan bir yelek giymiş ve saçları özenle taranmış bir hâlde arka odadan çıktığında birbirlerine hâlâ fazla yakın duruyorlardı. Mac onunla aynı okulda okumadıklarına sevindi çünkü öyle olsaydı büyük bir ihtimalle onunla dalga geçmiş olurdu ve şimdi ondan özür dilemesi gerekirdi.

Ama Jack neşeli bir gülümsemeyle onlara baktı.

"Merhaba! Burada ne işiniz var?" Bir Mac'e bir Annie'ye baktı ve Annie hemen Mac'ten uzaklaştı.

"Estelle'i arıyoruz," dedi Mac. Annie sırlarını hemencecik söylediği için ona ters bir bakış fırlattı ama soru sormazlarsa Estelle'i nasıl bulacaklardı ki?

"Daha önce buraya gelmiş, ona bir şey sormamız gerekiyor," dedi Annie, nazik bir gülümsemeyle.

"Hımm." Jack kaşlarını çattı. "Daha bir saat önce vardiyama başladım. Hâlâ burada olduğundan emin değilim ama birkaç akrabası düğün için geldi ve burada kalıyorlar. O yüzden, onları ziyarete gelmiş olabilir."

"Oda numaralarını söyleyebilir misin? Akrabaları nerede kalıyor?" dedi Annie.

"Şey... Sanırım, bunu yapmamalıyım..." Jack otel müşterilerinin oda numaralarını söylemenin ahlaki açıdan doğru olup olmadığını düşünürken kapılar açıldı ve ellerinde bir öbek şömine odunu olan bir adam ayaklarını paspasa sildi.

"Gabriel geldi." Jack'in yanakları kıpkırmızı oldu. Gabriel'ın ismini fısıldayarak söylemişti. "Belki Estelle'i görmüştür." Jack telaşla odunları taşıyan adamın yanına giderken, Mac tıpkı kendisinin Annie'nin yakınlarında olma şansı belirdiğinde telaşla bir yere gittiği gibi hareket ettiğini düşündü. Jack bu adamdan hoşlanıyordu ve Mac bu durumu anlayabiliyordu.

Jack'in yanıtlarla geri gelmesini beklerlerken arka odadan bir adam daha çıktı.

"Merhaba," dedi Annie, meraklandığını gizlemeden.

"Merhaba," dedi adam, utangaç bir gülümsemeyle. "Ben sadece Jack'i bekliyordum."

"Burada yeni mi işe başladınız?"

"Aslında ben mimarım."

"Sahi mi? Çok ilginç! Otel tadilattan mı geçecek?" Annie resepsiyon masasına biraz daha yaklaşıp dirseklerini masanın üstüne dayadı.

"Biz de onu konuşuyorduk," dedi adam. Siyah çerçeveli bir gözlüğü olan, yumuşak sesli bir adamdı ve Mac, Annie'nin ona ilgiyle bakmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Ben Annie Andrews. Kasabadaki pastanenin sahibiyim," dedi Annie, tokalaşmak için elini uzatarak. "Dream Harbor'a hoş geldiniz."

"Elliot," dedi adam, elini uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Annie adamın elini birkaç saniye fazla tuttu. Mac'e baktı. "Yarın akşam müsait misin, Elliot?"

Mac araya girmemek için dilini o kadar sert ısırdı ki ağzına kan tadı geldi. Annie ciddi ciddi onun gözünün önünde birisine çıkma teklifi mi ediyordu? Çok belden aşağı bir hareketti ve buna tahammül etmesi mümkün *değildi.*

"Ben... şey..." Adam kekeleyerek yanıt verirken kulaklarının ucuna kadar kızardı. "Bir düğüne katılacağım."

"Ah, harika! Orada görüşeceğiz o zaman," dedi Annie, Mac'e bilmiş bir bakış fırlatarak. Elliot idari ofise geri döndü.

Mac'in bu kısa etkileşimle ilgili bir yorum yapacak kadar vakti olmadı çünkü Annie onu elinden tutup koridora doğru çekiştirmeye başladı.

"Ne..."

"Şişşşt..." Annie misafir odalarının olduğu ilk koridordan sola doğru döndü. "Kendimiz araştırma yaparsak, bu iş daha kolay olacak," diye fısıldadı.

"Çılgının teki olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Annie durup aksi bir ifadeyle ona baktı. "Ben sadece her şeyin yolunda gitmesini istiyorum ve... Bu da neydi?"

"Ne neydi?"

"Şişşşt!"

"Annie, yemin ederim ki bir kere daha beni susturursan..."

Mac tehdidini tamamlayamadan, Annie yine elinden tuttu ve onu en yakındaki temizlik malzemeleri odasına tıktı. İçerisi zifiri karanlıktı ve limonlu temizlik spreyi gibi kokuyordu.

"Annie..."

Annie tek parmağını Mac'in dudaklarına götürdü ama hakkını vermek gerekirse, ona susmasını söylemedi. Zaten Mac dudaklarında Annie'nin tenini hissettiği için şok içinde susmaktan başka bir şey yapamayacak hâldeydi. O koridorda ne olduğu umurunda değildi. Annie'yle o karanlık dolapta kalmasına neden olacak bir şeyse, sonsuza dek koridorda kalabilirdi.

Dışarıdan sesler geldiğini duydular.

"Yarın yüzünden çok gerginim."

"Ama o adama sırılsıklam âşıksın."

"Logan ya da evlilik konusunda gergin değilim. Mesele *düğün* kısmı. Büyük bir olay bu. Her şeyin yolunda gitmesini, herkesin iyi vakit geçirmesini istiyorum."

Mac bu sesi tanıdığını biliyordu. Jeanie koridorda birisiyle konuşuyordu ve Annie onun Estelle'i aradıklarını öğrenmesini istemiyordu. Dolayısıyla, saklanabilecekleri en yakındaki yere girmişti.

"Sen gelinsin. Endişe etmen gereken tek konu evet demek. Geriye kalan her şeyi bizlere bırak."

"Teşekkürler, anne. Dot teyzeyi gördün mü? Bana düğünde üstümde bulundurmam gereken eski bir şey getirecekti..."

Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve odaya girmeleriyle sesleri uzaklaştı.

Annie ona o kadar yakın duruyordu ki derin bir oh çektiğinde Mac nefesini yanağında hissetti. Annie parmağını onun dudaklarından çekerken, Mac elini kapıp parmağını tekrar dudaklarının üstüne koymak istedi.

"*Demiştim* sana," dedi Annie, öfkeyle fısıldayarak. Mac ona fazla yakın durduğu için girdiği transtan bir anda sıyrıldı.

"Neyi?"

"Jeanie yarın için endişeli ve öyle olmamasını sağlamak bizim görevimiz."

"Annesinin, kayıp kişiyi arama işinin bizim sorumluluğumuzda olduğunu kastettiğini sanmıyorum. Bence gelinlikle ilgili sorunlardan ve sarhoş amca durumlarından söz ediyordu."

Annie ofladı. İçerisi karanlık olmasına rağmen, Mac onun gözlerini devirdiğini hissetti.

"Gitmemiz gerek." Annie kapı kolunu bulmaya çalıştı ama o daracık alanda Mac'in kolunu ve karnını elledi. Daha... özel bir yerini tutmadan önce Mac onun bileğini sıkı sıkı tuttu.

"Hiç dinlenmez misin?" diye sordu Mac, Annie'nin ellerinin değmesini istediği yeri düşünmemeye çalışarak.

"Öldüğümde dinlenirim."

"Annie."

"Mac."

Mac, Annie'nin bileğini biraz çekince Annie'nin ona direnmemesine ve yanağını tam kalbinin üstüne yaslamasına şaşırdı.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye fısıldadı Annie.

"Biliyorum."

Ama Annie kıpırdamadı. Mac'e işkence gibi gelen tam bir dakika boyunca kıpırdamadan durdu. Yüzünü göğsüne dayadı ve parmaklarını parmaklarının arasından geçirmesine sesini çıkarmadı. Nefes alıp verişi yavaşladı, vücudu gevşedi. Mac risk aldı ve edepli bir şekilde başının üstünü öptü. Annie'nin öpücüğe hafif bir iç çekişle tepki vermesi, Mac'in son on bir senedir hayalini kurduğu şeydi.

Ama Annie'yle ilgili her şeyde olduğu gibi bu da uzun sürmedi.

"Seni kırdığım için özür dilerim," diye mırıldandı Mac.

Annie geri çekildi. "Beni kırmadın."

"Tanrım, Annie, özrümü kabul etsen ne olur sanki? Bir hata yaptım, tamam mı? Birlikte kusursuz bir ay geçirdik, sonra ben her şeyi mahvettim. Artık hayatımıza devam edebilir miyiz, lütfen?"

Annie yine kapı kolunu bulmaya çalışıyordu.

"Özrüne ihtiyacım yok, Mac. Milyon sene önce bir ay kadar takıldık ve artık bunun benim için gram önemi kalmadı. Nerede bu lanet olasıca kapı kolu?" diye bıkkınlıkla ofladı.

"Bir önemi yoksa, neden sürekli bana kızgınsın?"

"Sadece senden hoşlanmıyor olabileceğim aklına geldi mi?"

"Hah! Tamam, canım. Sen, ben ve bu kasabadaki herkes bana nasıl baktığını biliyor."

"Çıkar. Beni. Buradan." Annie ağzından çıkan her sözcükte kapıya bir tekme attı.

Mac iç çekerek kapı kolunu çevirdi. Annie kendisini hızla dışarı atınca doğruca yere kapaklandı. Mac birden parlak ışığa çıktıkları için gözlerini kırpıştırırken Annie halının üstünden öfkeyle ona baktı. Mac kalkmasına yardım etmek için elini uzattı ama Annie elini tutmadı.

"Estelle'i kendim bulurum," dedi. Kalkıp hızla koridorda geri yürümeye başladı.

"Annie, bekle." Mac onun hızlı adımlarına yetişmeye çalıştı.

"Biliyor musun, Mac?" Annie hızla ona döndü. "*O* kadar da kusursuz bir ay değildi."

"Sahi mi? O zaman öyle dememiştin."

"Eh, o zaman birçok konuda rol yapmıştım."

Mac donakaldı. Düşündüğü şeyi söylüyor olamazdı.

"Neden söz ediyorsun?"

Annie kaşlarını kaldırdı. "Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Ama biz... Sen... Sanmıştım ki..."

Annie alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Yanlış düşünmüşsün. Hoşça kal, Mac." Hızla arkasına döndü ve onu ağzı açık, Annie hakkında bildiğini sandığı her şeyi yeniden düşünür hâlde bıraktı. O aralık ayı hakkında. Genel olarak kadınlar hakkında.

Mac, Tulsa'da kazara karıştığı bir bar kavgasında suratının ortasına gerçek bir yumruk yediğinden beri böyle yumruklanmış gibi hissetmemişti.

Ama bar kavgasında bile canı daha az acımıştı.

"Neler oluyor, Annie?"

Mac onun peşinden otoparka çıkmıştı ve Annie tam oraya birlikte geldiklerini hatırladığında ona yetişmişti. Böyle bir şey söyleyip kaçıp gitmesine hayatta izin veremezdi. Annie'nin ağzını açmamış olması gerekirdi. Ama Mac'le fazla vakit geçirdiğinde böyle oluyordu. Mantıklı davranma becerisini tamamıyla kaybediyor, çocukça davranışlar sergiliyordu.

Fakat Mac'in onu otoparkta kovalamasından nefret etmedi. Aslında, bunu gayet tatmin edici buldu. Zaten sorun biraz da buydu.

"Gitmemiz gerek," dedi Annie. "Bunu şimdi konuşacak vaktimiz yok."

"Hiçbir yere gitmiyoruz." Mac ona yetişmiş, Annie'nin sırtı kamyonetine dayanacak kadar yaklaşmıştı. Hırlar gibi konuşuyordu. Annie karşısında başka birisi olsa tehdit edildiğini hissederdi ve elbette kendisini korumak için en sevdiği hareketi yapıp karşısındakinin apış arasına dizini geçirirdi ama karşısında Mac vardı ve sırf ona daha fazla yaklaşmasını sağlamak için onu daha fazla kızdırmak istediğini fark ediyordu.

"Bir itirafta bulunup arkana bakmadan kaçamazsın," dedi Mac. Annie, önceki sene kucağına sıcak çikolata döktüğünden beri onu bu kadar öfkeli görmemişti. Mac'in göğsü her öfkeli nefeste şişiyor, onunkine sürtünüyordu. Lanet olasıca kış soğuğu. Neden Annie'nin üstünde kat kat giysi vardı ki?

Annie, içinden Mac'i o aptal, büyük aracının arka koltuğuna atmak ve ona saldırmak geçiyormuş gibi değil de tüm bunlar sinirini bozuyormuş gibi ofladı. "Ne dememi istediğini bilmiyorum."

"Doğru olmadığını söyle," dedi Mac, öfkeyle. "Bunu beni kızdırmak için söylediğini söyle."

"Bu konuyu çok abartıyorsun."

"Abartmak mı? *Abartmak*, ha? Bunca sene sonra, bana birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif almadığını söylemeye çalışıyorsun ve kılımı dahi kıpırdatmamamı bekliyorsun, öyle mi?" Mac *keyif* sözcüğünü söylerken sesini alçaltmıştı ve Annie bunu parmak uçlarına kadar hissetmişti.

Ama üstünde nasıl bir etki yarattığını hayatta Mac'e söyleyemezdi. Gözlerini devirdi. Fiziksel olarak mümkün olsa, Mac'in bu hareketini gördüğünde kulaklarından buharlar çıkacağından emindi. "Seks açısından bir sorun *yoktu*. Daha fazlasını beklemiyordum. Gençtik ve deneyimsizdik. Abartılacak bir yanı yok."

Mac önünde volta atmaya, otopark zeminini kaplamış ince kar örtüsünde sürtünme izleri bırakmaya başlamıştı. Kaşlarını çatmış, dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırmıştı. Dünyası tepetaklak olmuş gibi gözüküyordu. Annie'nin tek bir itirafı, geçmişlerini sil baştan yazmıştı. Annie neredeyse bu yüzden kendisini kötü hissedecekti. Neredeyse *onun* için kötü hissedecekti. Neredeyse pes edecek, gerçeğin geri kalanını söyleyecekti. Hem bunları hem de orgazm olmadığı hâlde Mac'le geçirdiği o gecenin hayatının en iyi gecelerinden biri olduğunu söyleyecekti. Ama Mac bu gerçeği duymayı hak etmiyordu.

"Ben sandım ki... Senin... Yani, bizim..." Mac volta atmaya, Annie'ye değil, yere bakarak konuşmaya devam ediyordu. Nihayet başını kaldırdığında, yüzünde o kadar incinmiş bir ifade vardı ki Annie nefesinin kesildiğini hissetti. "O gecenin bir anlamı olduğunu düşünmüştüm." Volta atmayı kesti ve bakışlarının ağırlığı, Annie'yi kamyonetin yan tarafına vücudundan daha sert bir şekilde mıhladı.

Annie yalan söyleyebilirdi. Ama kendisini doğruyu söylerken buldu.

"Anlamı vardı," diye fısıldadı.

Onun bu itirafını duyan Mac, Annie onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedene kadar ona yaklaştı ama dokunmadı. Annie *keşke dokunsaydı* diye düşündü.

"Öyle mi?"

"Evet. Bir anlamı vardı." Annie onun rahatlayıp gevşediğini hissetti.

"Bir daha deneyeyim," dedi Mac, gergin bir ses tonuyla.

"Bir daha denemek mi?"

Mac ona o kadar yakındı ki nefesi kulağını okşuyordu. "İzin ver de yeniden deneyeyim." Mac sesini alçaltınca, Annie'nin vücuduna kar yağışıyla ilgisi olmayan bir ürperti yayıldı.

Bir an için, ciddi ciddi Mac'e tekrar denemesi için izin vermeyi düşündü. Vücudu bunun nasıl bir şey olabileceğini çok merak etmişti. Tepeden tırnağa ateş basmıştı ve ikisinin de montlarını yırtıp atmaya, kendini ona bastırmaya yaklaşık otuz saniye uzaktaydı. En son bu şansı yakaladıklarında ikisi de sadece on dokuz yaşındaydı. Mac'in o zamandan beri yeni beceriler edindiğinden emindi.

Belki de denemesine izin vermeliydi. Belki de Mac bu çabayı sarf etmeyi ona *borçluydu*. Nefret seksi diye bir şey yok muydu? Belki de bunu yapabilirlerdi.

Ama Annie'nin bir karakter kusuru varsa, o da gururuydu.

Ve gururu tamir olmayacak kadar yara almıştı.

"Ben de bir anlamı olduğunu düşünmüştüm," dedi Annie, Mac'in gözlerinin içine bakarak. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki burunları birbirine değmek üzereydi. "Sen beni bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi yüzüstü bırakana dek, bir anlamı olduğunu düşünmüştüm."

Mac irkildi. "Öyle olmadı," dedi kükrer gibi.

Annie yüzüne gülünce Mac geriye doğru bir adım attı. "Öyle olmadı mı? Hatırladığım kadarıyla bir anlaşma yapmıştık ama sen asla geri dönmedin."

"Annie, geri dönmeyi *istedim*."

"Boşa nefes tüketme, Mac. Vaktim yok. Kızlarla manikür-pediküre gideceğim ve bir büyükanneyi bulmam gerek." Annie kapıyı açıp kamyonete bindi ve Mac tek kelime edemeden kapıyı sert bir şekilde kapattı. Annie onu bir gün için yeteri kadar dinlemişti. Mac onca sene önce geri dönmek isteseydi, bunu yapardı. Hikâyeyi yeniden yazmasına izin vermeyecekti. Sırf vücudunu kandırmış olması, dünyasının geri kalanının da ona hemen kanacağı anlamına gelmiyordu.

Geçmişi hatırlayıp durmanın kimseye faydası yoktu.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

On Üçüncü Bölüm

Geçmiş Zaman

Bir saatten uzun süredir Noel pazarında dolaşıyorlardı. Açıkçası Mac, Annie'nin onunla gelmesine şaşırmıştı. Neredeyse yardım etmeyi teklif etmesine şaşırdığı kadar şaşırmıştı hem de. Birkaç sabah önce birlikte uyandıklarında, Annie'nin paniğe kapıldığı belliydi. Ona sarıldığı için utanmıştı ama Mac öteki türlü olmadığı için rahatlamıştı. Kendisi ona sarılmış olsaydı, uyanmadan hemen önce rüyasında ne gördüğü belli olurdu. Ayrıca, ereksiyonu Annie'nin poposuna dayanmış bir hâlde uyanmanın, Annie'yi bir daha görmemesi için kesin bir neden olacağını da biliyordu. O noktada, onu görmeye devam etmek istediğinden emindi.

"Bir molaya ne dersin?" dedi.

Annie, atkısının üstünde kalan kızarmış yanaklarıyla ona baktı ve Mac yeni planını düşünmeye geri döndü. Bu planda, tercihen günün sonunda Annie'yi öpüyordu. Yeni plan, ülkeyi boydan boya gezme planının ayrıntılarını düşünmesinin önüne geçmişti. İlk planı o anda buna kıyasla o kadar da önemli gelmiyordu.

Ama hâlâ onu nasıl öpeceğini bilemiyordu. Yatakta diğer tarafa dönüp onu yanı başında gördüğünde onu öpmek

istemişti, rüyası gerçekleşmiş gibi hissetmişti. Ama onu yatakta öpmek biraz fazla fevri bir hamle olurdu ve özellikle de dişlerini fırçalamasından söz ettikten sonra Annie bunu hiç hoş karşılamazdı. Aptalca bir laf etmişti. Artık yatakta değillerdi, onu hâlâ öpmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

"Evet, mola kulağa güzel geliyor. Burası buz gibi." Annie eldivenli ellerini birbirine sürttü.

"Isınma kulübesinde sıcak çikolata içebiliriz," dedi Mac.

"Harika." Annie ona gülümsedi ve Mac onu o anda öpmek istedi. Yüzünü ellerinin arasına almak, sıcak çikolataya gerek kalmadan ikisi de ısınana kadar onu öpmek istedi ama kalabalık bir yolun ortasında duruyorlardı ve Annie daha o harekete geçmeden kulübeye doğru yürümeye başlamıştı bile. Mac, Noel alışverişi kalabalığının arasından geçerek Annie'nin peşinden sıcak çikolata kulübesine girdi. Aslında, bir kulübeden çok bir çadırdı ve içerisi dışarısından daha sıcak değildi ama en azından rüzgara karşı korunaklıydı.

Masaya gidip sıcak çikolatalarını aldılar ve arka köşedeki bir piknik masasına oturdular. Yaşlıca bir adam diğer köşede gitarıyla Elvis Presley'nin Noel şarkılarını çalıyordu ve masalardan ikisinde çocuklar ve ebeveynleri oturuyordu. Tam olarak romantik bir ortam değildi ama Annie yanına oturup ona sokulmuştu ve Mac umutluydu.

"Biraz ısındın mı?" diye sordu.

Annie güldü. "Senden daha iyi durumda olduğumdan eminim." Mac hâlâ bir şapka takamamıştı.

Mac ellerini havaya kaldırdı. "Yapma, en azından bugün eldiven taktım."

Annie omzuyla onu dürttü, ona biraz daha sokuldu. "Doğru, gelişme var sanırım." Sıcak çikolatasından bir yudum alıp

mutlu mutlu iç çekti. Mac onu öperse –hayır, *öptüğünde*– aynı sesi çıkarır mı diye merak etti.

"Evet," dedi Annie. "Annen..."

Annie'nin bu sözleri, Mac'in onun çıkaracağı seslerle ilgili düşüncelerini bir anda sildi.

"... başka nelerden hoşlanır?"

O âna kadar, Mac sadece yemek yapmakla ilgili hediye seçenekleriyle –Annie bunlara ânında itiraz etmişti, Noel için işle ilgili bir hediye alamayacağını söylemişti– ya da hemen hemen bütün el işi tezgâhlarında gördükleri fularlardan birini alma fikriyle çıkagelmişti ve Annie bunu da fazla sıradan diye elemişti.

"Annem..." Mac duraksadı. Annie hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekince, Mac bundan nefret etti. Biraz daha düşündü, annesinin sevebileceği bir şey bulabilmek için biraz daha kafa patlattı. Artık bu hediyeye sadece ülkeyi baştan sona gezme planını anlattığında annesini yumuşatmak için ihtiyacı yoktu, Annie'yi onu öpebileceği kadar etkilemesi de giderek daha fazla önem kazanmaya başlamıştı.

"Okumayı sever sanırım," dedi.

"Tamam, bu iyi. Bunu kullanabiliriz." Annie birden neşelenince Mac'in göğsü gururla kabardı.

Annie o sırada ona yaslanıyordu, kolu koluna dayanmıştı. Bu, Mac'e onun sıcak ve yumuşak vücudunu arkasında hissettiği ânı hatırlattı. Annie, Mac'le ilgili olmayan derin düşüncelere dalmış bir hâlde sıcak çikolatasından bir yudum daha aldı ama Mac'in düşüncelerinin tamamı onun etrafında dönüp duruyordu.

"Dolaşırken Bernadette'in tezgâhında e-kitap okuyucu kılıfları gördüm galiba. Oraya bakabiliriz," dedi Annie.

"Tamam, evet, güzel bir fikir." Ama ikisi de korunaklı çadırdan çıkmak için telaş etmedi. Birbirlerine sokulmuş bir

şekilde oturmaya devam ettiler. Mac tüm dikkatini Annie'nin bacağından onun bacağına yayılan sıcaklığa vermişti. Gitarlı adamın "Blue Christmas" şarkısını söylediğini hayal meyal duydu, ailelerin dışarı çıktığını bile fark etmedi. Çadırın o ufak köşesinde yalnız kalmışlardı ve son birkaç gündür olduğu gibi, kendisi ve Annie önemli olan tek kişilermiş gibi hissetti.

Sonunda, Annie sıcak çikolatasını bitirdikten sonra kıpırdandı. Bankta ona döndü ve Mac beklediği ânın gelmiş olabileceğini düşündü.

"Sana bir şey sormam gerek," dedi Annie.

"Tamam, istediğini sorabilirsin."

Mac başını biraz daha eğdi ve Annie dudaklarına bakınca bunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

"Ben sadece..." Annie sustu, aptalca bir şey söylemek üzereymiş gibi başını iki yana salladı. "Ben sadece..."

"Ne?"

Annie'nin yanakları pembeleşti. "Ben sadece daha önce bir kızın yanında uyanıp uyanmadığını merak ediyordum. Benim için yeni bir deneyimdi ve bu durum bana biraz garip hissettirdi. Senin de garip hissedip hissetmediğini sormak istedim." Söylediği şey onu utandırınca yine başını iki yana salladı. "Affedersin, bunun bir önemi olmayabilir. Neden sorduğumu bilmiyorum."

"Hayatıma birkaç kız girdi..." dedi Mac.

"Tamam. Tabii ki. Mutlaka girmiştir. Bunu sormamam gerekirdi."

"Hayır. Hayır, yani, kızlarla çıktım ama hiçbir zaman gecenin yarısını onlarla konuşarak geçirmedim."

"Ah."

Mac, bunu duyan Annie'nin yanaklarının daha da kızarmasına gülümsemeden edemedi. "Ayrıca, yanında uyanmak hoşuma gitti." Ona biraz daha yaklaştı.

"Sahi mi?"

"Tabii ki. Neden hoşuma gitmesin ki?"

"Bilmem, özellikle de sana sarıldığım için kendini garip hissetmiş olabilirsin diye düşündüm. Sadece bunun ne olduğunu çok iyi anladığımı bilmeni isterim. Yakında gideceksin ve bu sadece..." Annie lafını tamamlamadı.

"Bu sadece ne?"

"Yani, bu önemli bir şey değil. *Biz* birlikte değiliz. Bizimle ilgili garip romantik fikirlere kapıldığımı düşünmeni istemedim."

Mac sırıttı. "Romantik fikirler mi?"

"Aman Tanrım." Annie eliyle yüzünü kapattı. "Bunu daha da garipleştirdim, değil mi?"

Mac bileğini tutup elini nazikçe indirdi. Ona gülümsedi. "Daha da garipleştirmedin. *Sen* bizimle ilgili romantik şeyler düşünmüyor olabilirsin ama benim düşünmediğimi nereden biliyorsun?"

Annie'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Mac istediği fırsatı yakalamıştı ve bunu mahvetmeyecekti. Annie'nin nefesinin kesildiğini duyacak kadar başını eğdi. Annie'nin mavi gözleri heyecanla parıldıyordu. Mac elini uzattı, yüzüne düşmüş saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, parmaklarıyla yanağını okşadı ve umut ettiği o iç çekişi duydu.

"Annie, ben..."

"Sullivan! Sullivan, sen misin?"

Eski takım arkadaşlarından birinin sesi çadırda yankılandı.

Mac irkildi; duyduğu sesi, bu kişiyi ve mahvolan o anı engelleyebilirmiş gibi gözlerini sıkı sıkı yumdu ama Sean harekete geçmişti bile. Mac'in hayatını resmen yok ettiğinin farkında olmadan doğruca onlara doğru yürümeye başladı. Ya da en azından, Mac'in öyle hissettiğinin farkında olmadan.

Annie doğrulmuş ve bankta ondan o kadar hızla uzaklaşmıştı ki Mac gözlerini açtığında Annie resmen bir başka masada oturuyormuş gibiydi.

Lanet olsun.

"Selam, dostum. Ne işin var burada?" Mac eski arkadaşını gırtlaklamak istiyormuş gibi davranmamak, dost canlısı bir tavır takınmak için elinden geleni yaptı. İşin aslı, bu karşılaşma bir hafta önce olsaydı, kasabada tanıdık birisini gördüğüne çok mutlu olurdu. Ama o anda Sean'ın toz olmasından başka bir şey istemiyordu. Pürdikkat müzikal performansı izliyormuş gibi davranan ve ısrarla ona bakmayan Annie'ye baktı.

"Beni bilirsin, yiyecekler için geldim." Sean elindeki şekerli patlamış mısır torbasını ve çikolatalı şekerleme kutusunu gösterdi. Sean iri yarı bir adamdı ve takımdaki herkes tarafından hayattaki en büyük tutkusu yemek yemek olan birisi olarak tanınırdı. Hayattaki en büyük tutkusu insanları doyurmak olan Mac'in annesi, Sean'ın onları ziyaret etmesine bayılırdı. Sean onun yaptığı bütün yemekleri silip süpürürdü. Mac arkadaşının kollarının Noel atıştırmalıklarıyla dolu olduğunu görünce gülmeden edemedi.

"Değişmediğini duyduğuma sevindim."

"Zerre kadar değişmedim." Sean sırıttı. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Noel alışverişine çıkmıştım."

Sean, sıcak çikolatasının karton bardağının kenarlarını dikleyen Annie'ye baktı. Mac nedenini bilmiyordu ama orada Annie'yle birlikte olduğu gerçeğine dikkat çekmek istememişti. Ondan utandığından değil ama ikisini bir arada görmek onu huzursuz etmişti. Sanki Sean ona lisede kim olduğunu *ve* o zamanlar Mac'in, Annie'yi öpmeye hiç bu kadar yaklaşamayacağını hatırlatıyordu. Mac özellikle de o anda eski hâlinin ona hatırlatılmasını istediğinden emin değildi.

Mac boğazını temizledi. "Annie'yi tanıyorsun. Kendisi... şey... bana yardım ediyordu."

Annie başını kaldırıp Sean'a şöyle bir gülümsedi. Sean onu hayatında ilk defa görüyormuş gibi şaşkınlıkla ona baktı ama sonra nazikçe gülümsedi.

"Biyoloji dersinde aynı sınıftaydık," diye hatırlattı Annie.

Sean güldü. "Biyoloji, doğru, doğru. O derse pek devam etmezdim."

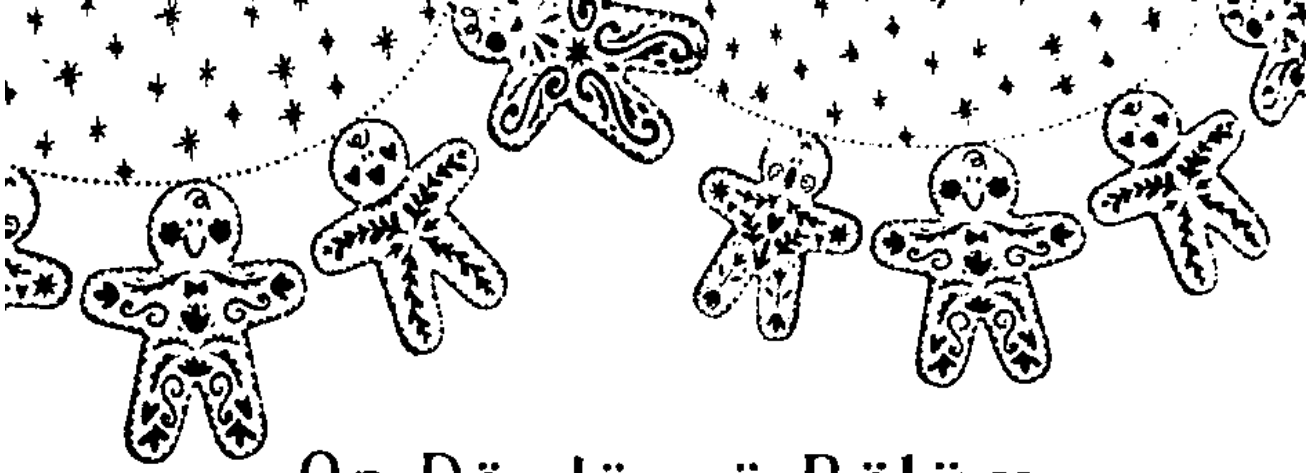
Mac, Annie'nin gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttuğunu hissedebiliyordu.

"Evet, eski günlerden konuşmak eğlenceliydi ama gitmem gerek." Annie ayağa kalktığında Mac onu durdurmak istedi ama onu yakaladığı gibi omzuna atmaktan başka uygun bir yol düşünemedi. Bunu kesinlikle yapmayacaktı ama cazip bir fikir olduğunu inkâr edemezdi.

"Gitmene gerek yok," dedi Mac ama Annie çoktan kalkıp harekete geçmiş, bardağını çöpe atmış ve çadırın çıkışına doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Gerçekten de eve gitmem gerek," dedi Annie.

Mac onun peşinden gitmeye fırsat bulamadan, Sean sırtını sıvazlamaya, ona o gece takımın diğer oyuncularıyla buluşma planından söz etmeye başlamıştı ve Mac, Annie'nin arkasından bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ama istediği son şey buydu.

On Dördüncü Bölüm

Şimdiki Zaman

Annie'nin rahatlaması gerekirdi. Ne de olsa gelinle manikür-pedikür yaptırmak, gününün en rahatlatıcı zamanı olacaktı. Ayakları köpüklü suyla dolu bir leğenin içinde olmasına ve üstünde oturduğu masaj koltuğu, tutulan ense kaslarını gevşetmek için elinden geleni yapmasına rağmen, Annie hiç rahatlamamıştı. Bunun esas nedeni, dikkatinin hâlâ otoparktaki Mac'te olmasıydı. Randevusunun otelde olduğunu fark ettiğinde arabasından tekrar inmek ve Mac arkasından seslenirken hışımla spa'ya gitmek zorunda kaldığında kendisini salak gibi hissetmişti. Mac birkaç kere mesaj atıp onu eve bırakmasını ister mi diye sormuştu ama Annie mesajları görmemiş gibi davranmıştı.

Ama arkadaşlarıyla birlikte olmasına ve âna odaklanmak için büyük çaba harcamasına rağmen aklından yalnızca Mac'in konuşurlarken yüzüne yerleşen çaresiz ifadesi, ona yakın durmanın nasıl hissettirdiği ve en kaygı vericisi ise Mac'in yeniden yakınında olmasını ne kadar çok istediği geçiyordu.

Annie başını iki yana salladı. Dünyada en çok sevdiği insanlardan bazılarıyla kutlama yapması gerekiyordu ve Mac'in bunu mahvetmesine izin vermeyecekti.

"Eee, Haze," dedi, yanındaki arkadaşına dönerek. "Büyük gününden önce tüm bunları kaçırdığına pişman mısın?"

Hazel gülümsedi, şampanyasından bir yudum daha aldı. "Harika vakit geçiriyorum," dedi. "Ama nikâh günüm tam istediğim gibiydi."

"O hâlde, bizi ektiğin için seni affedebilirim sanırım."

"Sizi ekmedim. Sadece spontane davrandık." Zaten Annie bu yüzden arkadaşının nikâhını kaçırdığı için fazla üzülmemişti. Hazel mutluydu ve spontane davranmak buna değmişti.

"Bize anlatsana," dedi Kira, tırnaklarına oje sürülen yerden araya girerek. Yanında oturan Jeanie, Annie'nin onu temizlik malzemeleri odasında duyduğu zamana kıyasla çok daha sakin görünüyordu. Ama Annie bu olayı da düşünmüyordu. Hele yanağını Mac'in hızla atan kalbinin üstüne koyduğunda ne hissettiğini kesinlikle düşünmüyordu.

Hayır. Düğünden önceki telaşlı işler için üstünde beyaz bir eşofman takımı olan güzel geline odaklanmıştı. Eşofman takımı, kitap kulübünün hediyesiydi ve sırt kısmında parlak harflerle *Gelin* yazıyordu.

"Çok romantikti," dedi Hazel. Evlendiği günden her söz ettiğinde olduğu gibi yüzünde hülyalı bir ifade belirmişti. "Aruba'ya tatile gitmiştik ve Noah bir gün önce bana evlenme teklifi etmişti. Nikâhı kıyacak olan görevli dâhil her şeyi planlamıştı. Kasabaya indik ve ufak mağazalardan birinde bulduğum beyaz renkli, yazlık bir elbise seçtim. Otel resepsiyonu saçlarıma takabilmem için çiçekler ayarladı. Noah da keten gömleğiyle, rüzgârdan dağılmış saçlarıyla, çilli ve güneşten kızarmış yanaklarıyla muhteşem gözüküyordu. Sonra, günbatımında kumsalda birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi söyledik."

Odadaki manikür uzmanları dâhil, bütün kadınlar Hazel'ın hikâyesini dinlerken iç çekti. Annie bu hikâyeyi daha önce dinlemişti ama yine de her seferinde etkileniyordu.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Kira.

"Sonra, haftanın geri kalanını yeminlerini yerine getirmek için otel odalarına kapanarak geçirdiler," diye araya girdi Annie. Hazel'ın yanakları kızardı.

"Ve bu da kusursuzdu," dedi.

"Evet, öyle olduğundan eminim!" dedi Kira, hepsini güldürerek.

"Ya sen? Sen ne zaman erkek kardeşimi dürüst bir adama dönüştürmeyi planlıyorsun?" diye sordu Jeanie. Kaşını kaldırıp Kira'ya baktı.

"Önce teklif alması gerekmez mi?" dedi Iris, Annie'nin yanından. Iris nedimeler arasında olmadığı hâlde, Jeanie onun da gelmesi için ısrar etmişti. Ayrıca annesini, birkaç kuzenini, çalışanı Crystal'ı, kitabevinden Lyndsay'yi ve Alex'i de davet etmişti. O öğleden sonrasının tamamını kendilerine ayırtmıştı. Belki de Dot ve Estelle bir saunada ya da masaj odasında olabilirlerdi. Annie gitmeden önce oraları kontrol etmesi gerektiğini düşündü.

"Şey, teknik olarak..." dedi Kira ama lafını Jeanie tamamladı.

"Ona birkaç kere teklif etti," dedi.

"Öyle mi?!" Annie az kalsın yere düşecekti. Bundan nasıl haberi olmazdı?

Kira omuz silkti. "Evet, teknik olarak teklif etti. Çok güzel bir gün geçirdiğimizde 'Evlen benimle, tatlım,' demek gibi garip bir huyu var."

Kira'nın, Bennett'ın kalın ses tonunu taklit etmesi, herkesin yine kıkırdamasına neden oldu.

"Ama ciddi olduğunu sanmıyorum."

"Ciddi," dedi Jeanie, kararlılıkla.

"Ben evlenmek *istediğimden* emin bile değilim!" dedi Kira ısrarla.

Iris elini karnının üstünde gezdirdi. "Evlenmenin şart olduğunu düşünmüyorum. İkiniz mutluysanız, önemli olan tek şey bu."

"Doğru," dedi Kira, başını sallayarak. Sonra hafifçe omuz silkti. "Belki de bir gün evet derim ve ne yapacağına bakarım."

Annie gülerek başını iki yana salladı. "Zavallı Bennett."

Kira ojelerini bozmamaya çalışarak elini salladı. "Ay, lütfen, o adam hiç de zavallı değil."

"Eh, evli olsanız da olmasanız da senin için dünyanın öteki ucuna kadar gider," dedi Jeanie.

Kira gülümsedi. "Evet, biliyorum. O, bir tanedir."

"Tamam, şimdi *bu* düğünle ilgili daha fazla şey duymak istiyorum," dedi Iris. "Elbette yemek konusunu biliyorum. Archer aylardır bundan söz ediyor. Peki, başka neler planladınız? Herkes ahırın yeni hâlini görmek için can atıyor, Kira! Prova yemeğinde bile harika gözüküyordu."

"Biliyorum! Yarın görmek için sabırsızlanıyorum!" diye araya girdi Jeanie.

Kira gülümsedi ama Annie yüz ifadesinin endişesini yansıttığını fark etti. Arkadaşının son altı aydır bu planı hayata geçirmek için ne kadar çok çalıştığını biliyordu. O ve Bennett çiftlikte gizli bir hazine bulduklarından beri, ahırı bir organizasyon mekânına dönüştürmek için canla başla çalışmışlardı. Şimdi, sezonun düğünü, ilk gerçek organizasyonu olacaktı. Annie bu işin altından başarıyla kalkmasının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Ama başaracaktı. Annie bundan emindi.

"Çok güzel olacak," dedi. "Ahır düşündüğümden de büyük ve Kira tadilat sırasında hep oradaydı. Beyaz keten masa örtüleri, beyaz mumlar, beyaz ışıklar var. Araya serpiştirilmiş kırmızı çiçeklerle tam bir kış harikalar diyarı oldu... O seçtiğin çiçeklerin ismi neydi, Jeanie?"

"Beyaz anemonlar ve kırmızı şakayıklar. Ayrıca, Daisy masalara çam dalları da koyacak."

"Evet," dedi Annie. "Bu vizyon kusursuz."

Kira ona teşekkür edermiş gibi gülümsedi. "Evet, kusursuz olacak."

Iris sandalyesinde geriye yaslanıp gözlerini yumdu. "Kulağa harika geliyor."

"Ya gelinlik?" dedi Hazel. "Son prova nasıl gitti?"

"Çok iyi gitti. Annem de gelebildi ve çok az ağladık."

"Emin misin?"

"Tamam, çok ağladık ama tam hayallerimdeki gibiydi!"

Jeanie gelinliğinin fotoğraflarını görmesi için telefonunu Iris'e uzattı. O, gelinliği bulduğunda Annie yanındaydı. Dar bir üst kısmı ve ön tarafında derin bir V dekoltesi olan, onu bir kış prensesi gibi gösteren, altı fırfırlı, muhteşem bir elbiseydi. Büstiyer kısmındaki dantelli ince dallar ve çiçekler, eteğe ve uzun kollarına uzanıyordu. Logan resmen aklını yitirecekti.

"İnanılmaz, Jeanie, sana çok yakışacak," dedi Iris. Annie de aynı fikirdeydi.

"Çok yakıştı zaten." Annie ağlamak üzere olduğunu hissetti. Hazel uzanıp onun elini sıktı.

"Şimdiden ağlayamazsın."

Annie başını iki yana salladı. "Haftalardır ağlıyorum."

"Düğüne birisiyle mi geliyorsun?" diye sordu pedikürcü Francine. Bu sorusuyla herkesin dikkatini yine Annie'ye çekti. "Çünkü yeğenim..."

"Seni hemen durduracağım, Fran. Bir flört aramıyorum."

Jeanie, Hazel, Kira ve Iris inanamayarak Annie'ye bakınca dört baş birden ona döndü.

"Ne?"

"Bir etkinliğe bir flörtün olmadan geleceksin *ve* Mac'in de bir flörtü olmayacak," dedi Jeanie.

"Benimle ne ilgisi olduğunu anlayamadım." Annie bu tür sorulara yanıt vermek ya da Mac'in ona yetişmek için otoparkta nasıl hızlı hızlı yürüdüğünü düşünmek istemiyordu. Ya da onu düğünde giyeceğinden emin olduğu seksi bir takım elbiseyle gördüğünde ne hissedeceğini.

Jeanie konuyu üstelemeyecekmiş gibi hafifçe omuz silkti ama sonra vazgeçip konuşmaya devam etti. "Sadece ikinizin de bu tür davetlerde bir flörtünüzün olmaması nadiren görülen bir durum. Bence bu, şey için iyi bir fırsat olabilir..."

"Ne için iyi bir fırsat olabilir, Jean Marie?"

Jeanie tam isminin söylendiğini duyunca burnunu kırıştırdı. "Bilmem. Savaş baltalarını gömmek için iyi bir fırsat olabilir."

"*Balta* filan yok. Hiçbir şeyi gömmemiz gerekmiyor. Ayrıca kesin olarak gerekmedikçe birbirimizin yakınında olmamız da gerekmiyor. Sana söz verdiğim gibi sorun çıkarmıyorum ama söz verebileceğim *tek şey* bu."

"Tamam, tamam." Jeanie tırnakları yeni boyanmış ellerini havaya kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Jeanie konuyu kapattı ve kızlar gelini düğünden önce görmenin uğursuzluk getirip getirmediği gibi daha önemli konulara geçtiler çünkü Jeanie o gece damattan ayrı uyumayı düşünmüyordu.

"Bence bir önemi yok," dedi Iris. Kira da aynı fikirdeydi.

"Seni gelinliğinle görmediği sürece bir şey olmaz," dedi Hazel.

"Bunu müstakbel kocasıyla gelinlik satın almaya giden kadın söylüyor," dedi Jeanie, gülerek.

Hazel omuz silkti. "Seçmeme yardım etti sadece. Kumsala birlikte inene kadar da üstümde görmedi. Bir sürpriz olarak kalması güzel bence, sence de öyle değil mi?"

"Romantik olduğu kesin. Damada doğru yürürken seni gelinliğinle ilk kez görmesi çok romantik," dedi Kira, tırnaklarına üflerken.

"Logan çok ağlayacak," dedi Annie.

Iris şaşkınlıkla ona baktı. "Ağlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Onun içi yumuşacıktır. Kesinlikle ağlayacak."

"Noah ağlamış mıydı?" Iris tekrar Hazel'a döndü.

"Gözyaşları bayağı aktı," dedi ve herkes yine iç çekti. Yetişkin erkekleri ağlatmak neden bu kadar tatmin edici bir histi?

"Tamam, o zaman hepimiz hemfikiriz. Bu akşam Logan'ın yanında uyuyabilirim ama beni gelinliğimle göremez."

"Evet," dedi Kira. "Bu iyi bir orta yol gibi görünüyor."

"Gelenekleri izlemediğimiz belli zaten," dedi Iris, karnını işaret ederek Hazel ve Kira'ya gülümsedi.

Hazel güldü, şampanya kadehini tokuştururcasına kaldırdı ama Annie yanındaki tahta masaya vurdu. Kimsenin düğüne ya da bebekler ve ilişkiler dâhil başka bir şeye nazar değdirmesini istemiyordu. Ne Estelle'i bulabilmişti ne de gizli düğün tatlısını tamamlayabilmişti. Daha fazla talihsizliğe ihtiyacı yoktu. Tırnakları kuruduğu anda, bu sefer tek başına olmak üzere işlerine devam edecekti. Birisinin onun dikkatini dağıtmasına ve onu arkadaşlarının mutluluğu gibi daha önemli işlerinden alıkoymasına izin vermeyecekti.

"Düğünden önceki gece gelini görmemek gerekmiyor muydu?" diye sordu Bennett. Dart oyununda sıra kendisine gelince öne çıktı. Barda damadın son bekâr gecesinde yapmak

istediği şeyi yapıyorlardı: Burger yemek, bira içmek ve dart oynamak.

Logan ofladı. "Bu gece hiçbir şey beni nişanlımın yanında uyumaktan alıkoyamaz."

Noah arkadaşının sırtına hafifçe vurdu. "Doğru. Hem o eski geleneklere kimin ihtiyacı var? İkiniz bir senedir aynı evde yaşıyorsunuz, o tren çoktan kaçtı."

"Otel odasından sırf evlenmek için çıkan ve Hazel'ı hemen içeri tıkan adam mı söylüyor bunu?"

"Hayır, onu içeri tıkmadım. İsteyerek geldi," dedi Noah sırıtarak.

Mac güldü, birasından bir yudum daha aldı. Dışarı çıktığına memnundu. Dikkatini dağıtmaya ihtiyaç duyuyordu. Annie'nin sözleri bütün gün aklından çıkmamıştı. *O zaman birçok konuda rol yapmıştım.* Sonra da önemsiz bir şey söylemiş gibi maniküre gitmişti.

Mac ne Estelle'i bulabilmişti ne de bu konuda ne yapacaklarını biliyordu. Damada söylemeyi hiç düşünmediği ufak bir ayrıntıydı.

Tüm bunlara rağmen, arkadaşlarıyla dışarıda olduğuna memnundu. Lisedeki arkadaşlarının çoğuyla iletişimi yoktu ve kasabaya geri döndüğünde onu ilk Logan aradığında şaşırmıştı. Annie'nin sürekli onunla karşılaştığı için kızgın olduğunu bilmesine rağmen, artık kalıcı olarak kasabada yaşadığından sağlam arkadaşlarının olması güzeldi. Ya da belki *özellikle* Annie'yi kızdırdığı için. Bir süre, belki Annie'nin yakınlarında olmanın onunla ilgili duygularını yumuşatacağı, onu terk eden gençten daha farklı olduğunu göreceği yanılgısıyla yaşamıştı ama Annie çok inatçıydı.

Bu konunun üstüne gidebilir miydi? Büyük bir olasılıkla. Seneler içinde, bu konunun üstüne gidebileceği, her şeyi

açıkça konuşmalarını isteyebileceği pek çok fırsat olmuştu. Ama bunu yaparsa, Annie'nin ondan gerçekten de nefret ettiği ve onu asla affetmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırdı. Bu yüzden, en azından o güne kadar üstüne gitmemişti. Annie artık her şeyi geçmişlerini göz ardı edemeyecekleri bir noktaya getirmişti.

O zaman birçok konuda rol yapmıştım.

"Mac?"

"Efendim?" Annie'yle, o karanlık temizlik malzemeleri odasında dudaklarının üstündeki yumuşacık eliyle ve sonradan dediği her şeyle ilgili düşünceleri bir kenara atmaya çalışarak başını iki yana salladı.

"Sıra sende," dedi Bennett.

"Tamam." Mac oturdukları bölmeden kalkıp Noah'tan dartları aldı. Barın arka köşesinde, bir grup öğretmenin sene sonu partisi yaptığı ve bağıra çağıra Gizli Noel Baba oyunu oynadığı, gönüllü itfaiye teşkilatının senelik kutlamasını ve ödül törenini yaptığı kalabalık ana salondan uzak bir yerde oturuyorlardı. İçerisi tımarhane gibiydi. Yeni yılda Amber'a zam yapmayı aklının bir köşesine yazdı.

İlk dartını fırlattı ama dart tahtaya isabet bile etmedi.

Noah ve Logan dönüp ona baktı. "Dostum, bu da neydi böyle?"

Mac başını iki yana salladı. "Boktan bir atıştı." Bir sonraki dartı fırlattı ama bu da son anda dart tahtasının dış halkasına saplandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Logan. Gerçek bir endişe ifadesiyle kahverengi kaşlarını çatmıştı.

"Her şey yolunda." Mac son dartı attı ama dart duvara isabet edip geri sekti.

"Olamaz," dedi Noah, hayretle. "Hiç bu kadar kötü oynadığını görmemiştim."

Mac önemli değilmiş gibi davranmaya çalıştı. "Olur böyle şeyler."

"Sana olmaz," dedi Noah, ısrarla. Ne yazık ki haklıydı. Mac'in hayatının senelerini babasının barında ve diğer pek çok yerde geçirirken ustalaştığı bir şey varsa, o da dart oyunuydu. Ayrıca Noah'yı bu oyunda o kadar çok yenmişti ki şimdi iyi olmadığını iddia edemezdi.

"Boş ver," dedi Mac, masaya geri giderken. Bennett herkese birer bira daha alıp gelmişti ve Archer da onlara katılmıştı.

"Selam, neler kaçırdım? Bakıcıyı beklemek zorunda kaldım."

"Logan bu gece Jeanie'yle uyuyacak ve Mac'te çok büyük bir terslik var," dedi Noah.

Archer kaşını kaldırdı. "Vay canına."

"Bende bir terslik falan yok," dedi Mac ısrarla ama o anda kendisinde her şey ters gidiyormuş gibi hissediyordu. Senelerce Annie'yle arasında bir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışmıştı. Bunun oldukça abartılmış bir ergenlik fantezisi olduğunu düşünmüştü. Ama sonra kasabaya geri dönmüştü ve hapı yutmuştu çünkü Annie tıpkı hatırladığı gibiydi. Ancak onu istemiyordu ve bu yüzden Mac hayatına devam etmek için elinden geleni yapmıştı. Kendisine bir hayat kurmuştu. Başka kadınlarla çıkmış, işini büyütmüştü. *Resmen* arkadaş edinmişti. Sonra, onunla bir sabah geçirmişti ve Annie ondan uzak durma kararlılığını yok etmişti.

Mac düzgün düşünemiyordu.

Dart oynayamadığı da belliydi.

"Sabahı Annie'yle geçirmiş," dedi Archer. Yakında bir bebeği olmayacak olsaydı, Mac suratına bir yumruk indirebilirdi.

"Sahi mi?" dedi Noah. "İlginç."

"Kim söyledi bunu sana?"

"Iris. Annie'yle birlikte bu sabah toplum merkezine baskın yaptığınızı söyledi."

"Ayrıca birlikte kafede de görülmüşsünüz," dedi Ben, birasından bir yudum alarak. Bu yetişkin adamlar, sözüm ona arkadaşları, dedikodu konusunda kitap kulübünden beterdi.

"Tanrım. Bu kasabada kimse öğrenmeden tek bir şey bile yapmak mümkün değil."

Archer güldü. "Haklısın ama siz ikiniz birlikte ne yapıyordunuz? Annie'nin seni yanına yaklaştırmadığını sanıyordum."

Mac başını iki yana salladı, biraz daha bira içti. İtiraf etmek istemediği bir şeydi bu.

"Bu sabah onun dairesindeydim," dedi. Noah'ya ters bir bakış fırlatarak onun kesinlikle doğru olmayan şeylerle ilgili bir sürü soru sormasını engelledi. "Logan'ın kol düğmelerini alıyordum. Annie'nin arabasında benzin kalmamıştı. Birkaç işi yapmasına yardım ettim. O kadar."

"O kadar mı?" dedi Bennett, şüpheyle.

"Evet, o kadar. İşlerine yardım ettim."

Bu yanıtına biri inanmış gibi değildi ama Mac'in yüzünde yeteri kadar tehditkâr bir ifade belirmiş olacaktı ki kimse üstelemedi.

"Peki dostum, sen öyle diyorsan öyledir."

"Her neyse, benden söz etmek için burada değiliz," dedi Mac, elindeki bira şişesiyle Logan'ı işaret ederek. "Özgür olduğu son gece, arkadaşımızla vakit geçirmek için buradayız."

Logan gözlerini devirdi. "Özgür olduğum son gece lafı çok saçma," dedi. "Bir bar burgeri yemek ve bira içmek için buraya gelmek istedim. Senin de gelmene izin verdiğim için şanslısın." Mac gülümseyerek başını iki yana salladı. Hepsinin tanıdığı ve sevdiği aksi Logan buydu işte.

"Logan ile Jeanie'ye," dedi Archer, şişesini kaldırarak. Herkes şişesini kaldırdı.

"Logan ile Jeanie'ye!" dediler bir ağızdan.

"Tebrikler, dostum." Mac arkadaşının sırtına bir şaplak attı.

"Teşekkürler," dedi Logan. "Burada olduğunuz için *mutluyum*."

Noah gözlerini siliyormuş gibi yaptı. "Sakın aşırı duygusal şeyler söyleme. Beni ağlatacaksın."

Bennett güldü ve Mac masaya biraz daha yemek getirmek için ayağa kalktı. Geri döndüğünde Iris, Archer'ın kucağında oturuyordu.

Kalp atışları hızlandı. Tüm kızlar burada mıydı yoksa? "Selam, Iris. Burada ne yapıyorsun?" dedi, önüne bir tabak patates kızartması iterek.

"Mükemmel," dedi Iris, iç çekerek. "Patates kızartması aşeriyordum."

"Ben de sana patates kızartabilirim," diye homurdandı Archer.

Iris onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Seni ve yemeklerini çok seviyorum ama evdeki patatesler bu kadar *çıtır çıtır* olmuyor. İstediğim şey tam olarak buydu." Ağzına çıtır patates kızartmalarından bir tane attı.

Archer onun omzunu öptü. "Peki, tatlım."

"Jeanie seninle evde buluşacağını söylememi istedi," dedi Iris, Logan'a. "Önce ebeveynleriyle akşam yemeği yiyecekmiş."

Logan başını salladı.

"Demek bunun uğursuzluk getireceğini düşünmüyorsunuz," dedi Iris. "Düğünden bir gece önce birlikte uyumayı diyorum."

Logan başını iki yana salladı. "Tabii ki uğursuzluk getireceğini düşünmüyorum. Jeanie hayatımın kadını ve saçma bir batıl inanç yüzünden gecemi ondan ayrı geçirecek değilim."

Iris gülümsedi. "Hisleriniz karşılıklı."

Logan memnuniyetle başını eğerken dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi. Mac bir an için midesine çöken hissin ne olduğunu anlayamadı ama sonra bunun kıskançlık olduğunu fark etti. Arkadaşlarını kıskanıyordu. Jeanie'yle ilgili hislerinden bu kadar emin olan Logan'ı. Güzel ve hamile kız arkadaşı kucağında oturan Archer'ı. Hayallerini süsleyen kızla evlenmiş Noah'yı. Bir de o günlerde zamanını başka bir şeye ihtiyacı yokmuş gibi sadece Kira'yla ilgilenerek geçiren Bennett vardı.

Bu farkındalık, arkadaşının düğününden önceki gece Mac'in üstüne bir ton ağırlık gibi çöktü. Belki de kendisi de bunu istiyordu.

Üstelik senelerce kendisini bunun aksine ikna etmeye çalıştığı hâlde.

Arkadaşlarının sahip olduğu şeyi istiyordu.

Ne yazık ki bunu kiminle istediğini de çok iyi biliyordu.

On Beşinci Bölüm

Geçmiş Zaman

"Annie!" Kız kardeşi Charlotte, heyecanla yatak odasına daldı.

Annie iç çekerek başını kitabından kaldırdı. "Hiç kapı çalmaz mısın sen?" Annie kadar çok kardeşi olan birinin evinde böyle bir düşünce gülünçtü ama kız kardeşi, mahremiyetine saygı gösterse fena olmazdı. Gerçi mahremiyete pek ihtiyacı yoktu. O öğleden sonra pazarda Mac tarafından bir kenara atıldıktan sonra, tek başına huzurlu bir gece geçirmek için odasına kapanmıştı. Yanında bir sürü kitap, bol bol Noel kurabiyesi ve ablası nihayet evden taşındığı için kendisine ait bir odası vardı.

Charlotte gözlerini devirdi ve uzun sarı saçlarını omzundan geriye attı. Annie'nin en küçük kardeşiydi ama on üç yaşında olmasına rağmen çok havalı olduğunu düşünüyordu.

"Bu konu kapıyı çalamayacağım kadar önemli! *Mac Sullivan* ön kapıda bekliyor!" Charlotte onun ismini, sanki kapıda son K-pop takıntısı bekliyormuş gibi söylemişti. Küçük kız kardeşi onun kim olduğunu nereden biliyordu? Bazen bu kasaba ona fazla küçük geliyordu.

Ama Mac'in ismini duyan Annie hemen kulak kesildi. "Şu anda kapıda mı? *Bizim* kapımızda mı?"

"Evet! Bizim kapımızda. *Babamızla* konuşuyor."

Annie donakaldı. "Şu anda babamla mı konuşuyor?"

"Evet, sana bunu söylemeye çalışıyorum! O yüzden kapını çalmadan içeri girdim!"

Annie aldığı son polisiye romanı mutlu mutlu okuduğu yatağından fırlayıp üstündeki kıyafete baktı. Üstünde boydan boya bir fermuarı ve bir ön cebi olan bir Noel tulumu vardı.

"Mac'in karşısına böyle çıkamam!" Kız kardeşi, kıyafetinin ne kadar kötü olduğunu teyit edercesine burnunu kırıştırdı. Ama sonra bu konuda yapabileceği bir şey yokmuş gibi omuz silkti. "Babamın onunla konuşmaya devam etmesini istemiyorsan, üstünü değiştirecek kadar vaktin yok."

Annie ofladı. İstediği şey kesinlikle bu değildi. Babasını çok severdi ama adam hiç durmadan konuşurdu ve bir hafta boyunca rezil olduğu birçok olay yaşadıktan sonra, Annie'nin istediği son şey Mac'in, babasıyla uzun, garip bir sohbete dalmasıydı.

"Ne konuşuyorlar?" dedi Annie. Odasında çılgınlar gibi etrafına bakınarak geyik temalı olmayan bir giysi aradı.

Charlotte hafifçe omuz silkti, sonra Annie'nin yatağının ucuna çöktü. Bu dram onu çoktan sıkmaya başlamıştı. "Bilmiyorum. Ben odadan çıkarken Pats'in eleme maçlarına yükselebileceği olasılıklardan söz ediyorlardı."

"Tamam, o kadar da kötü değilmiş." Futbol güvenliydi. Gerçi Mac ne zamandan beri evdeydi ve neden kimse ona söylememişti?! Bazen o evde o kadar çok insan oluyordu ki misafirler o karmaşada kayboluyordu.

Charlotte ablasının bilmediği bir şey biliyormuş gibi sinsi sinsi gülümsedi.

"Ne?"

"Şey," dedi Charlotte, uzun sarı saçlarının bir tutamını serçe parmağına dolayarak. "Madison'ın da orada olduğunu söylemeyi unuttum mu?"

"Tanrım!" diye inledi Annie. Mac'in, on altı yaşındaki kız kardeşiyle konuşması, babasıyla konuşmasından daha kötüydü. Maddie ona ablasının son on senede yaptığı tüm utanç verici şeyleri anlatmadan derhâl aşağı kata inmesi gerekiyordu.

Peşinde onun odasından aşırdığı kurabiye kutusunu kolunun altına sıkıştırmış Charlotte'la dışarı fırladı. Annie o kadar hızlı yürüyordu ki merdivenlerden aşağı kafa üstü yuvarlanmaktan kıl payı kurtuldu ve son anda tırabzanlara tutunmayı başardı. Düşmedi ama son iki basamağı kayarak indi ve aniden Mac'in karşısında bitiverdi.

"İşte geldi," dedi Annie'nin babası. Ona bir misafiri olduğunu haber vermedikleri hâlde sanki saatlerdir onu aramışlar gibi söylemişti bunu.

"Evet, geldim," dedi Annie. "Ama senin burada ne işin var?"

Bu soruyu Mac'e sorarken, pijamasını komik bulmuş gibi ona baktığını görmezden gelmeye karar verdi.

"Annabelle, nazik davran. Mac merhaba demek ve bize mutlu bir Noel dilemek için gelmiş!" dedi babası.

Annie kaşını kaldırıp ona bakınca Mac sırıttı. "Evet, Annabelle, ben sadece sizlere Mutlu Noeller dilemek için gelmiştim."

"Ben de ona ağaca tırmanmaya çalıştığın ve ağacı üstüne düşürdüğün Noel'den söz ediyordum," dedi Maddie, oturduğu koltuktan. Üstünde Annie'ninkinin aynısı olan bir tulum vardı. Çılgın bir aile gibi gözüküyorlardı. Neyse ki babasının üstünde tulumu yoktu. Sade bir kazak giymişti. Ön tarafında cebindeki düğmeye bastığında gerçek süs ışıklarının yandığı kocaman bir Noel ağacı olan bir kazaktı. Şayet yanılmıyorsa

ve o öğleden sonra Mac gerçekten de onu öpmek için ona doğru eğildiyse, bunu bir daha denemeyeceği kesindi. Bu kısa ziyaretten sonra onu asla öpmezdi.

"O sene sen daha doğmamıştın bile," dedi Annie.

Maddie omzunu silkti. "Ama bu öyküyü çok dinledim ve bana komik geliyor."

"Onunla hemfikir olduğumu söylemem gerek," dedi Mac, hafifçe gülerek. Annie, Madison'ın o beğendiği kazağını ödünç alıp bir daha ona geri vermemeye karar verdi.

"Tamam, her neyse, öykü vakti sona erdi. Herkese mutlu bir Noel dilediğine göre artık eve gidebilirsin." Annie onu elinden tutup ön kapıya doğru çekiştirdi.

"Onu dışarı atmak zorunda değilsin. Kalırsa seviniriz," dedi Annie'nin babası ama Annie o gün için Mac'i yeteri kadar görmüştü.

"Evet, daha ona Noel Baba'nın kucağına çişini yaptığın günü anlatamadım," dedi Maddie gözlerinde zalim bir parıltıyla.

Annie kız kardeşine en ölümcül bakışını fırlattı. Gözünü diktiği kazak önemli değildi artık, Maddie'nin gardırobundaki giysilerin büyük bir kısmını bir hayır kurumuna bağışlayacaktı. Elbette, iyi bir amaç için.

"Dışarı!" dedi Annie. En yakındaki çizmeleri giydi, Mac'i dışarı iterken bir palto kaptı ve dışarı çıkmadan önce kız kardeşine ölümcül bir bakış daha fırlattı.

"Hoşça kalın, Bay Andrews. Hoşça kal, Maddie," diye seslendi Mac, Annie kapıyı güm diye arkalarından kapatırken. Annie hızla ona döndüğünde Mac hâlâ kıs kıs gülüyordu.

"Ne işin var burada?" dedi sert bir sesle.

"Seni o tulumla görmekten keyif almak dışında mı?" dedi Mac, gülümseyerek. "Hakkında bir sürü güzel öykü dinlemek dışında mı?"

Annie o gün daha fazla rezil olmak istemiyordu. Üstündeki kostümle gurur duyuyormuş, kız kardeşinin söylediği şey onu dehşete düşürmemiş gibi omuzlarını geriye attı.

"Çok rahat bir tulum ve beni sıcak tutuyor," dedi. "Ve o öyküler inanılmaz derecede abartılmış."

"Gerçekten de rahat gözüküyor."

Annie ona cehenneme gitmesini söyleyecekti ama Mac bunu içtenlikle söylemiş gibiydi; hem onun, sevilen Noel karakterlerinden birinin üzerine işediğine dair tek kelime etmeye cesaret edemezdi. O yüzden, Annie onu hemen evinin ön verandasından kovmadı.

"Evet, rahat ve sıcak tutuyor ama cidden ne işin var burada?"

"Seni görmek istedim."

Annie şaşkınlıkla ona baktı. "Bugün beni gördün ya?"

"Bunun bir sınırı mı var? Bugünlük Annie kotamı doldurdum mu?"

"Hayır..." Bu bir tuzak olmalıydı. İkisinin de canının sıkılmış olması ya da Mac'in bir konuda onun yardımına ihtiyaç duymuş olması ayrı konuydu ama neden onu görmek için oraya gelmişti? "Bu akşam arkadaşlarınla buluşursun diye düşünmüştüm."

Mac omuz silkti. "Büyük bir ihtimalle onlarla sonra buluşurum. Ama daha önce yapmayı düşündüğüm ve fırsat bulamadığım bir şey var."

"Hâlâ bir hediye mi arıyorsun? Hâlâ yardımıma ihtiyacın varsa, yarın geri gidip aramaya devam edebiliriz..." Mac ona bir adım daha yaklaşınca Annie sustu.

"Hayır, hediyeyle ilgili bir şey değil." Mac, Annie'nin yüzünü tuttu, başparmağıyla kızın elmacık kemiğini okşadı.

Annie, neler olduğunu anlayınca soluk soluğa "Ah," dedi. Macaulay Sullivan onu öpmek üzereydi. Yarı çılgın ailesiyle

tanıştıktan sonra bile. O sırada üstünde bir Noel geyiği kostümü olduğu hâlde.

Mac başını eğdi ve dudaklarını Annie'nin dudaklarına sürttü. Annie hafifçe iç çekti ve tam çıkardığı sese utanacakken, o gün yeteri kadar utanç verici olay yaşadığını hatırladı. Kollarını Mac'in boynuna dolayıp onu kendisine çekti. Onun gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Bunun iki olası sonucu olabileceğini düşündüm," dedi Mac. Geri çekilmeden Annie'nin dudaklarına karşı konuşuyordu. "Ya hoşuna gider ya da suratıma bir yumruk atarsın diye düşündüm."

Annie de ona gülümsedi. "Hoşuma gitti."

Mac inledi, onu daha tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Dudaklarını dudaklarına bastırdı, kollarını beline doladı ve Annie onun kollarında resmen eridiğini hissetti.

Fanteziler genellikle gerçeklerle örtüşmezdi. Mac'i öpmek öyle değildi. Mac'i öpmek fanteziyi aşmıştı.

Aralık havası buz gibiydi ama Mac sıcacıktı. Dudakları, dilinin üstünde kayan dili, kalçalarını tutan elleri sıcaktı. Annie artık soğuğu hissetmiyordu. Hissedebildiği tek şey Mac'ti. Mac sanki Annie her an fikrini değiştirebilirmiş gibi önce onu nazikçe öptü. Ama öpüşmeleri giderek Mac tatmin olmak istiyormuş, bunu yapmayı uzun süre düşünmüş ve şimdi eline bir fırsat geçtiği için heba etmek istemiyormuş gibi tutkulu ve derin bir hâl almaya başlamıştı. Mac geri çekildiğinde Annie'nin nefesi kesilmişti.

Mac yampiri bir gülümsemeyle ona baktı. "Tamam, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," dedi.

Annie parmaklarını dudaklarında gezdirdi. Dudakları hâlâ yerindeydi. Hâlâ kendi dudaklarıydı ama bu deneyim dudaklarını değiştirmiş gibi hissediyordu.

"Yakında yine görüşebilir miyiz?" diye sordu Mac, Annie'nin hâlâ bir şey demediğini görünce.

"Elbette," dedi Annie ama sesi garip, boğuk bir fısıltı gibi çıkınca Mac'in gülümsemesi biraz daha yüzüne yayıldı.

"Harika. Sana sonra mesaj atarım. İyi geceler, Annabelle," dedi Mac, ardından arkasını dönüp yürümeye başladı. Annie o kadar afallamıştı ki ona Annabelle dememesini söylemeyi bile unuttu. Az önce nefret ettiğini düşündüğü gençle hayatının en iyi öpüşmesini deneyimlemişti. Şimdi ne yapacaktı? Eve doğru döndüğünde, pencereden onu izleyen kız kardeşlerinin suratlarında muzip bir ifadeyle gülümsediklerini fark etti. Her şeyi görmüşlerdi ve artık bunu dillerinden düşürmeyeceklerdi. Tulumunun kapüşonunu başına çekti ve ayaklarını sürüye sürüye eve girdi. Gecenin geri kalanında Maddie ve Charlotte'ın onunla dalga geçeceklerini bildiği hâlde, yüzündeki gülümsemeye engel olamadı.

On Altıncı Bölüm

Şimdiki Zaman

Lanet olası kar, lanet olası sertleşmeyen şekerli hamur, lanet olası aralık ayının ortasında evlenmeye karar veren en yakın arkadaş!

Lanet olası George'un grip olması ve ona yardım edememesi.

Annie derin bir nefes aldı, pastanesinin açık kapısında durdu ve karşısında döne döne yere düşen kar tanelerini izledi. Yaklaşık son bir saattir kar yağışı hızlanmıştı. Daha önce hafif hafif serpiştiren kar, hoş bir manzaradan bir karmaşaya dönüşmüştü. Hava çoktan kararmıştı ve Annie buna inanamıyordu çünkü Logan ile Jeanie'nin düğün pastası olarak hazırladığı zencefilli kurabiye evinin son dokunuşlarını yapmak için sadece azıcık fazla vakit harcamıştı. Ama nasıl olduysa zaman su gibi akıp geçmişti. Hava kararmıştı ve kar yağıyordu.

Mac onu spa'ya bırakalı, o *olay* yaşanalı saatler olmuştu. Orgazm itirafı bel altı bir hamle olmuştu. Bunu biliyordu ama Mac bunu hak etmişti. Onun saçma sapan özürlerine de geçmişte kendisini ne kadar incittiğini ve bu anının hâlâ canını ne kadar yaktığını bilmesine de ihtiyacı yoktu. Bunu kimsenin

bilmesine gerek yoktu. Yetişkin bir insan olarak, hâlâ ergenlik dönemlerinde yaşadığı bir şey yüzünden yerle bir olması fazla utanç vericiydi.

Mac'in mesajlarına yanıt vermedikten ve Hazel'ın arabasıyla geri döndükten sonra, Annie bir daha Mac'ten haber almamıştı. Onun da Estelle'i bulduğunu sanmıyordu. Zaten buradaki esas sorun Mac ve özürleri değildi, hâlâ kayıp olan Estelle ve olası suç ortağı Dot teyzeydi. Annie kasabadaki yaşlıların en favori mekânlarına uğramıştı ve iki kadını da oralarda bulamamıştı. Gerçekten de ne yapacağını bilemez hâldeydi.

Şimdi, bu lanet olasıca zencefilli kurabiye evini Kira'nın çiftliğine götürmesi gerekiyordu. O akşam ahırdaki hazırlıklara yardım edeceğine söz vermişti.

İçine derin bir nefes daha çekti.

Annie paniğe kapılmayacaktı çünkü Annie pastane işini, arkadaşlıklarını ve kusursuz olma ihtiyacını gayet iyi dengeleyebilen becerikli ve başarılı bir iş kadınıydı.

Kapıyı çarptı ve tekrar sıcak dükkânına girdi. Bunun üstesinden gelebilirdi. Bu devasa zencefilli kurabiye evini çok dikkat ederek teslimat aracına taşıyabilir, kayıp kızının üstüne düşmeden araca yükleyebilirdi. Sonra da muhtemelen hiç mi hiç tehlikeli olmayan ve kesinlikle ölüm riski taşımayan yollardan aynı dikkatle Kira'nın çiftliğine götürebilirdi.

Sorun yoktu.

İhtiyacı olan tek şey, ufacık tefecik bir Noel mucizesiydi. Pastanenin arka tarafındaki çalışma tezgâhında duran evin çevresinde dolandı. Gerektiğinde kaldırıp taşıyabilmek için evi ahşap bir tabanın üzerine yapmıştı ama bunun iki kişilik bir iş olduğu açıktı. Evin çevresinde bir tur daha attı. Ev devasa boyutlardaydı; Logan'ın çiftlik evinin zencefilli kurabiye ve beyaz şekerli hamurdan yapılmış birebir kopyasıydı. Bunu tek başına nasıl taşıyacaktı? Üstelik karda?

Jeanie ile Logan'ın zencefilli kurabiye versiyonları şüpheyle ona bakıyordu.

"Bunu yapabilirim," dedi onlara. "Sadece doğru açıyı bulmam gerek." Evet, pastanecilerin eserleriyle konuşmaları normaldi. Gayet normaldi.

"Benim sadece..." Annie tam evin çatısını yıkmadan evi kucaklamak üzereydi ki birisinin ön camı tıklattığını duyup irkildi.

"Bu da ne?" İç çekip hızla pastanenin ön tarafına geçti. Pencerelerin camları, fırınların ısısından buğulandığı ve dışarısı soğuk olduğu için camın diğer tarafında sadece bir siluet görebiliyordu.

"Harika, gizemli bir yabancı. Tam da ihtiyacım olan şey." Elleriyle camın üstünü ufak bir daire oluşturarak sildi. Yüzünü göremediği kişi, gizemli bir yabancıdan çok daha kötüydü.

Çok tanıdık bir baş belasıydı.

Mac camın diğer tarafından ona sırıttı.

Ne biçim bir Noel mucizesiydi bu? Annie hemen pastanenin kapısına gidip ardına kadar açtı.

"Onu buldun mu?"

"Ne yazık ki bulamadım. Henry'yle konuşmak için Logan'ın çiftliğine uğradım. Estelle'in ve Dot'un, bir kuzenlerini ziyarete gitmiş olabileceklerini söyledi. Ama kar bu kadar şiddetliyken bu gece geri dönebileceklerini sanmıyorum."

Annie bıkkınlıkla ofladı. Estelle ve Dot'un ne işler çevirdiğini bilmiyordu ama ne yazık ki Mac haklıydı. Şiddetli kar yağışı varken, yollar temizlenene kadar yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

"Madem öyle, ne işin var burada?"

"Bardan çıkıyordum, ışıklarının hâlâ açık olduğunu gördüm."

"Yani?"

"Yani, sokağın geri kalanındaki iş yerlerinin hepsi kapandı."

"Tamam, yerel iş raporu için teşekkürler ama hepsinin kapandığını ben de biliyorum." Annie kapının iskeletine yaslanıp kollarını unla kaplı önlüğünün üstünde kavuşturdu. Mac sokak lambasının ışığının altında dururken kar taneleri koyu renk saçlarının ve geniş omuzlarının üstüne düşüyordu.

Mac içeriyi görmeye çalıştı. "Burada bu kadar önemli olan işin ne?"

"Pastane işleri."

Mac kaşını kaldırdı. "Pastane işleri mi?"

"Evet. Burası bir pastane."

Mac gülünce nefesi soğukta buhar oluşturdu. Annie onu içeri davet etmeyecekti. Son zamanlarda bunu fazlasıyla yapmış, Mac'in ona yaklaşmasına izin vermişti. Bir noktada çizgiyi çekmek zorundaydı. O çizgi, pastanesinin eşiği de olabilirdi.

"Bu arada, isim değişikliği hoşuma gitti," dedi Mac, yeni tabelayı işaret ederek.

Annie istemeye istemeye teşekkür etti. Pastane seneler içinde pek çok değişiklikten geçmişti: Yeni isim bunların en yenisiydi. Annie Noel pazarındaki ufak masasından sonra bir internet dükkânı açmış, evlerinin mutfağını ebeveynleriyle ve kardeşleriyle paylaştığı hâlde siparişlere yetişmeyi başarmıştı. Beş sene önce o dükkânı kiralayabilmek için bankadan kredi onayı aldığında hayatının en mutlu gününü yaşamıştı. Ama Mac orada olmadığı için bunların hiçbirini görmemişti.

Zencefilli Kurabiye Pastanesi'nin işletmesi için neden daha iyi bir isim olduğunu onunla tartışacak değildi.

"En yakın arkadaşının düğününden önceki gece burada olmanı gerektirecek kadar önemli olan şey ne?"

"Bütün gün meşguldük, unuttun mu? Hem yaptığım şey *düğün* için."

"Pasta mı?" dedi Mac, merakla. Annie zencefilli evle ilgili planlarından kimseye söz etmemişti. Pasta kreması̇ndan nefret eden damat için bir hediye olarak pasta yerine zencefilli bir kurabiye evi yapıldığını sadece gelin biliyordu.

"Görmek isterim," dedi Mac, kapıya yaklaşarak.

"Hayatta olmaz."

"Yapma, Annabelle. Bırak da göreyim."

"Bana Annabelle deme, *Macaulay*."

Bu sefer Mac yüzünü astı ve Annie bu tepkisine güldü.

"Başsağdıç olarak pastayı önceden kontrol etmem gerek."

"Hâlâ başsağdıç değilsin. Ayrıca sağdıçların görevleri arasında pastayı kontrol etmek yok."

Mac omuz silkti. "Logan striptizci istemedi, ne yapabilirim ki?"

"Tabii ki striptizci istemedi. Adam pasta kreması bile istemedi. Keyif almaya alerjisi var gibi."

Mac'in gözleri parıldadı ve Annie ağzından çok önemli bir bilgi kaçırdığını çok geç fark etti.

"Logan pasta kreması sevmez mi?" Mac ikisinin kapı aralığına sıkışıp kalacağı kadar ona yaklaştı. "Nasıl bir şey yaptın, Annie?" Nefesleri aralarında birbirine karıştı, kendi ufak buhar bulutunu oluşturdu. "İzin ver de içeri gireyim." Annie'nin gözlerinin içine baktı ve ondan pastaneye girmekten çok daha fazlası için izin istiyormuş gibi hissetti. Annie'nin aklından Mac'in daha önceki *tekrar deneyeyim* sözleri geçti.

"Lütfen," dedi Mac. Bakışları dudaklarına kaydı, tekrar gözlerine baktı. Annie tereddüt etti, bu sinir bozucu adam her yakınında olduğunda hissettiği gibi kararlılığı silinmeye başladı.

Esas sorun, Annie'nin daha önceki konuşmalarında tam olarak yalan söylememiş olmasıydı. Evet, belki Mac orgazmı deneyimlemesini sağlayamamıştı ama bu, seksin kötü olduğu

anlamına gelmiyordu. Mac'in onun ilk seferi için tatlı ve şefkatli davranmadığı anlamına gelmiyordu. Seksin şimdi nasıl olabileceğini düşünmediği anlamına gelmiyordu. Vücudu onunla on bir sene önce seks yapmıştı ama beyni sanki o deneyime takılıp kalmıştı.

Mac başını biraz daha eğince, Annie yüzüne çarpan ılık nefesinin ne kadar hoş olduğunu düşündü. Gözleri kendiliğinden kapandı.

"Lütfen, Annie."

Annie elini onun göğsüne dayadı ve gözlerini açarken Mac'in aniden nefesini tuttuğunu hissetti. Sonra gözlerindeki aç ifadeyi gördü. Umutla karışık bir açlık ifadesiydi. Kendisini kötü hisseder gibi oldu ama elini Mac'in göğsüne daha sert dayayıp onu itti.

Mac karda geriye doğru sendeleyince az daha kayıp düşecekti. Annie düşmediğini görünce hayal kırıklığına uğradı.

Mac dengesini sağladığında o gıcık gülümsemesi geri gelmişti ama *lütfen* dediği içten ifade çoktan silinmişti.

"Kusura bakma, Mac. Bu akşam senin için striptizciler ve düğün tatlısını önceden görmek yok. Eve gitsen iyi olur. Dikkatli sür!" Annie elini kaldırıp parmaklarını salladı ama kapıya dönerken Mac'in sözleri donakalmasına neden oldu.

"Yaptığın şeyi aracına nasıl taşıyacaksın?"

Kahretsin. Haklıydı.

"Yaptığın şeyi mahvetmek istemezsin, Annie. Gelini ve damadı hayal kırıklığına uğratmak istemediğini biliyorum."

İki kere kahretsin.

Elbette gelinle damadı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bütün gününü düğünün sorunsuz geçmesi için var gücüyle uğraşarak geçirmişti. Nasıl bir canavar gelini ve damadı hayal kırıklığına uğratmak isterdi? Annie seçeneklerini hızla gözden geçirdi. Mac'e cehenneme gitmesini söyleyebilirdi.

Zaten yapmak istediği esas şey buydu. Sonra da devasa ve son derece narin zencefilli kurabiye evini tek başına araca yüklemeye çalışıp her şeyi düşürerek Jeanie'nin Logan için hazırladığı sürpriz hediyeyi mahvetme riskini göze alabilirdi. Ya da... bu herifin ona yardım etmesine izin verebilirdi.

Off.

"Tamam," dedi Annie, hışımla pastaneye girerken. "Ama bunu sırf Jeanie için yapıyorum."

Annie arkasına bakmadı ama peşinden arka odaya giren Mac'in ayak seslerini duydu.

"Olamaz." Hızla zencefilli kurabiye evinin yanına koştu. "Bu lanet olası yan duvarlar kayıp duruyor. Şekerli hamuru yeteri kadar sert yapamadım sanırım," diye mırıldandı, hasarı tamir etmeye koyulurken. "Benim sadece... biraz daha..." Kurabiye duvarlara biraz daha şeker hamuru ekleyip sağlamlaştırdı ve... başardı. Eve bakmak için geri çekildiğinde Mac'in sert göğsüne çarptı.

Mac onu kendisine sımsıkı bastırırken kollarından kavradı.

"Çok güzel," diye fısıldadı kulağına. Annie onun hayret ve beğeni dolu bir ses tonuyla konuştuğunu fark etti.

Hayır, bunu yapamazsın. Yine "tatlı" Mac geri gelmiş olamaz.

"Evet," dedi onun kollarından sıyrılırken. "Ama lanet çatısı bir türlü tek parça hâlinde durmuyor."

"Kusursuz olmasına gerek yok."

Annie hızla ona döndü. "Hah! Beni tanımıyormuş gibi konuşuyorsun."

Mac dikkatle gözlerinin içine baktı, onu ne kadar iyi tanıdığını düşünüyormuş gibi gözleri tekrar dudaklarına kaydı. Annie onun bakışları karşısında yüzünün kızardığını hissetti.

"Tabii ki seni tanıyorum, Annabelle," dedi. Annie ânında tehlikede olduğunu anladı. Bunun en kötü yanı buydu. Mac onu *gerçekten* de tanıyordu. Sorun buydu. Mac konuşmaya devam ederken kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi. "Günlerdir bu kurabiye evin kusursuz olması için uğraşıyorsun çünkü sevdiğin insanlar için özel olmasını istiyorsun. Üstelik bunu tüm kasabanın Noel siparişlerine yetişmeye ve bir noktada bir insan avının da dahil olduğu nedimelik görevlerini yerine getirmeye çalışırken yapıyorsun. Seni tanıyorsam, ki tanıdığımı düşünüyorum, büyük bir olasılıkla kız kardeşlerin Noel alışverişine giderken bütün yeğenlerine sen bakıyorsun. Dahası tüm bu işleri kalpten yapıyorsun. Her şeyin kusursuz olmasını istiyorsun çünkü insanlara onları sevdiğini bu şekilde gösterebileceğini düşünüyorsun. Ufak bir parçan da kusursuz olmadığın takdirde seni daha az seveceklerine inanıyor."

Annie güçlükle yutkundu. Kahretsin.

İşte, bu kasabadan hiç ayrılmamasının, beş yaşından beri aynı insanlarla takılmasının, geçmişte güvenli olduğunu düşündüğü için bu adama kendisiyle ilgili çok fazla şey göstermiş olmasının sonucu buydu.

Mac ona doğru bir adım attı, gözlerine bakması için Annie'nin çenesini kaldırdı.

"Ayrıca günün bu saatinde saçlarını fazla sıkı topladığın için başının ağrıdığını, saatlerce ayakta durduğun için ayaklarının sızladığını ama asla şikâyet etmediğini de biliyorum."

Annie nefes alamadı. Bu ufak konuşma, ciğerlerindeki havanın resmen boşalmasına neden olmuştu.

"*Ve* aslında beni affetmek istediğini biliyorum ama bunu yapmayacak kadar inatçısın."

Mac onun gözlerinin irileştiğini görünce yine kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi. Başını biraz daha eğdi ve

dudaklarına karşı konuşmaya devam etti. "Ama şanslısın ki ben de senin kadar inatçıyım. Henüz pes etmedim. Bugünkü ufak itirafın beni daha da motive etti. Artık on dokuz yaşında değilim, Annie. Ve kadınları tatmin olmamış bir hâlde bırakmam."

Annie güçlükle yutkundu. *Eyvah.* Kendisini geriye, bu adamdan, sırıtışından ve beyninin nasıl işlediğiyle ilgili korkutucu derecede tutarlı bilgilerinden uzağa adım atmaya zorladı. Çünkü Mac her konuda haklıydı ama özellikle de onu affetmediği ve affetmemeye devam ettiği konusunda haklıydı. Annie odaklanması gereken şeyin Mac'in çok cazip teklifi değil, *bu* konu olduğunu düşündü.

"Lanet olasıca şeyi araca yüklememe yardım et," dedi sinirle.

Mac üstünde yarattığı etkiyi çok iyi biliyormuş gibi güldü. "Elbette, canım. Ne istersen yaparım. Ama minibüsle gitmeyeceksin."

"Nedenmiş?"

"Çünkü seni ben götürüyorum."

"Hayır, götürmüyorsun."

"Götürüyorum. Yollar berbat durumda ve kamyonetimin kar lastikleri var."

Annie resmen kükreyerek *"Tamam,"* dedi.

Şayet bu adam dilediği Noel mucizesiyse, Annie, Noel Baba'ya ya da bebek İsa'ya veya sorumlu her kim ise ona şikâyette bulunmak istiyordu çünkü buradaki tek mucize, Mac'i düğün sona ermeden öldürmemesi ya da öpmemesi olabilirdi.

İki seçenek de tehlikeliydi.

On Yedinci Bölüm

Geçmiş Zaman

"Neye bakıp duruyorsun öyle?" dedi Charlotte. Oraya gittiklerinden beri Annie'yi on ikinci kez spor salonunun arka tarafına bakarken yakalamıştı.

"Hiçbir şeye bakmıyorum."

Yalan söylüyordu. Annie orada Mac'i gördüğünden emindi ama belki de hayal görmüştü. Mac onu öptüğünden beri, her yerde onu gördüğünü sanıyordu. Süt almaya gittiğinde markette onu gördüğüne, Pumpkin Spice Kafe'de kuyrukta önünde olduğuna ve o sabah onun sokağında koşuya çıktığına yemin edebilirdi ama o adamların hiçbirinin Mac olmadığını fark etmişti. Bu çocuk yüzünden aklını kaçırdığı çok belliydi ki genellikle bu duruma düşmezdi. Ama Mac'le ilgili her şey farklıydı. O aralık ayı tamamıyla farklıydı.

Tekrar salonun arka tarafına baktığında Charlotte hafifçe güldü. "Erkek arkadaşını arıyorsan, arka tarafta annesinin yanında oturan kişi kesinlikle o."

"Öyle mi?" diye fısıldadı Annie, konserde sesini yükseltmemeye çalışarak. Ablası o gece kasabanın Noel konserinde çello çalıyordu ama açıkçası Annie'nin aklından ablasının müzik becerilerini takdir etmekten daha önemli düşünceler geçiyordu.

"Evet," dedi Charlotte, bilmiş bir tavırla. "Orada. Yerimize oturduğumuz anda onu gördüm."

"Bana daha önce söyleyebilirdin."

Charlotte gözlerini devirdi. "Onu gördüğünü sandım. Erkek arkadaşın değil mi? Neden ona mesaj atmıyorsun?"

"Erkek arkadaşım *değil*," dedi Annie telaşla. Hayır, sırf öpüştüler ve onu aklından çıkaramıyor diye böyle bir şey yoktu. Bu yüzden erkek arkadaşı olduğunu düşünemezdi, değil mi? Evet, kesinlikle düşünemezdi.

"Büfeden birkaç atıştırmalık alacağım," dedi iki şarkı arasında.

Charlotte sırttı. "Tamam, anlaşıldı, kesinlikle 'birkaç atıştırmalık' alacaksın." Kız kardeşinin, parmaklarıyla hayali tırnak işaretleri yaptığını gören Annie'nin içinden ona bir şaplak atmak geçti ama bir sonraki şarkı başlamadan önce bunun için vakti yoktu.

"*Gerçekten* de atıştırmalık alacağım."

Kız kardeşi, neler olduğunu çok iyi biliyormuş gibi ona göz kırptı.

Annie başını iki yana sallayıp yerinden kalktı, annesi ile babasına nereye gideceğini işaret etti. Sıraların önünde yürürken eski arkadaşlarının ve öğretmenlerinin yanından geçti ama "atıştırmalık" arayışında tek bir amaca odaklanmıştı. Salondan çıkmadan önce Mac'le göz göze geldi ve bir dakika sonra kuyrukta onu arkasında gördüğüne hiç şaşırmadı. Hatta onun da kendisini görmek istediğini bilmek içini rahatlatmıştı.

"Selam, Annabelle," dedi Mac, sesi kulağının hemen dibindeydi. "Konser keyifli geçiyor mu?"

"Evet. Senin burada ne işin var?" Annie gözlerini atıştırmalıklardan ayırmıyor, soğukkanlı davranmaya çalışıyordu. Öpüşmelerinden beri birkaç kez mesajlaşmışlardı ama ikisi de bir sonraki hamleyi yapmamıştı. Takılmaları ya da

takılmamaları önemli değil diye düşünürken bile kalp atışları hızlanmaya başladı.

"Bu sene kuzenim de orkestrada, annem onu izlemek istedi." Mac ona biraz yaklaştı, göğsü Annie'nin sırtına sürtündü. "Gelip merhaba demeni bekliyordum," dedi. "Bana baktığını gördüm."

Annie omzunu silkti. "Sadece kalabalığa bakıyordum."

Annie atıştırmalığını alırken Mac güldü. "Gel," dedi, elini tutarak. "Konsere biraz ara verelim."

Mac onu lisenin boş koridorlarından geçirdi ve bir sıra kilitli dolabın önünde durdu.

Artık yalnız kaldıkları için hiç vakit kaybetmedi. "Seni öpebilir miyim?"

Annie'nin nefesi kesildi. Son beş gündür onu öpmekten başka bir şey düşünememişti.

Annie başını salladı. Mac bu gezegende dilinin tutulmasına neden olan tek kişiydi.

Mac gülümsedi, yüzünü tuttu ve onu dudaklarından nazikçe öptü.

Gülümsemesi yüzüne yayıldığında Annie okulun en şirin gencinin onu öptüğüne inanamadı. Liselerinin loş koridorunda dikilirken artık orada öğrenci olmadıklarını, teknik olarak yetişkinliğe adım attıklarını bir an için unuttu. Hissettiği tek şey, lisede hoşlandığı çocuğun da ondan hoşlanmasının yarattığı mutluluktu.

"Ne aldın?" diye sordu Mac, geri çekilerek. Annie'nin elinde sıkı sıkı tuttuğu atıştırmalığı işaret etti.

"Fıstıklı M&M," dedi Annie, yere doğru kayıp otururak. Mac de ona katıldı ve sırtlarını dolaplara yasladılar.

Mac elini uzatınca Annie avucuna biraz M&M çikolatalarından döktü. Mac hepsini aynı anda ağzına atıp mutlu mutlu lokmasını çiğnedi.

"Eee, bu hafta neler yaptın bakalım?" diye sordu.

Seni düşünmekten başka mı?

Hayır, sakın *bunu* söyleme. "Annemin evi süslemesine yardım ettim, Charlotte'ı basket antrenmanına götürdüm ve bir sürü kurabiye pişirdim. Birkaç kişi Noel için kurabiye sipariş etti."

"Harika. Gerçek bir iş kurmuş gibisin."

Annie buna çok sevindi. *Tabii* ki gerçek bir işti.

"Ya sen? Sen neler yaptın?"

"Genel olarak seni yine öpmeyi düşünerek geçirdim," dedi Mac, sırıtarak.

Annie'nin içi içine sığmıyordu. Süzülerek havaya yükselebilirdi. Mac onu düşünürken, kendisi de onu düşünmüştü!

"Bunu yapabilirsin," dedi. "Yani, istiyorsan beni yine öpebilirsin."

Mac başını eğdi ve bu sefer öpüşmeleri o kadar hafif olmadı. Birbirlerinden ayrıldıklarında Annie nefessiz kalmıştı.

"Bunu burada yapabilmek ve öğretmenlerin bize müdahale etmemesi çok eğlenceli," dedi Mac, gülerek. Annie bunu okuldayken yaptığını düşünemiyordu bile.

"Evet, benim başıma hiç böyle bir şey gelmedi," dedi.

Mac onu çözmeye çalışıyormuş gibi dikkatle yüzüne baktı.

"Disiplin cezası da almamışsındır."

"Doğru."

"Ders astın mı?"

"Asla."

"Evde kalabilmek için hasta numarası yaptın mı?"

Annie bunu biraz düşündü. Yapmış mıydı? "Hayır, onu da yapmadım. Derslerden geri kalmak istemedim."

Mac başını yana eğip ona baktı. "Biraz geri kalsan ne olurdu? Yani, olabilecek en kötü şey ne olurdu?"

Annie omzunu silkti. "Kusursuz not ortalamamı mahvederdim."

"Doğru. Başarısızlık."

"Aynen."

Mac bir süre daha ona baktı ve Annie'nin midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Belki de Mac o anda neden uyumsuz olduklarını hatırlamıştı. Birbirlerini tanıdıkları ilk on üç seneyi birlikte *takılmayarak* geçirmiş olmalarının nedenleri vardı.

"Sırf bil diye söylüyorum..." dedi Mac. Annie, lafını tamamlaması için kendisini hazırladı.

Sırf bil diye söylüyorum, seninle takılmaktan sıkıldım.

Sırf bil diye söylüyorum, bu iş biraz garipleşti.

Sırf bil diye söylüyorum, arkadaş olmak istediğim başka kişiler olduğunu hatırladım. Bu kadar... ciddi olmayan kişiler.

Ama bunların hiçbirini söylemedi. Ona gülümsedi. "Sırf bil diye söylüyorum..." dedi. "Not ortalaman biraz düşse bile senden hoşlanırdım."

Annie güldü, sesi boş koridorda yankılandı.

"Bunu bilmek güzel," dedi.

"Seninle çok keyifli vakit geçiriyorum." Mac yine başını eğdi, burnunun ucunu Annie'nin yanağına sürttü.

"Ben de," diye fısıldadı Annie.

"Yarın takılmak ister misin?"

"Kesinlikle," dedi Annie, Mac'in dudakları dudaklarına sürtünürken.

"Süper."

Gerçekten de süperdi.

Mac onu öptü. Tadı çikolata, gençlik aşkları ve hayatının en iyi aralık ayı gibiydi.

On Sekizinci Bölüm

Şimdiki Zaman

Karla kaplı tehlikeli yollarda Kira'nın çiftliğine doğru giderlerken sessizlerdi. Zencefilli kurabiye evini güvenli bir şekilde Mac'in Bronco'sunun arkasına yerleştirmişlerdi. Annie yolcu koltuğunda oturuyordu ama Mac düşünceleriyle baş başa kalmıştı. Düşüncelerine Annie'yle geçirdiği zamanla ilgili tüm anılarının bir yalan olduğu fikri hâkimdi.

O ayla ilgili deneyimleri bu kadar farklıysa, belki de artık bu işin peşini bırakması gerekiyordu. Belki de o ay, aralarında sihirli bir Noel zamanı olmamıştı. Belki de âşık olmuş tek kişi kendisiydi.

Ya da belki de mesele sadece orgazmla ilgiliydi. Şayet bu doğruysa, *bunu* düzeltebilirdi. Belki bu sayede her şeyi düzeltebilirdi. Belki Annie'yle bir şansı daha olursa, onu nihayet doğru kategoriye koyabilirdi. Mac'in zihninde Annie asla unutamadığı kızdan sadece eski bir kız arkadaşa dönüşebilirdi. Geride bırakabileceği eski bir flörte, yattığı bir kadına dönüşebilirdi. Belki o zaman gerçek anlamda arkadaş olabilirler ya da en azından birbirlerine medeni davranabilirlerdi. Belki de on sene bir anıyı tekrar tekrar düşünmek için fazla uzun bir zamandı ve bu mesele seneler içinde çarpıklaşmıştı. Belki de

Mac'in başlangıçta düşündüğü gibi büyülü bir deneyim olmamıştı. Onun ve Annie'nin her şeyi açıklığa kavuşturabilmek için birlikte bir gece geçirmeleri gerekiyordu.

Bütün gün bunu düşünüp durmuştu, sonra daha şiddetli kar yağmaya başlamıştı ve pastanenin ışığının hâlâ açık olduğunu görünce kendisine hâkim olamadan soluğu orada almıştı. Annie'nin kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak için kendisini tehlikeye attığını bile bile onu orada bırakamazdı. O yüzden, onu gitmesi gereken yere bırakıyordu ama Annie kamyonete bindiklerinden beri ağzını açıp tek kelime etmemişti.

"Bana teşekkür edebilirdin," dedi, yolcu koltuğuna dönerek. Gözlerini Annie'nin aksi bir ifadeyle ona baktığını görecek kadar yoldan ayırdı.

"Evet, edebilirdim ama beni oraya bırakma teklifini kabul etmeye zorladın."

"Bunu teklif etmeseydim aptalca bir şey yapacaktın."

"Aptalca mı? Pardon?"

Mac güldü. "Evet, aptalca dedim. O eski, idare etmesi zor minibüsle karlı yollarda Kira'nın çiftliğine gitmeye çalışmak ve sonunda kendini bir hendeğe yuvarlanmış hâlde bulmak gibi mesela."

"Cidden, Mac. Ne zaman bu kadar dramatik olduğunu bilemiyorum."

"Bana dramatik deme."

"O zaman öyle davranmayı kes."

"Herhangi bir şekilde davranmıyorum, Annabelle. Seni şu anda hatırlayamadığım bir nedenden dolayı hayatta tutmaya çalışıyorum."

Annie oflayıp geriye yaslandı ve pencereden kar manzarasına baktı. Kar iyiden iyiye hızlanmıştı ve Mac kar lastiklerinin dediği kadar sağlam olduğunu umuyordu. Aksi takdirde, kendilerini gerçekten de bir hendekte bulacaklardı.

Annie'yle bir gece daha geçirme planını yalnızken düşündüğünde gayet mantıklı gelmişti ama Annie'nin birliktelerken yapmak istediği tek şey kavga etmekti. Mac esas ihtiyaç duydukları şeyin seks yapmak olduğuna onu nasıl ikna edeceğini bilemiyordu.

Çiftlik evinin ışıkları karanlık yolun sonunda gözüktü ve Mac derin bir oh çekti. En azından, seks yapamadıkları için bir yol kenarında sinir içinde ölmeyeceklerdi. İşte bu bir trajedi olurdu. Bronco'yu çiftlik evinin garaj yoluna sürdü. Tümseklerin üstünden geçtikçe Annie nefesini tutuyordu.

Kocaman bir çukurun üstünden geçtiklerinde Annie bağırdı.

"Zencefilli kurabiye evi!" diye cıyakladı.

"Elimden geldiğince dikkatli sürüyorum," dedi Mac. "Endişelenme."

Derken yolda bir çukura daha girdiler ve Annie sıkı sıkı Mac'in koluna tutundu.

"Dikkat et!" diye bağırdı, parmaklarını koluna geçirerek. Mac ahıra uzanan yolu gidene kadar çok ağır ilerlemeye gayret etti. Ahırın kapılarının önünde durdukları âna kadar, Annie elini Mac'in kolundan çekmedi. Mac *keşke yol daha uzun olsaydı* diye düşündü.

Durduklarında Annie hemen kamyonetten karların arasına atladı ve arka tarafa gidip evi kontrol etti. Kaymasın diye etrafına destekler koymuşlardı ve en azından aşağı yukarı yerleştirdikleri yerde duruyordu. Annie bunu görünce rahatladı.

"Birkaç çatlak olabilir," dedi Annie, kamyonetin arkasına geldiğinde. "Ama tek parça gözüküyor."

"Güzel," dedi Mac. Bir kez olsun onu hayal kırıklığına uğratmadığı için sevinmişti.

Annie kamyonetin loş ışığında ona baktı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Yok, cidden. Teşekkür ederim. Söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama büyük bir ihtimalle bir hendeğe yuvarlanmam konusunda haklıydın. Beni getirdiğin için minnettarım."

Kar taneleri aralarında dönüp duruyordu ve Annie'nin yanakları soğuktan kızarmıştı. Mac elini onun yüzünün yan tarafında gezdirdi.

"Beni deli ediyorsun ama bir hendeğe yuvarlanıp ölmeni istemiyorum."

Annie gücenmiş gibi gülümsedi. "Bana söylediğin en tatlı şey bu."

Hayır, değildi. On bir sene önce bol bol tatlı sözler söylemişti. Belki Mac bunu da yanlış hatırlıyordu.

"İstersen başka şeyler de söyleyebilirim."

Annie'yle ilgili söyleyebileceği milyon tane şey vardı. Ona ne kadar hayran olduğunu ya da başarılarıyla ne kadar gurur duyduğunu söyleyebilirdi. Ne kadar güzel olduğunu ve seneler içinde her kadını onunla kıyasladığını söyleyebilirdi. Ona bunca zaman sonra bile yuvası gibi geldiğini söyleyebilirdi. Ya da bacaklarının arasının tadını öğrenmek için can attığını ve bu fırsatı bulamadığı için ne kadar üzüldüğünü söyleyebilirdi. Annie izin verse, Mac uzun uzun anlatabilirdi.

Annie'nin içten gülümsemesi, soğuk gecede hoş ve nadide bir manzaraydı. Mac onu öptüğü ilk geceyi hatırlamıştı ve içinden bunu tekrar yapabilmeyi geçiriyordu. Annie o gece onu sevmişti. Annie hâlâ şirin ve hoş olduğunu düşünüyordu. Mac onu güldürüyordu. Henüz kalbini kırmamıştı.

"Birlikte zencefilli kurabiye yaptığımız günü hatırlıyor musun?" diye sordu Mac. Konuyu fazla zorladığını, aynı deneyimi yaşadıklarına dair bir kanıt aradığını biliyordu.

"Hatırlıyorum. Tek oturuşta bir düzine kadar yediğini hatırlıyorum."

"Ufak kurabiyelerdi!"

Annie güldü. Sesi öylesine parlak ve güzeldi ki Mac duymasına izin verdiğine bile inanamadı.

"*O* kadar da ufak değillerdi. Üstelik, kurabiyelerden önce yarım paket ekşi kremalı, soğanlı patates cipsi yemiştin."

"Evet, karnımız acıkmıştı."

Annie'nin yanakları kıpkırmızı kesilince Mac intikam almış gibi hissetti. Annie hatırlıyordu. O da hissetmişti. Mac o zaman hissettikleri çekimin, aralarındaki şeyin hâlâ orada olup olmadığını bilmek zorundaydı. Onu tam şu anda öpse, Annie ne yapardı? İlk öpüşmeleri gibi olur muydu? Daha mı iyi olurdu? *Tanrım*, diye düşündü. Bunu öğrenmek istiyordu.

Mac elini Annie'nin ensesine doladı, parmakları tutulmuş kaslarına biraz baskı uyguladı. Annie'nin gözleri kapandı. Mac ona doğru eğildiğinde Annie onu ne durdurdu ne de apış arasına dizini geçirdi. Mac parmaklarını azıcık sıktığında Annie elinin altında âdeta eridi ve dudakları birbirine değecek kadar yakınlaştı.

"Annie, sen misin?" diye seslendi Kira ahırdan.

Annie hemen gözlerini açtı ama donakalmıştı. Mac onu hâlâ öpebilirdi ama aceleye gelirdi ve Annie'yi tekrar öptüğünde kesinlikle acele etmemeye niyetliydi. Bunun için on sene bekledikten sonra acele edemezdi.

Mac elini onun boynundan indirdi. "Bir dahaki sefere," diye fısıldadı.

Annie gözlerini kırpıştırdı, güçlükle yutkundu. "Evet, biziz," diye seslendi gözlerini Mac'ten ayırmadan. Mac onu öpüşmeyi ister hâlde bırakmıştı ama bu sefer bunu kasıtlı yapmıştı.

"Tatlıyı getirdim," dedi Annie. Geriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve nihayet toparlandı.

Kira kamyonetin yan tarafına yaklaşırken karların arasında iki köpek etrafında dört dönüyordu. Mac, Kira'nın

hayvanlarını takip etmekte zorlandığından, bu ikisinin hangi köpekler olduğunu bilemiyordu ama bir tanesi kocamandı, diğeriyse tasmasına bir Noel papyonu takılmış ufak, beyaz renkli bir köpekti.

"Bu havada gelmene gerek yoktu," dedi Kira.

"Sana hazırlıklar için yardım edeceğime söz verdim," dedi Annie. "Hem evi de yarından önce buraya getirmek istedim."

"Evi mi?" dedi Kira.

"Zencefilli kurabiye evi. Düğün pastası yerine."

Kira başını salladı. "Ha, tamam. Damat pasta kremasından nefret eder. Çok mantıklı. Peki, şimdi bunu içeri sokalım."

Bennett yardım etmek için dışarı çıktı ve dördü dikkatle zencefilli kurabiye evini ahırdaki bir masaya taşıdılar. Annie'nin, yanında getirdiği şekerli hamurla birkaç tamirat yapması gerekiyordu ama genel olarak evi parçalamadan içeri soktuklarına memnundu.

"Tamam, Kira, başka neye ihtiyacın var?" diye sordu Annie. Ahırda etrafına bakınarak bir sonraki işin ne olduğunu anlamaya çalışırken Mac'le göz göze gelmemek için elinden geleni yaptı. Mac onu heyecanlandırdığını fark etmişti ve bu durum çok hoşuna gitmişti. Biraz da Annie, Mac'in onun yanındayken her zaman hissettiği gibi heyecanlı ve huzursuz hissetsindi.

"Şu tarafa mihrap için arka plan oluştursun diye üstünde beyaz ışıklar olan birkaç Noel ağacı yerleştirecektik."

"Ben buna yardım edebilirim," dedi Mac. Annie hemen itiraz etmek için ona döndü.

"Kalmak zorunda değilsin."

"Kalmazsam eve nasıl döneceksin?" dedi Mac. Annie bunca şeyden sonra ondan kurtulacağını sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Bennett'ın bir sabanı var. Eminim ki beni eve bırakabilir. En kötüsü, burada kalabilirim, değil mi?"

"Tabii, tabii," dedi Kira. "Nasıl istersen."

"Kalıyorum," dedi Mac. "Yardım etmek istiyorum."

Annie'nin gözlerinin içine baktı, arkadaşına yardım etme teklifine meydan okumasını bekledi ama Annie sadece kaşını kaldırmakla yetindi.

"Pekiiiii..." dedi Kira, bir Mac'e bir Annie'ye bakarak. "Mac, sen Bennett'ın ağaçları taşıyıp kurutmasına yardım edebilirsin. Annie, sen de bana ve çiçekçiden Daisy'ye çiçekleri ayarlamamıza ve masalara yerleştirmemize yardım edebilirsin. Hazel'la daha önce o kadar çok iş yaptık ki geriye bir tek bu işler kaldı!"

"Kulağa yeteri kadar kolay geliyor," dedi Annie.

"Harika! Çünkü bir şey daha var," dedi Kira, ahırın köşesine doğru giderek. Kollarında bir karton kutuyla ve yüzünde üzgün bir ifadeyle geri geldi.

"Şey... Bunları bulduk." Kutuyu öne uzattığında kenarında iki ufak yüz belirdi.

"Yavru kediler!" diye cıyakladı Annie. "Aman Tanrım, Kira! Bunlar çok şirin!"

Yavrular gayet normaldi ama esas şirin olan, Annie'nin onlara verdiği tepkiydi.

Kira hapşırdı ve o iki tüylü yüz, kutunun içinde gözden kayboldu. "Evet, çok şirinler ama ne yazık ki kedi tüyüne alerjim var." Dediğini desteklemek istermiş gibi tekrar hapşırdı.

"Nereden geldi bunlar?" diye sordu Mac. Elini uzatıp ufak sarmanlardan birinin kulaklarının arasını kaşıdı. Kedi burnunu eline sürttü.

"Onları masa örtüsü öbeğinin arasında bulduk," dedi Kira, burnunu çekerek. "Annelerinin nerede olduğunu bilmiyoruz ama yavruları düğünde burada tutamayız. Onları eve de sokamıyorum."

Kira arka arkaya üç kere hızlı hızlı hapşırdı. Bennett bu noktada yanına geldi ve kolunu omzuna atarak başını iki yana salladı. "Kira'nın hayatının en büyük trajedilerinden biridir bu. Bir geyiği öpebiliyor ama kedilere alerjisi var."

"Geyikler, köpekler, tavşanlar..." Kira parmaklarıyla hayvanları saydı. "Bunlarda bir sorun yok ama bir kediye birkaç adım yaklaştığım anda nefes alamamaya başlıyorum."

Mac kutuyu ondan alıp biri sarman, diğeri siyah beyaz olan iki minik kediye baktı. Kediler iri, yeşil gözlerini ona çevirdiler. Annie de kutuya yaklaşıp kedilere baktı. Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi.

"Onları ne yapacağız?" diye sordu.

"Onlara bir yuva bulana kadar en azından birkaç gün senin alabileceğini umuyordum."

"Alamam," dedi Annie, başını iki yana sallayarak. "Ev sahibim evcil hayvanlara izin vermiyor."

Kira üç kere daha hapşırınca Bennett onu kedilerden uzaklaştırdı.

"Sanırım misafir odalarından birine koyup benden uzak tutarsak bir şey olmaz," dedi Kira, gözlerini ovuşturarak ama Bennet başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Bebeğim, bunları eve sokarsak gerçekten öleceğinden korkuyorum. Ve bunun gerçekleşmemesini tercih ederim. Senden biraz hoşlanıyorum sanki."

Kira, gözleri konuşmaya başladığından beri daha da kızarmış ve şişmiş bir hâlde Ben'e baktı. "Ama onları bu havada dışarı bırakamayız!" diye feryat etti.

Annie yanında çaresizlik içinde ellerini ovuşturuyordu ve Mac, durumu düzeltecek bir şey yapamadığı için onun içinin gittiğini biliyordu. Ama ufak dairesini çok sevdiğini ve kira sözleşmesini tehlikeye atacak bir şey yapamayacağını da biliyordu.

"Yavruları ben alırım," dedi.

Annie hızla ona döndü. "Sen mi alacaksın?"

"Evet, zaten bir evcil hayvan almak istiyordum."

"Hayır, istemiyordun," dedi Annie.

Mac kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yavruları bu havada dışarı mı bırakmak istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki istemiyorum."

"Tamam o zaman, bırak da yavru kedilerimi huzur içinde alayım." Mac kutuyu yere koydu ve iki eline birer kedi aldı. Kediler miyavlayarak ona teşekkür etti. Annie haklıydı. Mac aslında bir evcil hayvan almayı düşünmemişti ama yavrular çok şirindi. Kedileri montunun iki cebine koyarken Annie'nin gülümseyerek ona baktığını fark etti.

"Gidip şu ağaçları taşıyalım," dedi Mac, Bennett'a. Ve biraz şaşkın ama hâlâ gülümseyen Annie'yi çiçeklere yardım etmesi için orada bıraktı.

Ay Işığı Kitapliği
@ayisigikitap

On Dokuzuncu Bölüm

Geçmiş Zaman

Annie, Mac'le işi pişiriyordu. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Dudakları birleşmişti ve Mac parmaklarını onun saçlarına daldırmıştı. Resmen işi pişiriyorlardı ve Mac bu konuda çok iyiydi.

Annie onu Noel ışıklarının yumuşak ışığında görebilmek için azıcık geriye çekildi. Ambiyans olsun diye Mac'in yatağının üstüne birkaç sıra ışık asmıştı ve şimdi, orada kaldığı ilk gece yaptıkları gibi birbirlerine sokulmuş yatıyorlardı ama bu sefer Mac ellerine hâkim olamıyordu. Ama Annie bu durumdan biraz fazla hoşlanmıştı. Mac ona gülümsediğinde gözlerinin yanında ince çizgiler belirdi.

"Hey, her şey yolunda mı?" dedi Mac. Bütün gece aynı şeyi yapmıştı. Onu öptükten, poposunu okşayıp sıktıktan sonra iyi olup olmadığını sormuştu. Yaptığı şeylerin hoşuna gidip gitmediğini, iyi ve rahat olup olmadığını sorup durmuştu. Beklenmedik ve düşünceli bir davranıştı. Belli ki Macaulay Sullivan'ı hâlâ hafife alıyordu.

"Evet, her şey yolunda," dedi, bir türlü engel olamadığı şapşal bir gülümsemeyle. O gün Mac'le bir hediye bulabilmek için alışverişe çıktıklarında yüzünde o şapşal gülümsemeyle

dolaşmıştı. Birkaç seçenek bulmuşlardı ama Mac hiçbirini istememişti. Annie sırf dolaşmaya devam edebilmeleri için bu seçenekleri reddettiği hissine kapılmaya başlamıştı.

"Güzel," dedi Mac. "Benim için de her şey yolunda." Gülümsemesi muzip bir hâl aldı ve elleri Annie'nin kalçasının kıvrımında gidip gelmeye başladı. Annie yatakta ona biraz daha sokulurken, daha birkaç hafta önce bunu yapmanın hayallerini kurduğuna ve bu hayallerin gerçekleştiğine hayret etti. Elini onun göğsüne dayadı, avucunun altında güçlü kalp atışlarını hissetti. Mac'in göğsü sert ve kaslıydı; ona dokunmak hoşuna gitmişti. Mac'in gülümsemesi genişledi.

"Bu ay benimle takılacak kadar canının sıkıldığına mutluyum," dedi Mac.

"Seni daha iyi tanıdığım için canım sıkılmadığında da seninle takılmayı düşünebilirim."

"Vay canına," dedi Mac, buna çok şaşırmış gibi. "Büyük bir iltifat bu." Öne eğilip Annie'nin dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. Annie onun dudaklarına karşı gülümsemeden edemedi.

"Eh, standartlarım çok yüksektir," dedi Annie, hafifçe gülerek.

"Standartlarına uymak için elimden geleni yapacağım." Mac, Annie'nin beline attığı koluyla onu biraz daha kendisine çekti, vücuduna yaslayıp tutkuyla öptü. Diliyle dilini okşamaya başladığında Annie kendini hafifçe inlerken ve sırtını gererken buldu. Bunları hiçbir zaman yapmamıştı ama Mac'le yaptığı için ona doğru geliyordu. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazla öpüşmeyi, daha fazla baskı uygulamasını, her şeyin daha fazlasını istiyordu. Mac'in elleri daha hızlı hareket etmeye başladı. Daha sertti. Asla giysilerinin altına sokmuyordu ama her kıvrımını ve santimini okşuyordu. Öpüşmeleri daha ateşli, daha tutkulu bir hâl aldı. Elleri birbirlerini keşfe

çıkmış gibiydi. Annie resmen alev alev *yanıyor*, daha önce hiçbir zaman somut bir şekilde istemediği şeyleri istiyor, bu adamı kimseyi arzulamadığı kadar arzuluyordu ve Mac *bu* konuda bir şey yapmazsa, içindeki sızıyı gidermezse patlayacakmış gibi hissediyordu. Bunun için ona güveniyordu çünkü kendisi bilmediği sularda yüzüyordu. Hislerinin yoğunluğu onu afallatmıştı. Annie'nin vücudu hayatında ilk kez ona ait değilmiş gibi geliyordu. Vücudunun böyle davrandığını ilk kez görüyordu. Hem çok heyecan vericiydi hem de çok korkutucuydu.

"Bir dakika," dedi Mac, nefes nefese geri çekilerek.

Annie'nin yüzünü iki yandan kavrayıp hareketsiz kalmasını sağladı. Gözlerinde tutkulu bir parıltı vardı ve öpüşmekten dudakları şişmişti.

"Sorun ne?" dedi Annie, kesik kesik nefes alarak. Ters bir şey mi yapmıştı? Karnına dayanan ereksiyonu hissettiği için her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştü ama gerçekten de ne yaptığını bilmiyordu. Kız kardeşlerinden biri ya da ikisi birden banyonun kapısını yumruklarken duşta alelacele deneyimlediği birkaç orgazm, onu tam olarak bu konuda bir uzmana dönüştürmemişti.

Mac gözlerini sıkı sıkı yumdu, sonra nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi açtı. Annie'nin yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasında sıkıştırırken yanağını okşadı. "Bir sorun yok. Sadece kurabiye yapmak için iyi bir zaman olabilir diye düşündüm."

Annie gözlerini kırpıştırdı. Uzun uzun öpüştükleri için beyni bir hasar filan mı almıştı? "Kurabiye mi yapmak istiyorsun?"

Mac güçlükle yutkundu. Hâlâ toparlanmaya çalışıyormuş gibiydi. "Evet, bana o minik zencefilli kurabiye adamları nasıl yaptığını öğretebilirsin diye düşündüm."

"Şu anda mı?" Annie neler olduğunu anlamamıştı. Düşüncelerine *istek*, *ihtiyaç* ve *Mac* hâkimdi.

"Evet."

"Şu anda yaptığımız şeyi kesmemizi ve gidip kurabiye yapmamızı mı istiyorsun?"

Mac başını sallayınca saçları yastığın üstünde elektriklendi. "Bir mola vermek için iyi bir zaman olabilir."

"Ah." Annie sesindeki hayal kırıklığının duyulmasından nefret etti. Mac durmak istiyordu.

"Çünkü şu anda durmazsak," dedi Mac, alnını alnına yaslayarak ve saçlarıyla oynamaya devam ederek, "sonradan pişman olacağımız kararlar alabiliriz ve senin sonradan pişman olacağın hiçbir şeyi yapmak istemiyorum, Annie."

Son birkaç dakika içinde yaşananların gerçekliği Annie'nin öpüşmekten uyuşmuş kafasına dank etti. O anın heyecanıyla, Mac'in dili ağzında olmadığında kesinlikle almayacağı kararlar vermenin eşiğine gelmişti.

"Tamam, güzel fikir," dedi Annie, hâlâ Mac'in kontrol becerisine hayret ederek. Ona teslim olması için Mac'in kalçalarını iki kere daha ona sürterek çevirmesi yeterdi ve belki hâlâ bunu istiyordu. Ama Mac haklıydı. Sonradan pişman olacağı bir şey yapmak istemiyordu. Evet, bekâretin tamamıyla toplumun yarattığı bir şey olduğuna gönülden inanıyordu ama ilk seferi yine de *ona* aitti. Hâlâ önemli bir konuydu.

"Ama yine de söyleyeyim, hiçbir şeyden pişman değilim," dedi Mac.

Annie gülümsedi. "Ben de değilim."

Mac onu bir kere daha dudaklarından öptükten sonra yan döndü ve gözlerini tavana dikti. "Beyzbol hakkında ya da mısır gevreği kutuma elimi sokup içinde ölü bir fare bulduğum günü düşünmek için bir iki dakikaya ihtiyacım olacak."

"İğrenç."

"Biliyorum, oldukça travmatik bir deneyimdi. Ama işe yarıyor. Sen mutfağa gidip malzemeleri bulabilirsin. Annem gece vardiyasına kalacak, babam da barda. Yani mutfak bize kaldı."

Annie beyzbol hakkında düşünmenin ona bir faydası olacağını sanmıyordu ve kesinlikle mısır gevreği kutusundan ölü bir fare çıktığını da düşünmeyecekti ama Mac'ten birkaç dakika ayrı kalmak iyi bir fikir olabilirdi. Mac'i koluyla gözlerini kapatmış bir hâlde orada bırakıp hızla yukarı kata çıktı. Mac'in tişörtünün alt kısmı yukarı sıyrılmıştı ve Annie yukarı çıkmadan önce bronz karnını biraz görmüştü. Kesinlikle bunun hiçbir faydası yoktu.

Mac'in mutfağında yalnızken içine birkaç derin nefes çekti, elini yanağına dayadı. Hâlâ ateşi varmış gibiydi. Bu oğlan ona ne yapmıştı böyle? Ne yaptığını bilmiyordu ama hoşuna gitmişti.

Ama sakinleşmesi gerekiyordu. Mac'i mutfakta yere yatırma değil, kurabiye yapma vaktiydi. Fırsattan istifade ederek mutfağa göz attı. Büyük bir mutfaktı ve dolaplar önceki sene ailesinin kendi mutfak dolaplarını nihayet yenilenmeden önceki dolapları gibi bal rengiydi. Geniş bir alana sahipti ve köşede birkaç hafta önce Mac'le kahvaltı ettikleri masa vardı. Annie musluk haznesinin üstündeki pencereden garaj yolunu ve komşunun evini görebiliyordu. Postacı Bay Prescott'un, mutfağından ona el salladığını görünce şaşırdı. Nedense içinden garip bir şekilde yere eğilmek, Mac'in evinde olduğunu gizlemek geçti ama büyük bir ihtimalle postacının bunu bilmesinde bir sakınca yoktu. Pencereden uzaklaşmadan önce ona hafifçe el salladı ve bir daha Mac'in üstüne atlayacağı zaman bunu mutfakta yapmaması gerektiğini kendisine hatırlattı.

Birkaç dolabın kapağını açıp kurabiye malzemelerinin nerede olduğunu bulmaya çalışırken eski mantar zemin

ayaklarının altında gıcırdadı. Ama dolaplarda sadece hediyelik eşya olarak alınmış kahve kupaları ve akla hayale gelebilecek her çeşit patates cipsi olduğunu gördü.

"Demek patates cipsini çok seviyorsun?" dedi, Mac'in ayak seslerinin yaklaştığını duyduğunda.

Mac güldü. "Hayır ama annem bayılır. Tek zaafı budur. Uzun bir vardiyadan sonra eve geldiğinde tek başına bir paketi bitirir."

"İnanılmaz, o kadar minyon bir kadın için etkileyici doğrusu."

"Bu konuda gerçekten başarılıdır."

"Annen bir hemşire, değil mi?"

"Evet, bir yenidoğan yoğun bakım ünitesi hemşiresi. Yani, küçük bebeklerin hayatını kurtarıyor." Mac'in, annesinden söz ederken yüzünde beliren gurur ifadesi çok şirin olduğundan, Annie dolaplara göz atmaya devam etti.

"Hamur işi malzemeleriniz nerede?" diye sordu.

"İşte bu mükemmel bir soru, Annie. Yanıtı biliyor olmam gerekir. Ama..."

"Burası senin evin, Mac. Bu malzemelerin nerede olduğunu nasıl bilmezsin?"

"Şaşırabilirsin ama hamur işi yapan biri sayılmam. Zaten," dedi sırıtarak, "bu yüzden bu derslere ihtiyacım var."

"Eh, o zaman burada olmam iyi olmuş," dedi Annie, ona dönerek.

Mac güldü. "Hem de çok iyi oldu."

Yüzündeki ifade, Annie'nin zihninden bir sürü uygunsuz düşünce geçmesine neden oldu. Aniden dönüp buzluğu açtı, başını içeri uzattı. Vücuduna yayılan ateşi söndürmek için her şeyi yapabilirdi.

"Aradıklarını orada bulabileceğinden emin değilim," dedi Mac, gülerek. Annie, onun arkasından yaklaştığını hissetti.

Mac de başını buzluğa uzattı. "Hamur işi malzemelerini burada muhafaza etmediğimizden eminim."

"Bakmaya değerdi," dedi Annie. "Ayrıca beni biraz ateş bastı," diye itiraf etti.

"Kahvaltında ölü kemirgenler olduğunu düşünmeyi denedin mi?"

Annie yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle denemedim. Ayrıca şimdi bu imgeyi beynimden kazımak için epey uğraşacağım."

Mac başlarını buzluktan çıkarırlarken güldü ve kapağı kapattı. "Bu sahne beni birçok utanç verici olaydan kurtardı," dedi. Alttaki çekmeceleri kontrol etmek için yere çömeldi. Annie o sırada kendisini onun poposuna bakmamaya ya da söz ettiği utanç verici anları düşünmemeye zorladı.

"Tam isabet!" dedi Mac. Bir elinde bir fırın kağıdı, diğer elinde büyükçe bir metal kâse vardı.

"Harika! Şimdi sadece malzemelere ihtiyacımız var."

"Tamam, bunları nerede bulabileceğimizi biliyorum." Mac doğruldu ve buzdolabının yanındaki bir kapıyı açtı. Kapı, ufak bir kiler odasına aitti. Un, tuz ve şeker çıkardı. Ardından Annie onu yönlendirsin diye ona baktı. Neyse ki Annie zencefilli kurabiye tarifini ezbere biliyordu ve Mac'in annesinin kileri tıka basa doluydu. Çok geçmeden, ihtiyaç duydukları her şey tezgâhta duruyordu ve yan yana malzemeleri ölçüp karışımı hazırlamaya başlamışlardı.

Mac'in kolunun onun koluna sürtünmesi ve vücuduna tepeden tırnağa yeniden bir ürperti yayılmasına neden olduğu anlar dışında güzel, hatta huzur vericiydi ama endişe yaratan bu yan etki dışında, Mac'le kurabiye pişirmek eğlenceliydi.

"Gerçekten de daha önce hiç zencefilli kurabiye adam pişirmedin mi?"

"Hayır, annem pek bu tür şeyler pişirmez ve babam yemek yemek dışında mutfağa girmez. Eskiden büyükbabamla

kurabiye yapardım. Aslında," dedi Mac, birden sesini alçaltarak. "Bunu unutmuştum."

"İkiniz yakın mıydınız?"

"Evet, şeyden önce bizimle yaşıyordu..." Mac hafifçe öksürdü. "Ölmeden önce."

Annie omzunu onun omzuna sürttü ve ona yaslandı. Mac de ona yaslanınca Annie doğru şeyi yapmış gibi hissetti.

"Büyükbabam ilk müşterilerimdendi," dedi Annie.

"Ondan para mı aldın? Çok acımasız bir davranış, Annabelle," dedi Mac. Sesi gülümsediğini ele veriyordu.

"Israr etmişti! Dolgulu kurabiyelerime bayılırdı, bana bunları satmam gerektiğini söylemişti. Önerisine uyup kurabiyeleri satmaya başladığımda, evimizin önünde kurduğum ufak standa gelen ilk kişi oydu." Annie kendisini ilk kez bir işte başarılıymış gibi hissetmiş, ilk kez birisine bir şey yaparak onu mutlu etmişti. Bu hisse bayılmıştı. Sonrası çorap söküğü gibi gelmişti. Her fırsatta fırında bir şeyler pişirmek için annesine yalvarmıştı. Ailesine ve arkadaşlarına en iyisini sunabilmek için çok çalışmıştı. Hâlâ çok çalışıyordu.

"O ilk kurabiye için bana yirmi dolar vermişti."

"İnanılmaz."

"Biliyorum. Kâr beklentisi açısından çıtayı oldukça yükseltmişti," dedi Annie, gülerek. "Tamam, şimdi en önemli malzemeyi ekleyeceğiz."

"Sevgi mi?" dedi Mac, kaşlarını oynatarak.

Annie gülerek başını iki yana salladı. "Hayır! Zencefil."

"Tamam, bu çok daha mantıklı."

Mac zencefil tozunu ekleyip Annie'nin talimatlarına göre karıştırdı.

"Senin de mi büyükbaban hayatta değil?" diye sordu Mac, kurabiye hamuru oluşmaya başlarken.

"Evet, birkaç sene oldu."

"Berbat bir his," dedi Mac. Garip bir şekilde, büyükbabasının ölümüyle ilgili Annie'ye söylenen en empati dolu sözler bunlardı. *Gerçekten* de berbat bir histi.

Annie hamuru tezgâha koyup yoğurmaya başladı. "Evet. Büyükbabam bu dünyada beni anlayan birkaç kişiden biriydi, anlarsın ya?"

"O kadar kardeşin var ama seni anlayan tek kişi büyükbaban mıydı?"

"Sorun o zaten," dedi Annie, ona bir kurabiye kesici uzattı. Zencefilli kalpler ve yıldızlar yapıyorlardı çünkü bulabildikleri tek kurabiye kesiciler kalp ve yıldız şekilliydi. "Çok kalabalığız. Bir noktada kategorilere ayrılıyoruz. Her birimizin bizi tanımlayan özellikleri var ve kimse bundan başka bir şeye odaklanmıyor."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Mac, kalp şekilli kesiciyle ufak kalpler yaparken. "Seninki ne?"

Annie omuz silkti. "Sanırım zamanla zeki çocuk kategorisine girdim. Okulda başarılı olan çocuk. Maddie atlettir, Charlotte bebektir ve Brian tek erkek çocuktur. Evelyn en büyüğümüz olduğundan liderdir ve müzisyen olan Natalie en *hassas* çocuktur."

"Okulda başarılı olmak çok kötü bir şey değil."

"Kesinlikle kötü bir şey değil ama beni tanımlayan tek şey. Bilemiyorum, büyükbabam kurabiye yapmak gibi diğer özelliklerime ilgi gösteren tek kişiydi."

En azından Annie ebeveynlerinin mutfağına el koyana kadar. O aşamadan sonra, kimse onun bu özelliğini göz ardı edememişti. Büyükbabasının onun kurabiyelerini bu kadar çok sevmesi, Annie'nin bu yola baş koymasına neden olmuştu ama artık onu tanımlayan tek şey buydu. Kasabanın en iyi pastanecisi olmaya kararlıydı.

Mac omzuyla kızın omzunu dürttüğünde bu sefer Annie ona yaslandı.

"Tamam, şimdi ne yapacağız?" Mac fırın kâğıdının üstündeki kalplere ve yıldızlara baktı.

"Şimdi bunları pişireceğiz." Annie fırın kâğıdını fırın tepsisine koyarken Mac dolaptan bir paket patates cipsi çıkardı.

"Beklerken bir şeyler atıştırabiliriz," dedi gülerek.

Annie masaya oturan Mac'in yanına gitti ve elini pakete daldırdı. "Ekşi krema ve soğan. En sevdiğim çeşit." Gülümseyerek ağzına bir patates cipsi attı. "Sanırım gecenin öpüşme kısmını bitirdik."

"Öyle mi?"

"Eh, ekşi krema ve soğan... Bundan sonra nefeslerimiz pek de mis gibi olmayacak."

Mac güldü. "Nefesin biraz ekşi krema ve soğan koksa bile seni öperdim."

Annie bunun çok şirin bir yanıt olduğunu düşündüğü hâlde yüzünü buruşturdu.

"Ne? Yoksa ekşi krema ve soğan senin için kırmızı çizgi mi, Annabelle?" dedi Mac, esprili bir tavırla.

"Bilmem. Olabilir!" dedi Annie ama o noktada kafasından bir boynuz çıksa bile onu öpebilirdi. Gerçi Mac'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"Peki, kırmızı çizgin ne?" diye sordu Mac. Sandalyesinde geriye yaslandı ve güzel kirpiklerinin altından kahverengi gözlerini ona dikti.

Annie onun dikkatli bakışları altında söyleyecek bir şey bulamayınca omuz silkti.

"Tamam, şuna ne dersin?" dedi Mac, ciddi bir ifadeyle öne eğilerek. "Diyelim ki birisinden çok hoşlanıyorsun ve her şey güzel gidiyor. Sonra, kumsala gidiyorsunuz ve ayaklarının

çok çirkin olduğunu fark ediyorsun. Böyle bir şey kırmızı çizgi olur muydu?"

"Çirkin ayaklar mı?" dedi Annie, bir kahkaha atarak.

"Evet! Eğri parmaklar ve garip tırnaklar gibi."

"Ayy, iğrenç. Yoksa bana garip ayakların olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" dedi Annie.

"Hayır! Benim ayaklarım çok güzeldir," dedi Mac. Ayaklarını Annie'nin kucağına yasladı. "Hadi, çoraplarımdan birini çıkar da bak." Ayak parmaklarını oynatınca Annie kıkırdamadan edemedi. En son ne zaman bu kadar çok güldüğünü hatırlamıyordu.

"Çorabını çıkarmam!" dedi, Mac'in ayaklarını kucağından itmeye çalışarak.

Mac eğildi, sanki çok garip bir yarışma programında kazandığı bir ödülü açığa çıkarıyormuş gibi çorabını hızla çekip çıkardı.

"Gördün mü? Çok güzeller." Mac ayak parmaklarını yine oynattı ve Annie parmağını ayak tabanında gezdirdi.

Mac cıyaklayıp ayağını geri çekti.

"Gıdıklanıyorsun!" diye bağırdı Annie, çok gizli bir sırrı keşfetmiş gibi. Ama Mac'le ilgili yeni şeyler öğrenmek hoşuna gidiyordu.

"Tabii ki ayaklarımdan gıdıklanıyorum! Kim ayaklarından gıdıklanmaz ki? O sesi hiç çıkarmamışım gibi davranalım."

Annie kahkahalar arasında başını iki yana salladı. "Hayır, o tiz cıyaklamayı hayatım boyunca unutmayacağım."

"Tüh." Mac başını ellerinin arasına aldı. "Bu plan çok kötü geri tepti."

"Hangi plandı bu? Güzel ayaklarınla beni baştan çıkarmak mı?"

Mac alaycı bir ifadeyle gülerek ona baktı. "Planım tam olarak buydu," dedi. "Ta ki sen o sinsi parmaklarınla mahvedene kadar."

Annie ofladı. "Ayaklarını kucağıma koyan sendin! Ne yapabilirdim ki?"

Mac gülümseyerek başını iki yana salladı, biraz daha cips aldı. "Cidden," dedi, "kırmızı çizgilerin ne?" Bunu gerçekten merak ediyormuş gibi sormuştu ama Annie'nin kırmızı çizgilerinin neler olduğunun ne önemi vardı?

"Bilmem. Sanırım yanımda olan birisini isterdim. Güvenebileceğim birisi."

İkisi de Mac'in hâlâ ay sonu gitmeyi planladığını dile getirmedi. Esas kırmızı çizgi buydu.

"Dahası, bu kişi masa oyunlarında hile yapamaz. Çok büyük bir sorun olurdu bu," dedi Annie.

"Ahhh... O zaman beni hemen eliyorsun. Çünkü masa oyunlarında hile yaptığımı herkes bilir," dedi Mac, yine muzip bir ses tonuyla.

"Anlaşıldı sanırım," dedi Annie. "Ya sen? Senin kırmızı çizgilerin nedir?"

Mac omuz silkti. "Büyük bir ihtimalle ayaklarla ilgili mesele."

Annie gülerek mutfak bezini başına fırlattı ve fırından kurabiyeleri çıkardı.

Mac hemen yanına gelip tepsiden bir kurabiye almaya çalıştı ama Annie onu engelledi.

"Önce soğuması gerek," dedi. "Elin yanacak. Hem sıcakken tadı o kadar iyi olmaz."

Mac pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Beklerim. Kurabiye patronu sensin."

Annie kurabiyeleri tepsiden soğutma rafına aldı ve işi bittiği anda Mac onu mutfak tezgâhına dayadı.

"Ne yapıyorsun?" diye güldü Annie, nefesinin kesildiğini hissederek.

"Söz konusu sen olduğunda kırmızı çizgilerimin olmadığını bilmeni istedim, Annie." Mac bunları yanağına karşı

fısıldayarak söylemişti ve birden Annie elinde onun annesinin kareli fırın eldiveni olmasının ya da belki nefesinin azıcık ekşi krema ve soğan gibi kokmasının hiç önemli olmadığını düşündü. Önemli olan tek şey, Mac'in onu öpmüş olmasıydı. Hem de hemen.

Dudakları birleştiğinde Annie rahatladı.

"Seni öptüğümde çıkardığın o tatlı seslere bayılıyorum," dedi Mac, burnunun ucunu Annie'nin yanağına sürterek.

"Sahiden mi?"

"Sahiden. O utanç verici cıyaklamamı hatırlayabilirsin ama ben senin tatlı iç çekişlerini asla unutmayacağım."

Sanki arkadaşlıklarının sonundan söz ediyorlardı ve Annie bundan söz etmek istemiyordu. Henüz. Annie kollarını Mac'in boynuna doladı ve onu uzun uzun öptü. Onu öpmeye asla doyamayacağından emindi çünkü salak bir sporcu olduğunu düşündüğü genç aslında onu güldüren, annesini ve büyükbabasıyla kurabiye yapmasıyla ilgili anılarını seven ve yatağında hâlâ pelüş bir oyuncak ayısı olan tatlı bir adamdı. Mac'le ilgili öğrendiği her şey, onunla biraz daha vakit geçirmek istemesine neden oluyordu.

Yirminci Bölüm

Şimdiki Zaman

Annie'nin elleri masalara çiçekleri koyuyor, başı ise Kira ile Daisy'nin konuşmasını onaylarcasına sallanıyordu ama gözleri Mac'in ahırdaki hareketlerini izliyordu. Mac yeni yavru kedilerini kutularına koymuş, Bennett'ın Noel ağaçları kesmesine yardım etmek için dışarı çıktığında üstlerine bir masa örtüsü sermişti ama ağaçlar yerlerine yerleştirildikten ve üstlerindeki karlar eridikten sonra yavrulardan birini kolunun kıvrımına yerleştirmişti, diğeri de paltosunun cebinden başını çıkarmıştı. Çok şirin bir manzaraydı. Mac bir şeyler çeviriyordu. Bu çok belliydi.

Mac, Bennett'ın dediği bir şeye gülünce gür sesi ahırda yankılandı. Işıklarla uğraşmaya ara verip sarman kedinin kafasını sevdi, cebini azıcık aralayıp kediyi kontrol etti. O gün gerçekten de davranışlarına çok dikkat ediyordu. Önce onu oraya kamyonetiyle getirmek için ısrar etmişti, şimdi de yavru kedileri mi sahipleniyordu?! Şeytani bir plandı. Kadınları tatmin etmeden bırakmayacağına dair tehdidi de cabasıydı. Annie bunu nasıl söylediğini düşündükçe vücudu tekrar tekrar ürperiyordu.

Mac'in kamyonette onu öpmesine ramak kalmıştı. Annie ensesinde hâlâ onun parmaklarını hissedebiliyordu. Mac hamlesini yapıyordu ama Annie onu durdurmak istediğinden emin değildi.

Ama onu durdurmalıydı. Kesinlikle durdurmalıydı.

"Annie, sence bu iyi bir fikir mi?"

"Ha? Ne? Evet, harika bir fikir," dedi Annie, gözlerini Mac'ten ayırmadan. Sonra yanındaki Kira ve Daisy'nin kıkırdadıklarını fark etti.

"Ne oldu?" dedi, aksi bir ses tonuyla.

"Sana yarın mihraba doğru yürümek yerine perende atmamızın iyi bir fikir olup olmadığını sordum," dedi Kira.

"Çok kötüsün."

"Bütün akşam o adamı resmen gözlerinle avladın. Kendimi bir doğa belgeseli izliyormuşum gibi hissediyorum ve sen de avının üstüne atlamak üzeresin," dedi Kira, gülerek.

"Ayy, kapa çeneni," dedi Annie, arkadaşını mahsusçuktan azıcık iterek. "Benim suçum değil! Adamın ceplerinde yavru kediler var!" Kira kahkahalara boğulurken Annie gülmemek için kendisini tutmaya çalıştı ama beceremedi.

"İkinizin arasında *neler* oluyor?" dedi Daisy.

"Hiçbir şey." Annie kimseyi ikna edemeyeceği kadar hızlı yanıt verdiğini biliyordu.

Daisy kaşlarını kaldırdı. "Sahiden mi? Çünkü çiçekçide iddiaya girdik. O yüzden, bana olanları anlatırsan çok sevinirim."

"İddiaya mı girdiniz? Ben de katılmak istiyorum! Çiftliğe bahse girerim, bu ikisi bu düğün sona ermeden yatağa girecek," dedi Kira.

Annie başını iki yana salladı. "O iddiayı kaybedeceksin. Hayatta öyle bir şey olmayacak." Annie bunu söylerken bile Mac'in sözleri kulaklarında çınlıyordu. *Kadınları tatmin olmamış hâlde bırakmam.* Hem bir tehditti hem de bir vaatti.

"Ama cidden," dedi Daisy, "ikinizin bir geçmişi var, değil mi?"

"Çok gizemli," dedi Kira, tabakları dizerken. "Bu konuda hiçbir şey anlatmaz."

"Gizemli filan değil," dedi Annie, oflayarak. "Çok geride kaldı, artık bir önemi yok."

"Önemi yoksa neden bu adam sana ona avıymış gibi bakmanı sorun etmiyormuş gibi bakıyor?" diye sordu Kira, sırıtarak.

Daisy iç çekti. "Gerçekten de öyle bakıyor. Ama bu tür bakışlar iki kere başımı derde soktu. Yerinde olsaydım, bakışlarımı kaçırırdım."

"Aşktan sonsuza dek vazgeçemezsin," dedi Kira. Hülyalı bir ifadeyle odanın karşı tarafındaki Bennett'a baktı. Bennett o sırada Mac'e neden bir Noel ağacına çok fazla ışık asılmaması gerektiğini anlatıyordu.

"Aşkla ilgili girişimlerim sadece kalbime değil, işime de zarar verdi, o yüzden denemekten vazgeçtim," dedi Daisy, masadaki bir çiçek aranjmanını düzeltirken. Jeanie'nin seçtiği krem ve mor rengi çiçekler, masadaki kişilerin birbirlerini görerek sohbet edebilmesi için hoş bir şekilde alçak vazolara yerleştirilmişti. Muhteşem gözüküyorlardı.

Daisy inanılmaz yetenekliydi.

Ama biraz da şanssızdı. En azından kasabaya göre öyleydi. Annie de herkes gibi Daisy'nin sadece bir eski kocası değil, bir eski nişanlısı da olduğunu biliyordu. Çiçek aranjmanları hazırladığı son üç düğün davetinin, o evliliklerin bir sene içinde sona ermesiyle sonuçlanması da bu söylentiyi körüklemişti.

"İnsanlar hâlâ düğün için senden çiçek almaktan kaçınıyorlar mı?" diye sordu Kira.

Üçü bir sonraki masaya geçmiş, çam dallarının ve çiçeklerin etrafına uzun, beyaz mumlar koyuyordu.

Daisy yine bıkkınlıkla iç çekti. "Son altı aydır sadece cenazeler için çiçek satın alındı ve açıkçası bu kasabada yeteri kadar insan ölmüyor."

"Çok saçma." Daisy'nin Dream Harbor'daki düşük ölüm oranına üzülmesi Annie'ye komik geldi ama işlerini kötü etkiliyorsa onun için ciddi bir sorun olmalıydı. İşin komik yanı, Daisy cenaze işine çok uygun gözüküyordu. Annie onun siyah renkten başka bir şey giydiğini görmemişti, hatta ojeleri bile siyahtı. Sanki insanın içine ferahlık veren isminin tam tersi gibi görünmeye çalışıyordu.

Daisy omzunu silkti. "Ben de ilk başlarda öyle düşündüm ama bilemiyorum. Belki de doğrudur. Belki de gerçekten şanssızımdır ve herkese bulaştırıyorumdur." Ne yaptıklarını o anda hatırlamış gibi etrafına bakındı. "Ama bunun saçma bir düşünce olduğundan eminim. Jeanie ve Logan açısından her şey yolunda gidecektir."

Annie gözlerini devirdi. "O ikisi birbiri için çıldırıyor. Bir lanet bile onları ayıramaz. O konuda hiç kaygılı değilim doğrusu."

Daisy hafifçe gülümsedi. "Her neyse, beni Jeanie'ye tavsiye ettiğin için teşekkür ederim."

Annie o kasabadaki şapşallara Daisy'nin ne kadar yetenekli olduğunu ve başkalarının evliliğinin sona ermesinden sorumlu olmadığını kanıtlayabilecekse, bunu mutlulukla yapardı.

"Rica ederim! Çiçek aranjmanların müthiş. Bunları ölü insanlara harcamak yazık olur."

Kira bunu duyunca bir kahkaha attı ve üç kadın yine kıkırdamaya başladı.

"O kadar komik olan ne?" diye sordu Bennett, ahırın karşı tarafından.

"Her zamanki kız konuşmaları işte," diye seslendi Kira. "Doğa belgeselleri ve cenazeler."

Bennett bu yanıta şaşırmadı bile. "Buraya gelin de fikrinizi söyleyin."

Üç kadın son masadaki işlerini bitirip Bennett ile Mac'in yanına gitti. Nikâhın kıyılacağı noktanın arka planına altı tane yeni kesilmiş Noel ağacı yerleştirmişlerdi. Bunlara beyaz ışıklar asmışlardı. Bennett tepedeki ışıkları açtığında, ortaya büyülü bir manzara çıktı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Daisy.

Gerçekten de çok güzeldi.

Annie o akşam neler yaptıklarına göz attı. Ahırın ahşap kirişleri, ışıldayan beyaz ışıklarla kaplıydı. Annie bir gece öncekinden daha çok ışık olduğundan emindi. Işıklar alanı altın rengi bir parıltıyla kaplamıştı. Beyaz sandalyeler iki yana sıralanmıştı ve her birinin sonunda içinde mumlar olan beyaz el fenerleri vardı. Ahırın iki yanındaki altı yuvarlak masaya krem rengi örtüler serilmişti ve hepsinin ortasında Daisy'nin koyu kırmızı ve yeşil tonlardaki o muhteşem eserleri duruyordu; bunlar seksi Noel aranjmanları gibiydi.

Damada ve konuklara sürpriz olması için önüne bir perde çekilmiş olan köşedeki bir masada zencefilli kurabiye evi duruyordu. Ertesi gün, yanındaki masa pastaneden gelecek taze kurabiyelerle ve kapkeklerle dolu olacaktı.

Her şey mükemmel gözüküyordu.

Jeanie bunlara bayılacaktı. Annie elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Şimdiden ağlamaya mı başladın?" dedi Mac, yanına gelerek.

Annie burnunu çekti. "Elimde değil. Ben... o ikisini çok seviyorum! Ve onlar için çok mutluyum."

"İşin bitti mi?" Mac bunu kulağına fısıldamıştı. Ne zaman ona o kadar yaklaşmıştı?

"Aslında, Kira'nın bir şeye ihtiyacı var mı diye..."

"Kira gayet iyi," diye seslendi Kira, lafını keserek. "Gidebilirsin." Annie'ye şeytani bir gülümseme fırlattı. Annie bunu unutmayacaktı. Ertesi gün Jeanie ve Bennett'ın düğüne katılacak olan sıkıcı akrabalarıyla Kira'nın sohbet etmek zorunda kalması için elinden geleni yapacaktı.

"Tamam o hâlde," dedi Mac. "Gidebiliriz."

Yine elini Annie'nin belinin arkasına dayayıp onu kapıya doğru yönlendirdi. Annie ona artık bunu yapmamasını söylemeliydi. İtiraz etmek istedi ama bir yandan da orada kalarak Bennett ve Kira'yı oyalamak istemiyordu.

Mac'le yalnız kalmamak için son bir çabayla "Daisy, seni bırakmamızı ister misin?" diye seslendi.

"Hayır, teşekkürler. Kamyonetimle geldim, evim çok uzak değil."

Lanet olsun Daisy'ye ve dört çekerine. Annie gözünün ucuyla Mac'e baktığında sırıttığını gördü. Kesinlikle bir işler çeviriyordu.

Kucağında yavru kedi kutusuyla ön yolcu koltuğuna oturan Annie, gençlik yıllarına geri dönmüş gibi hissetti. Kontrolü yitirdiğini, vücudunun, asla izin vermediği şeyleri hissettiğini hissediyordu.

Ama ergenlik dönemlerinde yaptıkları gibi, kendisini akışa teslim etmeye de hazır hissediyordu. Sonuçları ne olursa olsun, kendisini Mac'e teslim etmeye hazırdı.

"Önce benim eve gidip kedileri bırakabiliriz diye düşündüm. Senin dairenden daha yakın," dedi Mac, kamyonete bindiğinde. Aptalca bir bahaneydi ve hiç mantıklı değildi ama Annie kendisini bunu kabul ederken buldu. Yavru kedilerin bir an önce yuvalarına kavuşmaları gerekiyordu. Elbette. Travmatik birkaç gün deneyimlemişlerdi.

Yavru kedilerin hatırına Mac'in evine gitmesi gerekiyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Geçmiş Zaman

"Bence seks yapmalıyız."

Mac az kalsın patates kızartmasını boğazına kaçıracaktı.

"Sence biz..." Cümlesini tamamlayamadı. Onu yanlış duymuş olmalıydı.

"Seks yapmalıyız," dedi Annie yine. Tabağından bir tane patates kızartması yürüttü. Çikolata parçacıklı pankek sipariş etmişti ama birlikte vakit geçirdikleri birkaç hafta içinde Annie'nin onun tabağından bir şeyler aşırması sıradan bir hâl almıştı. Sanki o günkü planlarını yapmak için lokantanın aynı bölmesinde buluşmaları normal bir şeymiş gibi. Sadece birkaç hafta içinde, birlikte takılmaları bir şekilde normal olmuştu.

"Şişşt..." dedi Mac, diğer müşterilere göz atarak. "Ulu orta böyle şeyler diyemezsin!"

Annie güldü. "Ne? Kasaba büyüklerinin duyacağından falan mı korkuyorsun yoksa?"

"Eh, öyle sayılır."

Annie, Mac saçmalıyormuş gibi başını iki yana salladı ama Mac'in ihtiyacı olan son şey annesinin mahjong grubunun, onların halka açık bir yerde seks hayatından söz ettiğini duymalarıydı.

"Beni dinle," dedi Annie, sanki Mac'in aklından çıkaramadığı, öpmeye ve birlikte takılmaya bayıldığı kızla seks yapması için ikna edilmesi gerekiyormuş gibi. *Tabii* ki ikna edilmesine gerek yoktu ama Annie çoktan tartışma moduna geçmişti bile. Mac pastane işi olmazsa, Annie'nin avukatlık yapmayı değerlendirebileceğini düşündü.

"Bir kere, bence fiziksel açıdan uyumlu olduğumuzu anladık," dedi Annie, parmaklarıyla saymaya başlayarak. Mac güldü. Bunu önceki hafta birkaç kere kanıtlamışlardı. Annie'yle öpüşmek en yeni favori aktivitesi olmuştu. Hatta hayatını Annie'yi öperek geçiren adam olabilse, ülkeyi baştan sona gezme planı gereksiz olurdu.

"İkincisi, ânın heyecanıyla sonradan pişman olabileceğim fevri kararlar almamdan endişe ettiğini biliyorum ama bunu son birkaç gündür uzun uzun düşünüyorum ve iyi bir fikir olduğuna karar verdim."

Mac'in beyni, Annie'nin ikisinin seks yapması gerektiğini düşündüğü imgesine takıldı. Evet, kendisi de bunu neredeyse sürekli düşünüyordu ama Annie'nin de bunu düşünmüş olması bambaşka bir seksilik seviyesiydi.

"Üçüncüsü," dedi Annie. Mac onu o bölmeden sürükleyip yatağına götürmeye hazır değilmiş gibi, argümanını kesin olarak kanıtlamaya niyetli olduğu belliydi. "Zamanımız kısıtlı ve elimizde sadece birkaç gün varsa bunu yapmak istiyorum."

Mac birden içi boşalmış gibi hissetti. Annie bunca zamandır dile getirmedikleri konudan, yılbaşından sonra kasabadan ayrılma planından söz etmişti. Gerçi henüz bundan ailesine söz edememişti ama bu da özellikle düşünmemeye çalıştığı bir başka konuydu.

Annie'yle arasındaki şey her neyse, üstünde resmen bir saatli bomba vardı ve bunun farkındaydı ama kendisini giderek

daha fazla *böyle olmasaydı ne olurdu* diye düşünürken buluyordu. Kalırsa ne olurdu? Annie'yle böyle devam ederler miydi? Annie yine de onunla görüşmek ister miydi?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Annie, bir patates kızartması daha yürütürken. Artık gözlerinin içine bakmıyordu. Ayrıntılı bir şekilde planladığı argümanı sırasında sergilediği cesur tavırdan eser kalmamıştı ve gergin gözüküyordu. Mac ne diyebilirdi ki? *Hayır, seks yapmamamız gerektiğini düşünüyorum çünkü yaparsak sana daha da çok bağlanacağımdan endişeleniyorum. Sonra buradan nasıl çekip giderim?* mi diyecekti.

Ya da *evet, kesinlikle yapmalıyız çünkü ben de sürekli bunu düşünüyorum ve mümkün olan her açıdan seninle birlikte olmadan kasabadan gidersem pişman olacağımı biliyorum* mu diyecekti?

İki seçenek de aklı başında ve mantıklı bir insanın vereceği türden bir tepki değildi. Aralarındaki şeyin, Noel'den önce biraz vakit öldürmekle ilgili olması gerekiyordu. Böyle çılgınca şeyler söylemeye devam edemezdi. Hem Annie'nin bunlara ne tepki vereceğini de bilmiyordu. Bildiği tek şey, Annie'nin bir planı olan bir kadın olduğuydu ve kendisi onun planına bu şekilde dâhil oluyorsa, onu geri çevirebilir miydi?

Çok güzel, komik ve zeki bir kızla seks yapmak mı? Mac asla dünyanın en zeki erkeği olduğunu iddia etmemişti ama o bile bu sorunun yanıtını biliyordu.

Ama sonuç olarak bir şey demekten kurtuldu.

"Annie, demek buradaydın!" Kıvırcık saçlı, gözlüklü ve Mac'e biraz tanıdık gelen bir kız masalarına geldi. "Hayatta olan insanlar mesajlarına yanıt verir!" dedi kız. "Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum. En sonunda evine uğradım ve Charlotte yeni erkek arkadaşınla burada olduğunu söyledi." Kız ancak bunları söyledikten sonra bakışlarını Annie'nin şaşkın yüzünden Mac'e çevirdi.

"Selam," dedi Mac. Bu kızı tanıyor olması gerektiğinden emindi. Büyük bir ihtimalle aynı okulda okumuşlardı ama kim olduğunu hatırlayamıyordu. Zaten Annie eskiden beri biraz da bu yüzden sersemin teki olduğunu düşünmüş olmalıydı.

"Selam," dedi kız, şaşkın bir ifadeyle. Tekrar Annie'ye döndü. "Neler oluyor?" diye fısıldadı, sanki Mac onları duyamazmış gibi.

Annie zoraki bir gülümsemeyle ona baktı. "Hazel, dönmüşsün! Kahvaltı etmek için geldim, Mac'e burada rastladım. Mac'i hatırlıyor musun?"

Hazel hâlâ Annie'nin neden onunla oturduğunu anlayamamış gibi bir ona bir Mac'e bakıyordu. Annie'nin bir şempanzeyle kahvaltı ettiğini görse, buna daha az şaşıracakmış gibiydi.

Mac bir dönem birlikte sanat ya da belki İngilizce dersini almış olabileceklerini düşündü. Hâlâ tam olarak emin değildi. Belli ki tüm bunlar ona kendisinin ve Annie'nin tamamıyla farklı liselere gittiklerini hatırlatmıştı.

"Tabii ki Mac'i hatırlıyorum," dedi Hazel. "Beden eğitimi dersimiz üç yıl boyunca ortaktı."

"Hah, tamam!" dedi Mac, elini masaya indirerek. "Beden eğitimi!"

Hazel gözlerini kırpıştırdı, Annie hafifçe öksürdü ve sesini kesmesi için Mac'e dik bir bakış fırlattı. "Tamam, eski beden eğitimi arkadaşısınız. Neyse, senin ne işin var burada?"

"Seni bulmak için geldim. Bugün Noel alışverişine gitmemiz gerekiyordu, unuttun mu?"

Annie yüzünü buruşturdu ve Mac o noktada Annie'ye Noel alışverişinden gına gelmiş olabileceğini düşündü. Yetmiş beş metre kilometre yarı çaplı bir alanda sırf onunla daha fazla vakit geçirebilmek için onu her mağazaya, her alışveriş merkezine ve Noel pazarına sürüklemişti.

"Çok özür dilerim, Hazel. Tamamıyla unuttum ama zaten burada işimiz bitti, değil mi, Mac?" dedi. Gözlerinde Hazel'a son bir aydır yaptıklarını anlatmaması için yalvarırmış gibi bir ifade vardı.

"Evet, işimiz bitti," dedi Mac. Alınmadığını göstermek için Annie'ye gülümsedi. Durumu anlıyordu. Geçici baloncuk patlamıştı. Eğlence sona ermişti.

"Güzel!" dedi Hazel, rahatlamış bir gülümsemeyle. "Çünkü Logan da yolda."

Annie yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi giderek daha huzursuz gözüküyordu. Yapmaması gereken o şey olmak berbat bir şeydi doğrusu.

"Benim gitmem gerek zaten," dedi Mac. Paltosunu alıp kalktı.

"Gitmene gerek yok," dedi Annie ama Mac'in gitmesi gerekiyordu. Annie bu geçici durumu arkadaşlarına anlatmak istemiyordu, Mac de onu zorlamak istemiyordu. Buna hiç gerek yoktu. Neden sona ermek üzere olan bir şeyi açıklayacaktı ki?

"Hayır, gerçekten de gitmem gerek ama kahvaltı için teşekkürler," dedi. "Alışverişte iyi eğlenceler."

"Tamam, peki," dedi Annie, gözlerinin içine bakarak. O esnada Hazel karşısına oturdu.

"Aman Tanrım," dedi Hazel, Mac uzaklaşırken. "Burada Mac Sullivan'la ne işin var?

Mac, Annie'nin vereceği yanıtı duymak için can attığından, kapı eşiğinde duraksadı.

"Birbirimize rastladık," dedi Annie.

"Vay canına! Onunla konuştuğuna bile inanamıyorum."

"Buna neden şaşırdın ki?" dedi Annie. Mac lokantadaki tabak çanak gürültüsü ve konuşma sesleri arasında ne dediğini duymak için kulak kesildi.

"Çünkü ondan hiçbir zaman hoşlanmadın," dediğini duydu Hazel'ın. Bunu bildiği hâlde yine de incindi çünkü aralarında çok şey değişmişti. "Hep onun fazla abartıldığını söylerdin."

Mac az kalsın yüksek sesle gülecekti. Kesinlikle tipik bir Annie lafıydı.

"Belki o kadar da kötü olmadığını görmüş olabilirim," dedi Annie. Tam olarak aşkını ilan etmiyordu ama o kadar kötü olmamak da iyi bir gelişmeydi. Belki de Annie'den duyabileceği en iyi şey buydu.

"Ama geri döndüğüne çok sevindim." Mac bir kez daha arkasına bakınca Annie'nin kolunu Hazel'ın omzuna attığını ve iki kızın başlarını birbirine dayadıklarını gördü. Annie'nin sevgili arkadaşları geri dönmüştü. Belki de artık ona ihtiyacı kalmamıştı.

Belki de en iyisi buydu. Artık hayatına başlaması gerekiyordu. Ne istediğini anlayamadan, hayatının sonuna kadar babasının barında içki servisi yapmak zorunda kalmadan oradan gitmeliydi.

Bunları geride bırakma vakti gelmişti.

Annie'yi. Dream Harbor'ı.

Mac'in gitmesi gerekiyordu.

"Logan geldi," dedi Hazel. Elini sallayıp onu Annie ile Mac'in masasına çağırdı ama masa artık ikisine ait değildi çünkü Mac gitmişti ve kendisi onun gitmesine izin vermişti. Bu konuda içi rahat değildi ama Hazel onu cidden gafil avlamıştı. Arkadaşının dün geri döndüğünü tamamıyla unutmuştu.

Elbette bütün ay mesajlaşmışlardı ama nasıl olduysa günler hızla geçmişti. Sanki iki dünyası çakışmıştı ve birden kendisini gerçek dünyada bulmuştu. Kendisinin ve arkadaşlarının, Mac ile arkadaşlarıyla bir kere bile takılmadığı dünyada. Son dört senedir aynı okulda okudukları hâlde, Mac'in yüz ifadesinden Hazel'ın kim olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını görebiliyordu çünkü Mac gibi gençler, Hazel ve Annie gibi kızları fark etmezdi.

Ama Mac onu fark etmişti. Bu güzel bir şeydi ve artık kendisi de ondan *hoşlanıyordu*.

Ne yapmıştı böyle?

"Selam," dedi Logan, karşılarına oturarak.

"Dönmüşsün! Gemi yolculuğu nasıldı?" dedi Annie, Mac'le ilgili kafa karışıklığını bir kenara bırakarak. Şimdi bunu anlamaya çalışmanın sırası değildi. Nihayet, dünyada en çok sevdiği iki insana kavuşmuştu.

Logan yüzünü buruşturdu. "Birkaç bin yaşlı insanla bir gemiye tıkılıp kalmak için fazla uzundu."

Burnundaki ve yanaklarındaki güneş yanıkları soyulmaya başlamıştı ve normalde kahverengi olan saçlarında artık altın rengi tonlar vardı.

"Şikâyet etmeyi kes bakalım! Sen tropik güneşin altında keyif çatarken ben burada soğuktan dondum."

Logan biraz daha kaşlarını çattı. "Geceleri aktiviteler vardı," dedi.

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Temalı aktiviteler."

"Güzel bir tema aktivitesine bayılırım."

"Bir de kıyafet kuralları vardı. Herkes kostümlüydü." Logan bu aktivitelerden her gece bakireler kurban edilmiş gibi söz ediyordu.

"Sen kostüm giydin mi?" diye sordu Annie, çünkü Logan'ın hayatta bir kostüm ya da bir temaya biraz olsun uygun bir kıyafet giymeyeceğini biliyordu.

"Tabii ki giymedim."

"Tabii. Fazla eğlenceli olurdu."

"Çocuklar ve firari suçlular için."

"Firari suçluların eğlendiğini mi düşünüyorsun?"

"Belki yakalanana kadar."

"İyi bir torunsun," diye araya girdi Hazel. Deneyimlerinden bu konuşmanın saatlerce devam edebileceğini ama hiçbir yere varamayacaklarını biliyordu. "Büyükanneni çok mutlu ettiğinden eminim."

Logan yüzünü ekşitti. "Gemiye binebilmem için yetkililerle tartışmak zorunda kaldı."

Annie güldü. "Nasıl yani?"

"Yaşlılar için düzenlenmiş bir geziydi. Elli beş yaş altı kimsenin katılmaması gerekiyordu. Biletlerimizle oraya gittik ve büyükannem beni gemiye almaları için kaptanla tartışmak zorunda kaldı."

Hazel da gülmeye başladı. "Ciddi misin?"

"Evet," dedi Logan. Başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Kaptanı yaşıma göre çok iyi göründüğümü ikna etmeye çalışarak başladı."

"Olamaz!" diye bağırdı Annie, bir kahkaha atarak.

"Evet," dedi Logan. O anı hatırlayınca ofladı.

"Sonra, medyaya olanları anlatmakla ve gemi şirketini yaş ayrımcılığıyla suçlamakla tehdit etti."

"Ay! İnanılmaz. Büyükannen bir kraliçe."

"Sonra, kaptana ilaçlarını vaktinde alabilmesi için yanında olmam gerektiğini söyledi. Çok komik çünkü büyükannem benden daha sağlıklı. Ama kaptan artık o noktada sadece sakinleşmesini istiyordu."

"Eminim. Büyükannenin bir olay çıkarması ürkütücü bir durum," dedi Annie.

"Yolculuğun sonuna kadar yakınlarda bir gemi görevlisi olduğunda bana 'hemşire' diye hitap etti."

Annie ve Hazel onu bir hemşire olarak düşününce karınları ağrıyana kadar güldüler.

"Ha-ha. Çektiğim sıkıntıyı çok komik bulduğunuza sevindim."

"Cidden çok komik. Bizi güldürdüğün için teşekkürler," dedi Annie, elinin tersiyle gözyaşlarını silerken.

"Rica ederim," dedi Logan, keyifsizce.

"Ya sen, Hazel? Akademik dönemin nasıl geçti?"

"İyiydi ama evime döndüğüm için mutluyum."

"Biz de döndüğüne mutluyuz." Annie onu kendisine çekti.

"Biz yokken sen neler yaptın?" diye sordu Logan, Annie'ye. Hazel'ın yüzü birden aydınlandı.

"Annie'yi Mac Sullivan'la romantik bir öğle yemeğinde yakaladım," dedi.

"Bir kere..." dedi Annie. Logan gözlerini devirdi.

"Yine başlıyoruz," diye mırıldandı.

Annie onu duymazdan geldi. "Bir kere, romantik falan değildi. Tanrı aşkına, kasaba lokantasındayız. Dişçim iki masa yanımızda oturuyor."

"Nasıl yani? Dişçiler romantik yerlere gidemezler mi?" dedi Logan.

"İkincisi," dedi Annie, yine onu duymazdan gelerek, "siz ikiniz beni terk edip gitmişken başka insanlarla takılmaya hakkım yok mu benim?"

"Seni terk etmek mi?!" dedi Hazel, sahte dehşet içinde. "Öyle mi yaptık?"

"Bana bu gemi gezisine mutlaka gitmen gerektiğini, aksi takdirde büyükannemin kalbini kıracağını sen söylemiştin."

"Evet, sen de bana biraz seyahat etmemi ve dünyayı keşfetmemi söylemiştin. Gezi formlarını sen doldurdun!"

Annie o sabahki üçüncü sıcak çikolatasından bir yudum aldı. "Her neyse, yine bir aradayız."

"Ya Mac?" dedi Hazel.

Annie omuz silkti. "N'olmuş ona?"

"Görüşmeye devam edecek misiniz?"

"Çok abartıyorsun. Biz *görüşmüyoruz*. Sadece arkadaşlarımız burada değilken birlikte takıldık. Anlarsın ya, Noel öncesi can sıkıntısı."

Hazel buna hiç inanmamış gibiydi. Burnunun soyulan derisini kaldırmakla uğraşan Logan'ın, konuyla pek de ilgileniyormuş gibi bir hâli yoktu.

"Zaten görüşmemiz imkânsız," dedi Annie. "Mac yakında gidiyor." Önemli bir şey değilmiş, Mac'in nereye gittiğini ya da ne yaptığını umursamıyormuş gibi omuz silkti çünkü öyle hissetmesi gerekiyordu. Hazel'a dediği doğruydu; sadece hayatın normale dönmesini beklerken vakit öldürmüşlerdi. Ama bir noktada, Mac'le vakit geçirmek normal bir şeymiş gibi gelmeye başlamıştı ve Annie kendisini mümkün olmayan şeyleri isterken bulmuştu.

Hazel gelmeden önce Mac'e sorduğu şeyi düşünmeye başladı. Mac ona yanıt vermemişti. Belki de çizgiyi aşmıştı. Ama... bunu yine de istiyordu.

"Tamam," dedi Hazel. "Öyle diyorsan öyledir. Ama çok şirin..."

Annie son birkaç haftadır o şirinliği yakından ve özel olarak deneyimlememiş, o şirinliği öpme ve dokunma fırsatı bulmamış ve daha fazlasını istemiyormuş gibi davranmaya çalıştı. "Evet, biliyorum."

"Bir dakika," dedi Logan, başını omlet tabağından kaldırarak. "Mac şirin mi?"

Annie başını salladı. "Hatta bazıları onu seksi bile bulabilir." Kendisi gibi birisi.

Logan kaşlarını çattı. "Ama benim kadar şirin değil, değil mi?"

Hazel'la ikisi birden oflayıp pipet ambalajlarını ve buruşturulmuş peçeteleri Logan'a fırlattılar. Logan, yüzündeki aptal sırıtışla bunları eliyle savuşturdu. Tanrı aşkına, Annie bu ikisini ne kadar da özlemişti.

"Tamam, bugünlük Macaulay Sullivan'dan bu kadar konuştuğumuz yeter," dedi Annie. "Alışverişe çıkalım. Hem bize neler yaptığını daha ayrıntılı anlatmalısın, Haze! Her şeyi bilmek istiyorum!"

Ne yazık ki Annie için Mac'ten söz etmemek, onu düşünmeyeceği anlamına gelmiyordu. Arkadaşlarıyla mağazaları gezerken düşünebildiği tek şey, Mac'le Noel hediyesi alışverişine gittiği zamandı. Elini beline koyarak onu kalabalıkta nasıl yönlendirdiğini ya da çocukluğunda Noel Baba'yla çektirdiği her fotoğrafta nasıl korkmuş gibi poz verdiğini canlandırırken neredeyse altına yapacağı kadar güldürdüğünü düşünüyordu. Ya da gecenin sonunda onu eve bıraktığında nasıl öptüğünü. Nedense bunlar *önemsiz* değildi. Mac'le takılmak kocaman, devasa bir şeye dönüşmüştü ve bu konuda ne yapacağını bilemiyordu.

Ama onu görmesi gerektiğini biliyordu. Onu görmesi ve ona son birkaç haftanın onun için bir anlam ifade ettiğini söylemesi gerekiyordu. Mac gidecek olsa bile. Bunu bilmesini istiyordu.

Ayrıca o gün onu def ettiği için özür dilemek istiyordu.

Onu öpmek istiyordu.

Daha fazlasını istiyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Şimdiki Zaman

Mac bir yolunu bulup Annie'yi, yavru kedilerin eve yerleşmesine yardım etmek üzere kendisine gelmeye ikna etmişti. Bunu nasıl başardığından emin değildi. Açıkçası, Annie o gün son üç senedir olmadığı kadar uyumluydu ama Mac bunu sorgulayacak değildi.

Kamyonette kucağında yavru kedilerle yanında oturan Annie'ye baktı. Annie, Mac'in onun sadece tüylü hayvanlarla ve bebeklerle konuşurken kullandığından emin olduğu bir ses tonuyla konuşuyordu. Bu ses tonunu daha önce hiç duymamıştı.

"Sakın merak etmeyin," diyordu Annie. "Geçici bir durum. Size yakında güzel bir ev bulacağız."

"Geçici olduğunu kim söyledi?" dedi Mac. Annie şaşkınlıkla ona baktı.

Annie gözlerini devirdi. "Artık kahramanlık taslamayı kesebilirsin," dedi. "Burada bir tek biz varız."

Mac ofladı. "Neden hep hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun? Yavru kedilere kötü davranacağımı düşünmen için ne yaptım?"

"Kötü davranacağını söylemedim! Ama bu kedileri sahiplenecekmişsin gibi rol yapmana gerek yok. Kira ve Daisy bu-

rada değiller. O yüzden, hayvan kurtarıcı rolünü kesebilirsin diyorum."

"Bu kedileri sahipleneceğim," dedi Mac. Elinde olmadan sert bir sesle yanıt vermişti. Evet, Annie'ye iyi görünmek için düşünmeden kedileri alacağını söylemişti ama bunu hayatta ona söylemeye niyeti yoktu. "Bunlar artık benim kedilerim."

Annie'nin dikkatle yüzünün yan tarafına baktığını hissettiği hâlde gözlerini yoldan ayırmadı. Annie'nin onun hakkında hep en kötüsünü düşünmesinden usanmıştı. Onu incittiğini biliyordu ama Annie'nin öyküsünde kötü adam olmak istemiyordu.

"Peki, onlara ne isim vereceksin?" diye sordu Annie, bir dakika sonra. "Senin kedilerin olacaklarsa, onlara isim vermen gerek."

"Çok kolay. Onlara... Bert ve Ernie isimlerini vereceğim."

"Yok artık, Bert ve Ernie olmaz."

"Nedenmiş?! Klasik bir ikili ismi."

"Hayır. Buna itiraz ediyorum."

"Neden evcil hayvanlarımın isimlerine itiraz etme hakkın var?"

"Ben sadece kedilerin iyiliğini düşünüyorum. Hem Kira birinin erkek, diğerinin dişi olduğunu söyledi. Bu noktada resmen bir veteriner sayılır, o yüzden bu konuda ona güvenebiliriz."

"Kedilerin isimlerinin cinsiyetlerine uymasını önemsediklerini hiç sanmıyorum ama ısrar ediyorsan Sonny ve Cher'e ne dersin?"

"Hayır, tekrar dene."

"Âdem ve Havva."

Annie buna gülmeye başladı. "Bu tatlı minik kediciğe Âdem mi diyeceksin?" dedi kıkırdarken.

Mac bu sesi duyunca gülümsedi.

"Peki, tek bir evcil hayvanın bile olmamasına rağmen madem evcil hayvan isimleri konusunda bu kadar uzmansın, sen ne öneriyorsun?"

"İki kedin var diye onlara bir ikili ismi vermen gerektiğini sanmıyorum," dedi Annie, düşünürken mırıldanarak. "Noel'le ilgili isimler hoş olabilir."

"Ne gibi? Rudolph ve Frosty gibi mi mesela?"

"Hayır, o kadar da klişe bir şey değil. Hah, buldum! Holly ile Claus'a ne dersin?! Birinin kuyruğu çobanpüskülü gibi, diğeri Noel Baba'nın ismi."

Mac gülmeden edemedi. "Aslında bunlar süper isimler."

Annie kendisinden memnun bir ifadeyle geriye yaslandı. "Tamam işte. Holly ve Claus. En azından kedilerinin artık güzel isimleri var." Mac hangi kediye hangi ismi verdiğinden emin değildi.

"Gördün mü? O kadar da kötü değilmişim," dedi. Bunu esprili bir tavırla söylemek istemişti çünkü onunla tartışmaya girmek gibi bir niyeti yoktu ama bu sözcükler aralarında asılı kaldı.

"Bunu biliyorum. Öyle yaptığım için özür dilerim. Hâlâ hakkında en kötüsünü düşündüğüm için de özür dilerim. Eski bir alışkanlık," dedi Annie alçak sesle, Holly'nin ya da Claus'un küçük kafasını okşayarak.

"Belki de yeni bir başlangıç yapmamız gerekiyordur."

"Bunu nasıl yapacağız? Seni beş yaşından beri tanıyorum, Mac. Ve kendimi sana açtığım zaman beni yerle bir etmiştin. Nasıl baştan başlayabileceğimizi bilmiyorum. Bunu yapabileceğimizden bile emin değilim."

Mac güçlükle yutkundu. Geri döndüğünden beri, Annie ilk kez ikisi hakkında bu kadar çok şey söylemişti. Daha o sabah ona incinmediğini, özürlerini duymaya ihtiyacı olmadığını söylemişti. Senelerdir aynı şey oluyordu.

Yerle bir. Evet, onun davranışı karşısında yerle bir olduğunu söylemişti. İyiymiş gibi rol yapmasından çok daha kötüydü. Ona ne hissettirdiğini itiraf ettiğini, her şeyi açık açık söylediğini duyduktan sonra ne yapması gerekiyordu? Ondan ikinci bir şans isteyebilir miydi?

O gün duydukları, Mac'in zihnini alt üst etmişti ve artık ikinci bir şans mı, yoksa bu işe kalıcı olarak bir son vermek için nefret seksi mi istediğini bilmiyordu.

"Hâlâ ışık turu yapıyorlar mı?" diye sordu.

"Tabii ki yapıyorlar. Senenin en büyük bağış toplama olaylarından biri," dedi Annie. Konunun değiştiğine rahatlamış gibiydi. "Ama bu sene gitme fırsatım olmadı."

"Neden?"

"Çok meşguldüm."

Diğer insanlar için bir şeyler yapmakla çok meşguldü. Öyle olduğunu biliyordu. Kendi evine dönmeden önce sola sapıp mahallelerden birine girdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Annie. Bakışlarını kedilerden yola çevirmişti.

Mac omuz silkti. "Kaçırdığın ışık süslerini görebilmen için daha manzaralı bir yoldan gidebiliriz diye düşündüm." Annie'nin en sevdiği geleneklerden birini kaçırmış olması hoşuna gitmemişti.

Karanlıkta Annie mutlu mutlu gülümsedi. Mac bu mini ışık turu ve kucağındaki yavru kediler sayesinde belki bir parça yol alabilmiştir diye umut etti. Hazır Annie'yi kamyonete hapsetmişken, onu hâlâ ne kadar önemsediğini göstermek için bir şeyler yapabilirdi. Çünkü o hafta sonundan sonra, Annie'nin ondan yine köşe bucak kaçabileceğini biliyordu.

Böyle olmamasını umut ediyordu.

"Aa, şu yeni!" dedi Annie. Çok abartılı bir şekilde ışıklandırılmış bir kardan adamı işaret etti.

"Gerçekten de ışıl ışıl. Uzaydan bile görülüyordur herhâlde." Annie gülünce Mac bu sesi bir şişeye hapsetmek istedi.

"Ayy, şuna bak." Annie onun üstünden eğilerek soldaki bir evi işaret ettiğinde Mac'in aklına o tura ilk çıktıkları, Annie'nin ona sokulduğu, turun hiç bitmesini istemediği zaman geldi.

Annie, eve gidene kadar kendi koltuğuna yaslanmadı, omzu neredeyse onun omzuna temas ediyordu. Şeker hamuru ve zencefil gibi kokuyordu ve Mac inlememek için kendisini zor tutuyordu. Onu *istiyordu*.

Annie'nin ona vermek istediği kadarına razıydı.

Bunu istiyordu.

Hâlâ lapa lapa kar yağıyordu ve radyoda Nat King Cole, klasik bir Noel şarkısı söylüyordu. Kamyonet sıcaktı, sileceklerin her hareketi arasında ön cam buğulanıyordu. Bloğun etrafında ağır ağır bir tur atarken ışık süslerini izlediler. Mac senelerdir bunu yapmamıştı. Annie'ye baktı, komşularının çabalarını nasıl mutlu mutlu izlediğini gördü.

Çok güzeldi.

"Şuna ne dersin?" Mac verandasında beyaz buz saçağı ışıkları ve her penceresinde bir mum yanan evi gösterdi.

"Sade. Hoşuma gitti."

Mac karanlıkta gülümsedi.

"Ya şu?" dedi Annie.

"Biraz fazla mavi sanki."

"Yaşlandıkça ışık konusunda seçici olmuşsun," dedi Annie, gülerek. Omzuyla onu hafifçe dürttü. Onun sıcaklığı ânında Mac'in içine işledi. *Keşke karanlıkta bana sokulsa ve öyle kalsa* diye düşündü.

"Burada yokken kendimle ilgili çok şey öğrendim," dedi Mac. "Ama en önemlilerinden biri, Noel dekorasyonumu sade sevdiğimdi."

"Vay canına, yollarda bayağı derin düşüncelere dalmışsın. Sanırım bu kadar uzun süre buradan ayrı kalman iyi olmuş." Ve bir anda kamyonette hava yine değişti. Annie tekrar kendi koltuğuna kaydı ve başını pencereye çevirdi.

Geçmişi didiklemeden birbirlerine yakın olmayı başarabilecekler miydi?

Mac, Noel dekorasyonlarıyla ilgili bir espri yapmıştı ama *gerçekten* de kasabadan uzun süre uzak kalması iyi olmuştu. Yokluğunda birçok şeyi anlamıştı. Kendisiyle, hayattan ne istediğiyle ilgili çok şey öğrenmişti. Dream Harbor'a orada doğduğu, oradan ayrılma şansı olmadığı ya da tek seçeneği olduğu için değil, istediği için geri dönmüştü. Oradaki hayatın değerini anlamadan önce, Dream Harbor'ın dışındaki hayatı deneyimlemesi gerekmişti.

Ama bunları söylerse kulağa yanlış geleceğini biliyordu. Annie sadece onu terk ettiğine memnun olduğunu düşünecekti.

Yolun geri kalanında konuşmadılar. Kamyonette duyulan tek şey, kedilerin miyavlamaları ve ön camda biriken karları iki yana iten sileceklerin sesiydi. Bazen, Mac bazı şeyleri farklı yapmış olsaydı, Annie'yle hâlâ bir şansı olur muydu diye merak ediyordu. Gittiği için pişman değildi ama gidiş şeklini düşündükçe bundan nefret ediyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Geçmiş Zaman

"Bugün önemli bir konuyu konuşmak için burada toplanmanızı istedim," dedi Mac, bakışlarını annesinden babasına çevirerek.

Aslında onları hiçbir yerde toplamamıştı. Akşam yemeği masasında yollarını kesmişti sadece.

"Mac, konu nedir?" dedi babası, çoktan sıkılmış gibi. Babası lafa tutulup vakit kaybetmekten hoşlanmazdı. Mac onun nadiren masaya oturduğunu görmüştü.

Mac ellerini masada kavuşturdu, sonra ayırdı, sonra tekrar kavuşturdu. Elleri terlemişti. Uzun bir konuşma hazırlamıştı ama annesinin endişeli, babasının sabırsız ifadesini görünce yaptığı hazırlıklar pencereden uçup gitmişti.

"Ama önce bir hediyem var!" Kesinlikle vakit kazanmaya çalışıyordu ama Annie'yle birlikte annesi için kusursuz hediyeyi bulmuştu ve bunu vermek için doğru zaman olduğunu düşünmüştü. Hediye paketini masaya koydu.

"Erken bir Noel hediyesi mi?" dedi annesi. Şüpheli gözüküyordu ama Mac'in ona senelerce verdiği hediyeler düşünülecek olursa haksız değildi.

"Evet. Senin için." Mac paketi annesine itti.

Annesi, Annie'nin bir hediye için şart olduğunu söyleyerek kutunun içine koymaları için ısrar ettiği ince kâğıtları çıkarmaya başladı ve en sonunda, Mac'in bir el sanatları pazarında bulduğu el oyması İsa'nın Doğuşu sahnesine ulaştı. Annie, Mac'in annesinin evin birkaç yerinde dinî olayları temsil eden el yapımı eserler kullandığını fark etmişti ve Mac bunu pazarda gördüğünde kusursuz bir hediye olacağını biliyordu.

"Mac, muhteşem bir şey," dedi annesi. "Teşekkür ederim."

Mac rahat bir nefes verdi. Hediye işinden alnının akıyla çıkmıştı. Bu da iyiydi çünkü sıra şimdi konuşmanın zor kısmına gelmişti.

"Sizinle bir de şeyi konuşmak istiyordum... Şeyi... Geleceği. Yani... benim geleceğimi."

Annesi birden umutlandı. "Nihayet eyalet üniversitesine yazılmaya mı karar verdin? Harika bir hemşirelik programları var."

Mac iç çekti. Korkunç bir hemşire olacağından emindi. Annesinin sabrına ve çelik gibi midesine sahip değildi.

"Hayır, aklımdan geçen şey bu değil..."

"Eh, barda birkaç saat ekstra yardım fena olmaz," dedi babası ve Mac göğsünün daha da sıkıştığını hissetti. Barda birkaç saat fazladan çalışıp içki ya da yemek servisi yapsa ve zamanla işin başına geçmeye çalışsa babasının buna bayılacağını biliyordu ama bar babasının hayaliydi. Kendi hayali değildi. En azından, olmadığını düşünüyordu.

Mac başını iki yana salladı. Zaten sorun buydu.

Hâlâ *ne* istediğini bilmiyordu ve ebeveynlerinin beklentileriyle yüzleştiğinde eski alışkanlıklarına hemen geri döndüğünü hissetmeye başlamıştı. Annesini mutlu edip üniversiteye yazılsa ya da babasının iş yükünü biraz hafifletse her şey çok kolay olurdu. Mac kolaylığı severdi. Sevilmeyi severdi.

Ebeveynlerini mutlu etmeyi, takım arkadaşlarının ona tezahürat etmesini ve arkadaşlarının iyi bir maçtan sonra onu tebrik etmesini severdi. Ama bu durum aptal bir lakros karşılaşması değildi ve Mac kolay seçeneği seçmeye devam edemezdi.

Annie'yi ve işini büyütmek için ne kadar çok çalıştığını, ona nasıl üniversitede dersler aldığını, yeni tarifler denediğini ve hafta sonları ilçedeki bütün çiftçi pazarlarında, festivallerde ve fuarlarda bir tezgâh kurduğunu anlattığını düşündü. Mac asla bir şeyi elde etmek için bu kadar çalışmamıştı.

"Hayır, aklımdan geçen bu da değil," dedi ve annesi de babası da dikkat kesildi.

"Tamam, aklından geçen nedir?" diye sordu annesi.

Mac ona bir açıklama borçlu olduğunu biliyordu. Ona bir plan borçluydu. Onu yetiştirdiği, ilgilendiği ve on dokuz sene boyunca hayatını inanılmaz derecede kolaylaştırdığı için her şeyi borçluydu. Babasına da. Mac'e ilk işini vermişti. Mac istediği takdirde hayat boyu bir işi olabilirdi.

Ama Mac bunu istemiyordu. En azından hayatının o noktasında istemiyordu. Başka bir yere, *herhangi* bir yere gitmeliydi. Onun için her şeyi ebeveynlerinin yapmasına izin vermeye devam ederse, asla olması gereken kişi olamazdı. Büyümesi gerekiyordu. Ve bunu kasabadayken yapamazdı. Anaokulu öğretmeni hâlâ davranışlarını izlerken, annesinin arkadaşları kiminle flörtleştiğini ona rapor ederken yapamazdı. Ya da Annie gibi kızlar onun salak bir sporcu olduğunu düşünürken. Annie'nin bu konuda fikrini değiştirdiğinden emin olsa da bir şey fark etmiyordu.

Kasaba Macaulay Sullivan'ın kim olduğunu bildiğini sanıyordu ama bunu kendisi öğrenmek istiyordu.

"Biraz seyahat etmeye karar verdim."

Babası, Mac uzaya çıkmaktan söz ediyormuş gibi ofladı. "Seyahat etmek mi?"

"Nasıl yani? Arkadaşlarınla bir geziye mi gidiyorsun?" dedi annesi.

"Hayır." Mac oturduğu yerde kıvranmaya başladı. *Hayır*, annesine vermekten hoşlandığı bir yanıt değildi. "Hayır, ülkeyi baştan sona gezmeyi planladım. Kendi içimde bazı şeyleri anlamam gerek. Para biriktirdim ve..."

"Tam olarak neyi anlaman gerek?" diye bağırdı babası.

"Ne istediğimi anlamam gerek. Hayatımda nasıl bir yön çizeceğimi anlamam gerek."

"Üniversite bunun için harika bir yer," diye araya girdi annesi. Mac başı patlayabilirmiş gibi hissediyordu. Bu konuşmayı daha önce pek çok kere yapmışlardı.

Mac başını iki yana salladı. "Üniversite bana göre değil, anne. Dünyaya açılmam gerek, anlatabiliyor muyum?"

"Burada sahip oldukların sana yetmiyor mu?" dedi babası, sesini yükselterek.

"Öyle demedim."

"Bana öyle geldi. Annenin ve benim senin için yaptıklarımızdan sonra sahip oldukların yeterli değilmiş gibi bir izlenime kapıldım."

"Hayır! Sadece tek başıma olmam gerek."

"Bunu yapmak için ülkeyi baştan sona dolaşman mı gerekiyor? Kasabada bir sürü kiralık daire var. Bize yakın olabilirsin, barda çalışabilirsin, annene destek olabilirsin."

"Annemin bana ihtiyacı yok!"

"Sen öyle san!"

Artık ikisi de ayaktaydı ve bağırıyorlardı. Mac'in mantıklı bir konuşma yapma planı çoktan uçup gitmişti.

"Bu kasabadan uzaklaşmam gerek!"

"Kaçıp gitmek bir yetişkin olmanı sağlamaz."

"Kaçmıyorum," dedi Mac, sabrı tükenmiş bir şekilde. Babası haklı mıydı? Kaçıyor muydu? Kalmalı mıydı? Böyle mi

bir yetişkin olacaktı? Artık yanıtı bilmiyordu ama nefes alıp annesine baktığında yaşlarla dolu gözlerini gördü ve planını bir kenara atmayı düşündü.

Tekrar yerine oturdu, başını ellerinin arasına aldı. "Sadece bir süre tek başıma olmamın bana iyi gelebileceğini düşünmüştüm. O kadar. Anne?"

Annesi ona hafifçe gülümsedi, gözyaşlarını hızlı hızlı sildi. "Tamam, bebeğim. Bunu daha sonra tekrar konuşuruz. Şimdi pazar ayinine gitmem gerek."

Annesi masadan kalktı ve Mac'i babasıyla tek başına bıraktı. Babası uzun uzun ofladı. "Gidersen seni çok özleyecek."

"Ben de sizi özleyeceğim. Ama bunu yapmam gerektiğini hissediyorum."

Babası bir kere başını salladı. "Bunu yapman gerektiğini hissediyorsan, seni durdurmam."

Babası işe gitmeden önce Mac'in sırtına sert bir şaplak indirdi. Mac'i tükenmiş, ebeveynlerinin gitmek istediğine kızgın mı, yoksa sadece üzgün mü olduğunu düşünür hâlde bıraktı. Artık bu plana değeceğinden emin değildi.

Annie'yle ilk birlikte takıldıkları gün lokantada fikirleri not aldıkları kâğıdı cebinden çıkardı. O gün bunu gerçekten yapabilirmiş gibi umutlu hissetmişti ama belki de yanılmıştı. Belki de Dream Harbor'da kalması gerekiyordu. Dünyada oradan çok daha kötü yerler vardı. Oradaki hayatına minnet hissetmesi gerektiğini biliyordu.

Ama o anda eli kolu bağlıymış gibi hissediyordu.

Sıkışıp kalmış gibi.

Üstelik kafası her zamankinden de çok karışmıştı.

Annie o gece gergin, heyecanlı ve ne olacağını bilemez bir hâlde kendisini Mac'in kapısında buldu.

Tek bir şeyden emindi.

"Mac," diye fısıldadı, Mac biraz şaşkın ve dağılmış bir hâlde kapıyı açtığında. Saçları, parmaklarını arasından geçirmiş gibi dağınık duruyordu. Üstünde eski bir eşofman altı ve onu geyik desenli tulumuyla gördüğü için Annie'nin intikam almasına yetecek lekeli bir lakros tişörtü vardı ama yine de çok seksi ve gayet iyi gözüküyordu.

"Selam, Annie." Mac yüzünü azıcık buruşturdu. "Seni beklemiyordum."

"Evet, özür dilerim, mesaj yazmış olmam gerekirdi. Ama..." Annie içine soğuk gece havasından derin bir nefes çekti ve cesaretinden geriye kalan kırıntıları toparlamaya çalıştı. "Ben sadece seni görmeyi çok istedim."

Mac'in yüz ifadesi yumuşadı ve bir şey demeden yalın ayak ve darmadağın bir hâlde buz gibi ön verandaya çıktı. Kollarını Annie'nin beline dolayıp onu havaya kaldırdı.

Yüzünü onun boynuna gömdü; sıcak nefesi Annie'nin tenini okşuyordu.

"Ben de seni görmeyi çok istiyordum," dedi.

Ona yakın olmaya ihtiyacı varmış gibi sarılmaya devam etti.

"Bir sorun mu var?" dedi Annie, bir süre sonra. O ânı bozmak istemiyordu ama endişelenmeye başlamıştı.

Mac iç çekerek onu yere bıraktı. "Sayılmaz. Ama nihayet aileme gideceğimi söyledim."

"Nasıl geçti?"

Mac hafifçe güldü ama keyifsizdi. "Harika geçmedi. Annem bana resmen kalbini kırdığımı söyledi. Şimdi kilisede. Büyük bir ihtimalle fikrimi değiştirmem için dua ediyordur."

Annie yüzünü buruşturdu. "Eyvah."

"Evet ama geldiğine çok sevindim."

"Bana kızgın değil misin?"

"Kızgın olmalı mıyım?"

"Bugün seni ektim."

Mac omuz silkti. "Ödeştik sanırım. Ben de seni Noel pazarında ekmiştim."

"Doğru," dedi Annie, gülümseyerek. "Eee? İçeri girebilir miyim, yoksa beni bütün gece burada soğukta mı bekleteceksin?"

Mac güldü. "İçeri girebilirsin. Senin fikrini düşünüyordum."

"Fikrimi mi?"

"Unutmuş gibi yapma, Annabelle. Bu sabah seks yapmamızı teklif ettin."

Annie'nin yanakları kızardı. "O yüzden gelmedim. Sadece seni görmek istedim."

Mac'in peşinden mutfaktan geçip bodrum katındaki odasına indi.

"Teklifin artık geçerli değil mi yani?" dedi Mac, ona dönerek.

"Öyle demedim." Annie sesini alçaltıp fısıldadı. "Hâlâ seninle bunu yapmak istiyorum."

Mac rahat bir nefes verdi. "İyi o zaman."

"İyi mi?"

"Evet, iyi," dedi Mac. "Bütün gün bunu aklımdan çıkaramadım." Ona yaklaşıp eliyle yanağını kavradı ve başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı. "Seni aklımdan hiç çıkaramadım."

"Çok zamanını almış olmalı."

Mac gülümsedi. "Evet ama vaktimi harcayacak çok daha kötü şeyler var."

"Ve daha iyi yollar," dedi Annie, yüzünü onunkine yaklaştırırken.

"Çok, çok daha iyi yollar," diye ona katıldı Mac, dudaklarını Annie'ninkilere yaklaştırırken. "Bunu istediğinden emin misin, Annie?" diye sordu.

Annie sonrasında neler olacağını bilmiyordu. Mac'le, ona karşı hisleriyle ya da onun gidecek olmasıyla nasıl başa çıkacağıyla ilgili bir planı yoktu. Bunlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Ama bu konuda emindi.

"Evet," diye fısıldadı ve Mac onu tekrar öptü.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

Yirmi Dördüncü Bölüm

Şimdiki Zaman

Annie, Mac'in ailesinin eski evini satın aldığını biliyordu ama nedense zamanda geri gitmiş gibi garaj yolunda durduklarında hâlâ gergindi.

"İçeri girerken bir an için annenle karşılaşacağımı düşündüm," dedi, girişte çizmelerini ve paltolarını çıkarırlarken.

Mac güldü. "Evet, bazen ben de öyle hissediyorum."

"Onları özlüyor musun?"

"Elbette özlüyorum. Ama bu benim suçum sanırım. Seyahat etmenin ne kadar keyifli olduğunu ballandıra ballandıra anlattım. Ben barı aldıktan sonra, onlar bir karavan aldılar ve bir daha geriye bakmadılar."

"Bir daha geriye bakmadılar, ha?" Annie bunun doğru olamayacağını biliyordu. Mac ve annesi her zaman çok yakın olmuştu.

"İki günde bir annemin beni araması dışında," dedi Mac, mahcup bir gülümsemeyle.

Antreden mutfağa geçtiler ve Mac yavru kedilerin kutusunu mutfak adasına bıraktı.

"İnanamıyorum!" dedi Annie, kendi etrafında dönerek. "Burası harika olmuş." Mutfak tepeden tırnağa tadilattan

geçmişti. Şık ve temizdi; beyaz dolaplı ve granit tezgâhlı bir mutfağa dönüşmüştü. Annie'nin dejavu hissi bu sayede hafiflemeye başladı. Orası yeni bir evdi, kendisi ve Mac de yeni insanlardı. Artık çocuk değillerdi.

"Garajda kedi kumu olabilir," dedi Mac, ensesini ovuştururken. "Sanırım babam kar yolları kapatırsa diye evde biraz bulunduruyordu." Mac kedilere yer açarken Annie onları sevmeye odaklandı ve bu yepyeni parlak mutfakta Mac'le yapmak istediği şeyleri düşünmemeye çalıştı. Kurabiye pişirmek ile onun kıyafetlerini dişleriyle yırtıp atmak arasında ikilemde kalmıştı. Belki ikisi için de vakit bulabilirlerdi.

Mac kediler için ufak bir kâseye biraz su, başka bir kâseye de ton balığı koydu. Annie bunları yere bıraktı. Kediler mutlu mutlu miyavlayarak hemen mamalarına koştular ve iştahla mideye indirmeye başladılar.

"Onları alman güzel bir davranıştı," dedi Annie, ziyafet çeken yavru kedileri izlerlerken.

Mac omzunu silkti. Kedileri izlemiyordu. Annie başını kaldırdığında Mac'in tüm dikkatini ona verdiğini gördü.

Kediler karınlarını doyurup yan yana yere kıvrılırlarken Annie başını buzluğa sokup biraz öyle kalması gerektiğini düşündü.

"Annie," dedi Mac, boğuk bir sesle. Yine ona yakın duruyordu. Annie ona dokunmasını istiyordu.

"Ne yapıyoruz?" dedi Annie. Çaresizlik içinde bu durumla, kendisiyle, her şeyle ilgili bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Yine dengesi bozulmuştu ve Mac'e âşık oluyordu ama bunu son yaptığında toparlanması çok vakit almıştı. Bunu gerçekten de yeniden deneyimlemek istiyor muydu?

Mac elini onun ensesinde götürdüğünde Annie onun güçlü ve sert parmaklarını hissetti. İçinden onu daha sıkı tutmasını, bırakmamasını söylemek geçti.

"Olanları telafi etmeme izin ver," diye fısıldadı Mac.

Annie bunu *istiyordu*. Mac'in olanları telafi etmesini istiyordu. İncindiği, onu özlediği seneleri. Evet, bunları telafi etmesini istiyordu.

"Ne yapmam gerekiyor, Annie? Dizlerimin üstüne mi çökmem gerekiyor?"

Bu soru Annie'nin sırtının ürpermesine neden oldu. Mac bunu fark etti ve gözlerinde tutkulu bir ifade belirdi. "Bunu mu istiyorsun, Annabelle? Dizlerimin üstüne çökmemi mi istiyorsun?"

Annie konuşamıyordu çünkü duyguları, Mac'i arzulaması ve korkuları yüzünden boğazı tıkanmıştı.

"Bunu yapmam gerekiyorsa yaparım," dedi Mac, onun karşısında dizlerinin üstüne çökerek. Annie keskin bir nefes aldı. Aşağı baktığında Mac'in de ona baktığını gördü. On senedir istediği her şey karşısındaydı. Mac ondan af diliyordu. Mac onu *istiyordu*. Annie'nin zihnindeki fantezi, onu reddetmek ile onu affedene dek Mac'in onu tatmin etmesi arasında gidip geliyordu. Ruh hâline bağlı olarak değişiyordu. Peki, şu anki ruh hâli nasıldı?

Onun gibi çekip gitmeli miydi? Onu geri çevirmeyi başarabilir miydi?

Annie senelerce Mac'e âşık olduğunu, Mac'in de ona âşık olduğunu sanmıştı ama o zamanlar aptal ve gençti ve yaşadıkları şey sadece seksti.

Ama artık büyümüştü. Mac'le seks yapmanın bundan daha fazlası olması gerekmediğini biliyordu. Aşk anlamına gelmezdi ama zaten gelmesi gerekmiyordu. Belki nihayet ondan istediğini elde edebilirdi.

Annie gözlerinin içine baktı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, Mac'in boğazından yükselen boğuk iniltinin

keyfini çıkardı. Saçlarını azıcık çekti. "Peki, bunu tam olarak nasıl telafi edeceksin?" diye sordu.

Mac kendinden emin bir gülümsemeyle ellerini Annie'nin kalçalarına götürdü. Parmakları, onun yumuşak etlerini sıkıca kavradı. "Sana çığlık attırana kadar seni yalayarak başlayabilirim diye düşündüm."

Yirmi Beşinci Bölüm

Geçmiş Zaman

Tatlı, yumuşak ve çıplak Annie yatağındaydı.

Ona güveniyor, hafif iç çekişlerle ona karşılık veriyordu.

Annie oradaydı ve Mac buna inanamıyordu.

Annie oradaydı ve Mac onu bırakmak istemiyordu.

Mac onun üzerindeydi, kollarını ona dolamıştı; yukarıdan ona bakarken yüzünde şefkatli ve endişeli bir ifade vardı; alnında ince çizgiler belirmişti. O yüzden, Annie onu öptü ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Hoşuna gitmişti.

Devam et.

Devam et.

Kusursuzdu.

Annie bu sözleri tenine, omzuna, göğsüne, dudaklarına karşı söyledi. Mac ona inanana kadar söylemeye devam etti.

İlk seferi gibi değildi. Geçmişte yaptıkları şey ciddi gelmemişti ama bu sefer öyle değildi. Bu sefer Annie âdeta onu ikiye yarmış, kalbini ellerine almıştı. Mac kalbini seve seve ona verebileceğini hissediyordu.

Annie bacaklarını onun beline doladı ve iri, mavi gözlerini yüzüne dikti. Mac onun canını yakmak istemiyordu. Asla.

"Emin misin?" diye sordu yine.

"Evet," diye fısıldadı Annie. "Evet, devam et."

Annie defalarca mırıldanarak bunu söyledi. *Devam et, evet, böyle güzel, hoşuma gitti.* Mac devam etti. Elinden geldiğince kendisi kontrol ederek içine girdi ve bu çabadan ölecekmiş gibi hissettiği hâlde ağır ağır hareket etti.

Annie'nin nefesinin kesildiğini duyunca durdu ama Annie ona gülümsedi, öpmek için kendisine çekti ve dudaklarına karşı iyi olduğunu fısıldadı.

Mac onu incitmemişti. Onu asla incitemezdi.

Asla.

Mac Annie'nin saçlarının arasına, boynuna, onunkiyle birlikte hareket eden vücuduna ismini fısıldadı. Annie omuzlarına sıkıca tutundu; sert, sıcak ve güçlü vücudunu üstünde hissetmek çok hoşuna gitti. İçinde olması da.

O andan asla pişman olmayacağını biliyordu. Bu deneyim fazla kusursuzdu.

Mac fazla kusursuzdu.

Onun yanından hiç ayrılmak istemiyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Şimdiki Zaman

Mac karşısında yerde bekliyordu. Onu reddedecek mi, geri döndüğünden beri yaptığı gibi kendisinden uzaklaştıracak mı diye bekliyordu. Ufak bir yanının bunu yapmak istediğini biliyordu. İntikam almak istediğini biliyordu ama Annie onu senelerdir cezalandırıyordu ve Mac günahlarını telafi etmeye hazırdı.

Yeni, şık mutfağı için seçtiği porselen karolar dizlerine batıyordu. Annie'nin parmakları hâlâ saçlarının arasındaydı ve canını azıcık acıtacak kadar saçlarını çekiyordu. Nefes bile almadan Annie'nin onu reddetmesini bekledi.

"Tamam," dedi Annie, Mac'in kalp atışlarının hızlanmasına, ereksiyon hâline geçmesine neden olan boğuk bir sesle.

"Tamam mı? Seni yalamama izin mi veriyorsun?" diye sordu Mac. Çılgınca bir şey yapıp azar işitmeden önce bunu teyit etmek istemişti.

Annie eliyle onun ağzını kapattı. "Yüksek sesle söyleme!" Hayretle ona bakınca Mac kulaklarına inanamayarak güldü.

"Bunu yapabilirim ama dile getiremez miyim?"

"Aynen öyle. Bunu konuşmamıza gerek yok." Annie

gözlerinin içine baktı. Hiçbir şeyi konuşmak istemiyordu. Hiçbir zaman bir şey konuşmak istemiyordu.

Mac bunu kabul edebilirdi. Bunun ikinci bir şans mı, son bir deneyim mi, yoksa bir özür mü olduğunu bilmiyordu ama yine de istiyordu. Annie'yle bu ânı yaşamak istiyordu.

Bu sefer pişmanlığa yer yoktu. Hiçbir yere gitmiyordu ve Annie bundan sonra onu hâlâ isterse buna hazırdı.

Mac alnını onun kalça kemiğine yasladı, kokusunu içine çekti. Elini arkasına götürüp poposunu kavradığında Annie iç çekti ve Mac dizlerinin üstünde olduğuna sevindi. O ses, on seneyi aşkın bir süredir kulaklarında çınlıyordu.

"Popon hâlâ kusursuz," dedi alçak sesle.

"Mac." Annie yalvarıyormuş gibiydi. Bacakları çoktan titremeye başlamıştı ve Mac daha onun pantolonunun düğmesini bile açmamıştı.

Mac gülerek başını kaldırdı ve ona baktı.

"Yap şunu artık," dedi Annie, sert bir sesle. Bu sefer sesi kesinlikle geçen seferki gibi nazik ve gergin değildi. Onu öptüğü ve güvendiği zamanki gibi değildi.

Ama bu ses tonu ona daha samimi geldi. Bu sefer öpüşmüyorlardı. Annie artık ona güvenmiyordu. Henüz güvenini hak etmemişti. Bunu aralarındaki gerginliği yok etmek için yapıyorlardı. Annie'nin pantolonunun düğmesini açarak fermuarını aşağı çekti. Annie'nin kesik kesik nefes aldığını duydu, parmaklarının saçlarına dolandığını hissetti. Pantolonu kalçalarından aşağı çekti ve ufak, dantel külotunu görünce inledi. Hayal gücüne yer bırakmayan açık mavi bir külottu. İncecik saten kısmı kalçasının etrafını sarıyor, poposunun enfes kıvrımlarının tam ortasındaki ufak dantel, bir üçgenle sona eriyordu.

"İlk seferimizde böyle bir şey giymiş olsaydın, pantolonumu çıkarmayı bile başaramazdım."

"Şu anda yaptığımız şeyi geçmişteki deneyimimizle kıyaslayacaksan..." Mac bacaklarının üst kısmını öpünce ve hafifçe ısırınca Annie cümlesini tamamlayamadı.

"Öyle değil," dedi. "Öyle olmayacak. Şunu bil ki o zaman kusursuzdun ama şimdi daha da iyisin."

Mac kalçasını saran ince şeridin yan tarafını yalayınca Annie yine inledi. Sonra, geçmişte yaşananların ayrıntıları önemini yitirdi çünkü Mac o anda yanındaydı.

Annie kıvranarak kot pantolonunu tamamen indirdi. Mac pantolonu ayaklarından çıkarıp bir kenara atmasına yardım ettikten sonra kaldığı yerden devam etti. Artık daha iyi bir adam olup olmadığını bilmiyordu ama o anda yapmakta olduğu şeyde on dokuz yaşında olduğundan daha başarılı olduğunu biliyordu. O gecenin sonunda hiçbir şey olmasa bile en azından genç, deneyimsiz hâlini telafi edecekti.

"Bir dakika, canım," dedi. Ona bir kez daha baktı ve o saçma külotu yana çekti. "Tanrım, Annie, çok güzelsin."

Annie saçlarını biraz daha çekerken hafifçe inledi. Mac onu çileden çıkardığını biliyordu ama bunu isteyerek yapmıyordu. Hayatta iki pişmanlığı vardı: Birincisi bu kadını o şekilde terk etmiş olmasıydı; ikincisi, bunu ilk seferinde yapmamış olmasıydı. Artık ikinci bir şansa sahip olduğu için bu deneyimin keyfini çıkarıyordu.

Mac parmaklarını bacaklarına batırdı, bacağını omzuna atıp bacaklarının arasına rahatça eğildi.

"Mac," diye inledi Annie. Bu ses sabırsızlandığını o kadar belli ediyordu ki Mac nihayet dudaklarını onun klitorisine dayadığında gülümsüyordu. Onu yalayınca Annie'nin nefesi kesildi ve Mac inledi. Onu bir kez daha yalayınca Annie'nin bacakları titremeye başladı ve Mac başı onun bacaklarının arasında, mutfağında ölebileceğini hissetti.

Ama ölmenin sırası değildi. Mac bir şeyi kanıtlaması gereken bir adamdı.

Annie son on sene içinde Mac'i çok düşünmüştü, hatta çok fazla düşünmüştü ve benzer senaryoları itiraf edemeyeceği kadar sık hayal etmişti. Mac'in en sevdiği fantezilerinde sık sık bir yıldız olması, asla yüksek sesle dile getirebileceği bir şey değildi. Ama orada deneyimlediği o an, hayal ettiği her şeyi aşmıştı.

Bir noktada sırtı duvara dayanmıştı, bacağı hâlâ Mac'in omzundaydı ve Mac'in yüzü hâlâ bacaklarının arasındaydı. Mac onu aklını yitirmiş gibi yalıyor, emiyor ve inliyordu. Annie bedeninin dışından bir yerden hayal meyal, Mac'in dizlerinin karoların üstünde acıdığını, başını istediği yere yönlendirmek için sıkıca tuttuğu saçları yüzünden kafa derisinin sızladığını tahmin etti. Ama Mac bir an olsun durmadı.

Yaptığı şeyi ancak tapınma olarak tanımlayabilirdi.

Dahası Mac haklı çıkmıştı. Bunda çok başarılıydı. Annie artık onun kadınları tatmin olmamış bir hâlde bıraktığına inanmıyordu. Bu becerisini pratik ettiği diğer kadınları düşününce bir an için kıskançlığa kapıldı ama genel olarak bunda ustalaştığı için minnettardı.

"Mac," diye fısıldadı, doruk noktasına yaklaştığını hissettiğinde. Mac gözlerinde tutkulu bir ifadeyle, parmaklarını daldırdığı saçları dağılmış bir hâlde ona baktı. En az onun kadar dağılmış gözüküyordu. Çözülmüş gibi. Sürükleniyormuş gibi. Bu bir hata olabilir miydi? Bundan sonra geri dönüş olabilir miydi?

"Al," dedi Mac. "İstediğini al, Annie." Mac'in yalvarır gibi söylediği bu sözler, Annie'yi o âna geri döndürdü.

İstediğini al. Bunu istemişti, öyle değil mi? Mac'in karşısında diz çökmesini. Annie, Mac'in dilinin tam istediği miktarda baskı uygulaması için kalçalarını çevirdi. Mac inleyince, sesinin titreşimi Annie'nin içinde isyan etmiş olan hisleri körükledi.

"Bunu bir daha yap," dedi, kendisine hakim olamadan. Duramazdı.

O anda duramazdı.

Mac dediğini yaptığında Annie vücuduna bir haz dalgasının yayılmaya başladığını hissetti. Mac'in sesi içinde titreşti. Annie topuğunu onun sırtına dayadı. Parmaklarını kıvırdı. Mac'in dudakları klitorisinin üstündeyken, elleri belini kavramışken ve sırtı onun duvarına yaslanmışken boşalacaktı. Kalbi karmakarışık hislerle dolup taşmışken ve Mac ona daha fazlasını istermiş gibi bakarken. Mac oradaymış ve her şeyi istiyormuş gibi bakarken.

"Yine." Annie kalçalarını yuvarlamaya başladı. İçindeki baskı, gerilim ve sıcaklık giderek arttı. Bir kez daha inledikten ve kalçalarını tekrar Mac'in kusursuz diline karşı yuvarladıktan sonra Annie çözüldü. İçine dalga dalga yayılan orgazm o kadar şiddetliydi ki buna zor dayanabiliyordu. Göremiyor, düşünemiyordu. Mac onu orgazmının son damlasına kadar yalarken duvara karşı sıkıca tuttu.

"Tanrım, Annie," diyordu Mac, onun kulağına ama Annie bir hayal âlemindeydi. "O kadar inanılmazdı... O kadar güzeldi ki," diye fısıldadı Mac, yanağına karşı. Sonra onu kucakladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Annie ama Mac onu sıkı sıkı tutarken yüzünü boynuna sürttü. "Gece burada kalmayacağım," dedi, Mac onu mutfaktan çıkarırken.

"Tamam, canım," dedi Mac.

"Ciddiyim. Kalmayacağım." Annie'nin sesi artık bir fısıltı gibi çıkıyordu çünkü tükenmiş hâldeydi. Düğün için, işi için ve Mac'e direnmek için çok çaba sarf etmişti. Artık hepsini yapamayacağını hissediyordu. Hem Mac'in kollarında olmak *enfes* bir histi. Belki sırf o gece ona teslim olabilirdi.

Annie kalmayacağını iddia ederken bile Mac onu yukarı kata taşıyordu. Annie hiç yukarı çıkmamıştı ve merakı onu biraz olsun uyandırmıştı. Mac onu sağdaki ilk odaya götürdü.

"Burası annenle babanın eski yatak odası mı?" diye sordu Annie, Mac onu yatağa yatırırken.

"Hayır, iki ufak yatak odasını birleştirip kendim için daha büyük bir odaya dönüştürdüm. Onların yatak odasına geçmek bana biraz garip geldi."

Annie başını salladı. Gerçekten de garip olurdu. Oda genişti ama Mac'in devasa yatağı alanın büyük bir kısmını kaplıyordu.

"Bu yatak çok büyük," dedi Annie, elini ekose yatak örtüsünde gezdirerek.

Mac omzunu silkti. "Yayılarak uyumayı severim." Arkasını dönüp gardırobunda bir şey aramaya koyuldu.

Odanın geri kalanı düzenliydi ama içinde yaşandığı belliydi. Köşedeki deri bir sandalyenin üstünde birkaç gömlek, şifonyerin üstündeyse o sabahki kahve kupası duruyordu. Bunlar Mac'in hayatına dair Annie'nin göreceğini düşünmediği ufak ayrıntılardı. Duvarlar mat lacivertti ama Mac'in orada olmadığı seneleri hatırlatan çerçeveli kartpostallarla ve seyahat posterleriyle doluydu. Annie hâlâ yatağının altında olan, uzun zaman önce atmış olması gereken kartpostal paketini düşündü.

Mac gardırobundan bir şeyler aldıktan sonra yanına geldi ve Annie'ye bir eşofman altı ve eski bir lakros tişörtü fırlattı. "Bunları giyebilirsin."

"Burada kalmayacağım," dedi Annie, eşofmanı giyerken. Bu saatte dar pantolununu giyemezdi.

"Tamam," dedi Mac ama hâlâ kalmasını istiyormuş gibi ona bakıyordu. Annie gerildiğini hissetti.

"Bodrum katından çıktığına sevindim."

"Öyle mi?"

"Evet, yani ergenlik dönemimizde havalıydı ama yetişkin bir adamın bir bodrum katında yaşaması garip olurdu. Kadınları getirmek için harika bir yer değil sonuçta."

Gardırobunun kapağına yaslanan Mac "Kadınları nereye getirdiğim konusunda endişelenmene sevindim," dedi sırıtarak.

"Arkanı dön," dedi Annie, tişörtü aldığında. Tişörtü yüzüne bastırıp içine derin bir nefes çekmemek için kendisini tuttu.

"Neden?"

"Üstümü değiştireceğim."

Mac ona bakakaldı. "Annie, az önce yüzüm şeyinin..."

"Sakın o cümleyi tamamlama."

Mac şaşkınlıkla güldü.

"Arkanı dön," dedi Annie, ısrarla.

Mac başını iki yana salladı ama duvara döndü.

"Az önce *bunu* yapmış olmamız, aramızda bir şeyin değiştiği anlamına gelmez."

"Öyle mi?" dedi Mac, ona dönmeden.

"Evet, öyle. Sadece biraz rahatladık, gerginliğimizi attık. Yoga yapmak ya da koşuya çıkmak gibi bir şeydi."

Mac ofladı. "İnanılmazsın, Annabelle. Gerçekten de bir erkeği nasıl iyi hissettireceğini biliyorsun."

Annie kazağını ve sutyenini çıkardığı için rahatlayarak tişörtü giydi. Çok uzun bir gün olmuştu ve Mac'in tişörtü yumuşacıktı, rahattı ve onun gibi kokuyordu.

"Seni iyi hissettirmek için burada değilim," diye hatırlattı Annie.

Mac güldü. "Öyle diyorsun ama beni harika hissettirdin."

Annie yanaklarının kızardığını hissetti, Mac hâlâ duvara dönük olduğu için sevindi. Yüzünün tam olarak ne hissettiğini ânında ele vereceğini biliyordu. Ve hissettiği şey hiç de akıl kârı değildi.

"Sen de harika hissediyormuş gibiydin," dedi Mac, elini saçlarının arasında gezdirerek. Annie o fırsatı kullanıp *dikkatlice* onu inceledi. Doğrudan Mac'e bakmamak için elinden geleni yapmıştı. Bunun her zaman çok tehlikeli olduğunu düşünmüştü.

Ama o sırada onun yatağındaydı, üstünde onun giysileri vardı ve ona bakmak endişelerinin en hafifiymiş gibi hissediyordu. Mac orada dikilirken Annie onun geniş omuzlarına, kaslı kollarına baktı. Mac *bir şey* demesini bekliyordu. Mac'in saçlarının onun yüzünden dağılmış olması hoşuna gitti ve hâlâ ereksiyon hâlinde mi diye merak etti.

Tanrım, diye düşündü. Ne işi vardı orada?

"Gitsem iyi olur," dedi silkinerek.

Mac arkasına döndü. "Emin misin? Gece burada kalabilirsin. Ben misafir odasına geçerim."

Annie bazen Noel pazarındaki o günü, Mac'in birlikte takılmayı önerdiği günü ve ona hayır demiş olsaydı neler olurdu diye düşünüyordu. Belki de aradan geçen on bir sene içinde sağlıklı, kalıcı bir ilişki kurmuş olabilirdi. Belki hâlâ aptal bir ergen fantezisine sıkışıp kalmış olmazdı. Bu an da tıpkı o âna benziyordu. Sanki bir yol ayrımına gelmişti ve Annie'nin hayatı, seçtiği yola bağlı olarak tamamıyla değişecekti.

Eve gitmeliydi. İstediği şeyi elde etmişti. Orgazm olmuştu. Mac artık onu istiyordu. Belki hemen giderse arkadaş olarak devam edebilirlerdi. Ya da buna benzer bir şekilde. En azından birbiriyle anlaşan insanlar olarak.

Mac duvara yaslandığı yerden onu izliyordu. O da yorgun gözüküyordu ve belki de Annie onu cezalandırmaktan yorulmuştu.

"Büyük bir ihtimalle dışarıda hava soğuktur," diye fısıldadı.

"Kesinlikle soğuk," dedi Mac, muzip bir gülümsemeyle. "Üstelik hâlâ kar yağıyor."

"Ayrıca vakit geç oldu," diye mırıldandı Annie.

"Çok geç oldu."

"Biraz uyusam?" diye fısıldadı Annie. Mac'in gülümsemesi yüzüne yayıldı ama bir şey demedi. Başını sallayıp kapıya doğru gitti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Misafir odasına."

"Hayır," dedi Annie, aniden diğer yöne saparak.

Mac donakaldı. "Hayır mı?"

"Hayır." Annie gözlerinin içine baktı, tıpkı geçen seferki gibi ne istediğini açıkça belli etti. Tıpkı Mac'in kalbini göğsünden söküp bir kenara fırlattığı zamanki gibi. "Yanımda kal. Lütfen."

"Annie, ben..."

"Sadece bu geceliğine, Mac. Lütfen," dedi Annie yine ve Mac tereddüt etti. Yüzündeki ifadeden belliydi. Bunun ne anlama gelebileceğiyle ilgili kararsızdı, aklından sorular geçiyordu. Ama Annie bunun ne anlama geldiğini düşünmüyordu. Sadece Mac'in yanında olmasını istiyordu.

"Bunu mu istiyorsun?"

"Evet. Sadece bir mola istiyorum. Seninle. Tamam mı?"

Mac başını salladı. "Peki, Annie."

Mac gömleğini başından çekip çıkarırken arkasına dönmesini istemedi ve Annie'nin onu izlediğini görünce sırıttı.

"Merak etme. Bu gece soyunmadan uyurum. Uyanıp tutkuyla bana baktığını görmek istemiyorum."

Annie gözlerini devirdi ama gülmeden edemedi. Sesi gergin havayı dağıttı. "Bütün gece tutkuyla sana bakmamak için elimden geleni yapacağım."

"Güzel," dedi Mac. Pantolununu da gömleği gibi tereddütsüz çıkardı. "Aramızda hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Yani, bu yüzden..." dedi, vücudunu işaret ederek.

Annie gülümsememek için kendisini tutmaya çalıştı. Üstünde sadece iç çamaşırlarıyla orada dururken çok seksi gözüküyordu ama Annie bu yüzden dünyasının ayaklarının altından kaydığını hissetmiyordu.

O gün, koruma kalkanını indirmişti. Mac'in ona iyi davranmasına izin vermişti. Ya da belki de nihayet Mac'in ona *iyi* davrandığını, onunla ilgilendiğini, bunca zaman sonra bile onu tanıdığını fark etmişti.

Ama iç çamaşırlı hâli de hiç fena değildi doğrusu.

"Yatağa gir," dedi Annie. "Yoruldum." Annie yastıklara uzandı, altına girebilmek için battaniyeleri yukarı çekti. Mac yatağının yanına geldi, battaniyeyi kaldırıp Annie'nin etrafına sardı. Ellerini onun başının iki yanına dayayıp eğildiğinde şilte ağırlığıyla azıcık çöktü. Annie nefesini tuttu. Annie dört bir yanının onunla, sıcaklığıyla, kokusuyla ve aptal, kaslı kollarıyla çevrili olduğunu hissetti. Bununla başa çıkmak zordu. Mac o anda onu öperse Annie kendisini kaybedeceğini biliyordu. Ona yine her şeyini verecekti ve işler yürümediğinde parçaları toplamak zorunda kalacaktı.

Ama Mac onu öpmedi, sadece gülümsedi ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken parmaklarıyla yanağını okşadı.

Annie gözlerini kapattı, Mac doğrulduğunda buna itiraz edermiş gibi hafifçe sızlandı. Onun yatmaya hazırlanışını

dinledi ve yaptığı şeyin sonuçlarını düşünmemeye çalıştı. Ya da o anda yapmakta olduğu şeyin sonuçlarını.

Uyumadan önce hatırladığı son şey, Mac'in, onun yanına uzanmasıydı. Mac onu kendisine çekti, sıkı sıkı sarıldı.

"Bu sefer ben arkadan sarılıyorum," diye fısıldadı ve Annie yüzünde bir gülümsemeyle uyuyakaldı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Geçmiş Zaman

"İyi miydi?" dedi Mac. "Yani, sen... Acaba..."

Annie yanında uzandığı yerden ona gülümsedi.

"Kusursuzdu," dedi.

Mac, Annie'nin saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "O hâlde, büyük bir pişmanlık hissetmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hissetmiyorum. Ya sen? Daha ayaklarıma dikkatlice bakmadın. Eğri büğrü ayaklarım olabilir."

Mac güldü ve kendisini çok iyi hissettiğini fark etti. Annie'yle yatakta çıplak olmak ve gülmek çok farklı bir rahatlama türüydü. Hayatının en iyi anı olabileceğini düşündü. Battaniyenin altında bacakları birbirine dolanmıştı ve Annie onun boynundaki zincirle oynuyordu.

"Annie, dünyanın en eğri büğrü ayaklarına sahip olsan da umurumda olmazdı."

Annie ayak parmaklarından birini Mac'in baldırının kenarında gezdirdi. "Bakmak istemediğinden emin misin?" dedi, muzip bir gülümsemeyle.

"Dedim ya, söz konusu sen olduğunda kırmızı çizgim yok. İki ayağında da altışar parmak olabilir, sivri tırnakların olabilir ama hiç umurumda olmazdı."

Annie'nin kıkırdaması Mac'in içine doldu. Odadaki tek ışık kaynağı, yatağının üstüne astığı Noel süs ışıklarıydı. Bunlar Annie'nin saçlarını kırmızı, yeşil ve altın renklerine boğuyordu.

"Belki de gitmem," dedi bir anda. Nedense gitme düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. Annie'yi, ailesini, evini bırakmaktan korkmuştu. Belki de oradan ayrılması gerektiğini düşünerek hata etmişti.

Ama Annie başını iki yana sallarken mavi gözlerini gözlerine dikmişti bile. Zinciri Mac'in göğsüne bıraktı. Sonra yanağını tuttu.

"Gitmen gerek."

"Belki de gerekli değildir. Annem bu konuda çok üzgün, onu incitmek istemiyorum. Seni incitmek istemiyorum."

"Gitmen gerek, Mac. Bizim için burada kalamazsın. Annen idare eder. Ben de ederim. Kendin için bunu yapmalısın."

Mac başını iki yana salladı, ona itiraz etmek istedi ama Annie konuşmaya devam etti.

"Gitmezsen ne olur?" diye sordu.

Mac yanıt vermek için ağzını açtı ama vazgeçip tekrar kapattı. Kalırsa bir şey olmayacağını söylemek istiyordu. İkisinin birlikte olabileceklerini ve ilişkilerinin nasıl ilerleyeceğini görebileceklerini söylemek istiyordu. Kasabada kalırsa kim olduğunu anlamaz mıydı?

Ama bunu iyice düşününce, hayatının geri kalanını başladığı noktada geçirme düşüncesinin yarattığı o boğucu hisse kapıldı. Huzursuz oldu. Kasabadaki insanların onu bebekliğinden beri tanıdığını düşündü. Onun hakkında her şeyi bildiklerini sanıyorlardı ama Mac kendisini tanımıyormuş gibi hissediyordu. Kasabada kalırsa, herkesin ondan beklediği şeyleri yapması çok kolay olurdu.

Annie haklıydı. Kasabada kalamazdı. En azından gitmeyi denemezse, buna pişman olurdu. En azından Dream Harbor'ın Ana Caddesi'nden başka bir yeri görmezse pişman olurdu. En azından bu ufak kasabanın dışındaki hayatı deneyimlemezse pişman olurdu.

"Kendine bir sene ver," dedi Annie, aklından geçenleri anlamış, kararsızlığını ve kalma ile gitme ikilemini hissetmiş gibi.

"Bir sene mi?"

"Evet. Kendine bir sene ver. Seyahat etmek, kendini anlamak, nasıl bir Mac olmak istediğine karar vermek için bir sene."

"Sonra?" dedi Mac. Annie'nin onun için yaptığı planı dinlemeye devam etmek istiyordu çünkü Annie onun bu çılgınca fikrine parametreler koyduğu için kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı bile.

"Sonra," diye fısıldadı Annie, ona biraz daha yaklaşıp parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, "sonra bana geri döneceksin."

Mac geri dönmesini istediğine, onu istediğine rahatlayarak mutlu mutlu iç çekti.

"Peki, o zamana kadar biz ne olacağız?" diye sordu çünkü ikisi artık kesin bir şekilde *biz* olmuşlardı. Bu böyle değilmiş gibi davranamazdı. O ve Annie bir şeydi. Bir şey olmalarını istiyordu ve bunun ne olduğunu öğrenmeden oradan gitmeyecekti.

Annie'nin vücudu vücuduna değiyordu ve dudakları neredeyse dudaklarının üstündeydi.

Mac az önce yaptıklarını tekrarlamaya hazırdı. *Annie'ye* bir sene boyunca sahip olamayacağı düşüncesi gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

"Bana kartpostal yollayabilirsin."

"Kartpostal mı? Böyle mi iletişim kurmamızı istiyorsun? Mektup arkadaşı mı olacağız?" dedi Mac. Dudaklarının

üstündeki Annie'nin dudaklarının kıvrıldığını ve gülümsediğini hissetti.

"Mektup arkadaşları. Romantik olacak," dedi.

"Sana mesaj atabilir miyim?"

"Olabilir."

"Arayabilir miyim?"

"Bilmem."

"Nesini bilmiyorsun, Annie? Seninle bir sene boyunca *konuşmadan* duramam. Üç yüz altmış beş gün sesini duymadan yapamam."

Annie onu öptü, hafifçe alt dudağını ısırdı. "Bu aya kadar hayatının tamamını sesimi duyup duymamayı umursamadan yaşadın."

"Bu dediğin salaklık dönemimde kaldı," dedi Mac ve Annie'nin gülüşü yanağını okşadı.

"Seni geride tutan şey olarak büyük macera yılını mahvetmek istemiyorum. Mesele Dream Harbor'dan uzaklaşmaksa, sürekli burayı arayamazsın."

Annie haklıydı. Mac haklı olduğunu biliyordu. Yokluğunda bu ilişkiyi sürdürmeye çalışırlarsa hep geriye dönüp bakacaktı.

Kollarını Annie'nin beline dolamıştı. Vücudunun tamamıyla vücuduna dayanmasını istediği için onu biraz daha kendisine çekti.

"Tamam, o hâlde kartpostal yollayacağım," dedi Mac. Annie yine inlemeye, omuzlarını sıkı sıkı tutmaya başlayana dek onu tutkuyla öptü.

"Ya diğer kişiler?" dedi Mac, soluklanmak için geri çekildiğinde.

"İstediğin kadar kişiyle görüşebilirsin," dedi Annie, gülümseyerek.

Suratını asıp "Anlaşıldı," diyen Mac onu güldürdü.

"Ya sen? Ben yokken sen başka erkeklerle görüşecek misin?" Bunu sormaması gerekirdi ama kendisine hâkim olamamıştı. Annie'nin kollarında olduğu o anda, Mac onun kimseyle görüşmemesini beklemenin çılgınca olduğunu bildiği hâlde bu fikir gerçekten de hoşuna gitmemişti.

"Şuna ne dersin?" dedi Annie. "Sen burada yokken, birimiz başka bir kişiyle yakınlaşırsa bu konuda dürüst davranacağız. Ciddi olmayan durumları rapor etmemize gerek yok."

"Öpüşmek ciddi bir durum mu?"

"Bence olmayabilir..."

"Ya buranın öpülmesi?" Mac ilk seferinde keşfetmeye fırsat bulamadığı yerleri okşadı.

Annie inledi. Mac bu sesi bir sene boyunca unutmayacaktı.

"Bu biraz daha ciddi."

Mac gülümsedi. "Söylemen iyi oldu."

Annie onun saçını çekti. "Ne yapman gerekiyorsa yap, tamam mı? Zamanını beni düşünerek harcama."

"Buna söz veremem. Sürekli seni düşünmemem mümkün değil, Annie." Mac, Annie'nin burnunun ucuna minik bir öpücük kondurdu.

"Peki, tamam," dedi Annie, ona sinir olmuş gibi. Ama yüzündeki kocaman gülümseme Mac'e aksini söylüyordu. "Burada yokken sürekli beni düşünebilirsin."

"Anlaştık," dedi Mac.

"Yokluğunda seni *özleyeceğim* ama senin adına heyecanlıyım."

"Teşekkürler," diyen Mac, onu yine öptü. Daha fazlasını söylemek istedi. Ona âşık olmaya başladığını söylemek istiyordu ama o anda bunu söylemesi haksızlık olurdu. Bunu geri dönüşüne saklamaya karar verdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Şimdiki Zaman

"Eh, artık arkadan sarılan ben değilim sanırım," dedi Mac, Annie'nin kolunu iyice beline dolarken. Annie'nin parmakları kasıldı, Mac'in tenine bastırdı. Mac onun inlediğini duyunca gülmeye başladı.

"Lanet olsun," dedi Annie, geriye çekilerek.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Mac, ona dönerek. "Sıcacıktı."

Annie gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. Mac, uzun süredir yaşadığı en güzel sabah olduğunu düşündü.

"Saat kaç?" diye sordu Annie. Mac çalar saatine baktı.

"Altıyı biraz geçiyor," dedi. Dünyanın, Kuzey Yarımküre'de aralık ayını bu kadar karamsar kılan eğimi sayesinde yatak odası hâlâ karanlıktı ama sokak lambalarının karlara vuran ışığı odayı garip bir ışıltıyla kaplamıştı.

Mac, Annie'nin belli belirsiz gülümsediğini, mahmur gözlerinde tatlı bir ifade olduğunu görebiliyordu. Annie o an için kaşlarını çatmıyordu.

Mac onun bu hâline bayıldı.

"Yavru kedileri kontrol etsek iyi olur," dedi Annie, bir yandan da battaniyeyi omuzlarına doğru çekiyordu. Belli ki yakın zamanda kalkmaya niyeti yoktu.

"Kontrol ettim bile." Mac yatağın yan tarafını işaret edip gecenin bir yarısı içeri getirdiği kutuyu gösterdi. "Aşağıda tek başlarına oldukları için endişelendim."

Annie yine gülümsememeye çalıştı.

"Gerçekten de bunu yapmayı kesmelisin," dedi.

"Neyi?"

"Tatlı davranmayı."

"Ama tatlı bir insanım."

Annie bunu duyunca kaşlarını çattı. Ona hâlâ inanmıyordu. Hâlâ kafasındaki o kötü adam imajına tutunmak istiyordu.

"Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?" dedi Mac. Yıllar önce birbirlerine sordukları soruydu bu.

Annie iç çekti. "Artık emin değilim."

Mac bu yanıtı kabul edebilirdi. Onun kalbini kıran bir pislik olduğunu düşünmesinden her hâlükârda daha iyiydi.

Bunun yerine "Tamam, en büyük korkun," diye sordu Mac.

"Bundan biraz fazla hoşlanmış olmam," dedi Annie. Mac'in içi umutla doldu. "Ya sen? Senin en büyük korkun ne?"

"Beni asla affetmemen."

Annie'nin kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti.

"*Şimdi* benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Mac duraksadı; dikkatle ona, dağınık saçlarına ve yatak örtüsünün altından çıkardığı mahmur yüzüne baktı. Söyleyeceklerini kesinlikle doğru ifade etmesi gerekiyordu.

"Gittiğim zamanki kadar zeki olduğunu düşünüyorum. Bu kasabayı, arkadaşlarını ve aileni bir arada tutuyorsun. Hâlâ her şeyin en iyisini yapmaya çabalayan birisi olduğunu düşünüyorum ama bu sayede hayallerini gerçekleştirdiğini ve bunu son yaptığımızdan da güzel olduğunu düşünüyorum."

Annie bir şey demeden gözlerinin içine baktı. Bu arada, Mac beklerken dünya durmuş gibi hissetti. Annie'yi sonsuza dek bekleyebilirdi.

"Çok güzel sözler," dedi Annie. Ama bunu o kadar uzun bir süre sonra söylemişti ki Mac yanıt vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Gülmeden edemedi. Annie bu işi onun için asla kolaylaştırmayacaktı ama kendisi bunu hak etmediği için sorun yoktu.

"En sevdiğin film?" dedi Annie.

"*Muppet Christmas Carol*," dedi Mac, hiç düşünmeden. Annie'nin kahkahaları sessiz odada çınladı.

"Favori filmin hâlâ bu olamaz," dedi Annie.

"Kesinlikle olabilir!"

"Çok şapşalsın," dedi Annie, hayretle burnunu kırıştırarak.

"Peki, seninki ne? Son on bir senede değişti mi?"

"En son ne zaman film izlediğimi hatırlamıyorum," dedi Annie. "Günün sonunda sadece reality programlarını izleyecek enerjim kalıyor."

"Sahi mi? Bir de Muppet'ları seviyorum diye benimle dalga geçiyorsun."

"Başka insanların kendi hayatlarını mahvedişlerini izlemenin rahatlatıcı bir yanı var!"

Bir noktada, Annie battaniyelerin altından elini uzatmış, hâlâ boynunda olan altın zincirle oynamaya başlamıştı.

"Yaşadığın en iyi yer neresiydi?" diye sordu Annie, parmağını Mac'in kolyesinden çekmeden. Mac içinden onu kendisine çekmesini diledi.

"Kıyı şeridine yakın olduğum her yer güzeldi. Santa Barbara süperdi. Chicago'yu da çok sevdim."

Mac, Annie'nin ona daha fazlasını sormak istediğini görebiliyordu ama tereddüt de ediyordu. Odada yalnızca Annie'nin hafif solukları ve Mac'in boynundaki haçın zincir boyunca yavaşça kayarken çıkardığı ses duyuluyordu.

"Sor," dedi Mac. "Sormak istediğini biliyorum." Senelerce sormasını beklemişti. Senelerce anlatmak için beklemişti.

Annie dudaklarını sarkıtınca Mac başını eğip onu öpmemek için kendisini zor tuttu.

"Tamam, peki," dedi Annie bir karar vermiş, bu meydan okumaya yanıt vermeye hazırmış gibi. "Neden geri gelmedin? Neden beni lokantada salak gibi beklettin?"

Mac bu soruyu bekliyordu ama buna rağmen yüksek sesle söylemesinin ne kadar incitici olacağına hazırlıklı değildi. Annie'den bu soruyu duymanın içini bu kadar acıtmasına hazırlıklı değildi.

"Geri geldim," dedi. Annie alayla güldü.

"O gün görünmezdin herhâlde." Annie başını önüne eğdi.

Mac iç çekti. "Geri geldim, seni o locada otururken gördüm ama yanına gelemedim."

Annie yana dönüp ondan uzaklaştı ama Mac o bunu yapmadan önce gözlerinin dolduğunu fark etti. Lanet olsun. Bu konuşmayı berbat etmek üzereydi. Annie'nin, neler olduğunu anlamasını sağlaması gerekiyordu.

"Seni orada otururken gördüm. Tam bir senedir burada değildim, Annie ve hâlâ kendimi bulamamıştım. Kim olduğumu, ne yapmak istediğimi çözememiştim. Yirmi yaşındaydım, hâlâ kafam karmakarışıktı ve seni orada gördüğümde sana sunabileceğim hiçbir şey olmadığını düşündüm."

Mac bunu dünmüş gibi hatırlıyordu. Lokantanın penceresinden içeri baktığını, Annie'yi sırtı dimdik otururken gördüğünü hatırlıyordu. Oradan uzak olduğu zamanlarda Annie hiç aklından çıkmamıştı ama onu gerçek hayatta yeniden görmek, her şeyden şüphe duymasına neden olmuştu. Anılarından şüphe etmişti. Kendisinden şüphe etmişti.

Kasabadan ayrıldığı ilk sene çok mutsuzdu ama bunu kendisine ve ailesine bir şey kanıtlamak için yapmıştı. Tek başına olabilmek, hayatının anlamını çözebilmek için yapmıştı ama henüz hiçbir şey anlamamıştı. Kasabaya başarısız olduğunu

hissederek geri dönmüştü. Böyle hissederken nasıl Annie'yle konuşabilirdi? Ne diyecekti? Geri döndüm ama hâlâ bir sene önceki o aynı ezik adamım mı?

Bunu yapamazdı.

Annie birden battaniyeleri tutarak kalktı, Mac'i soğukta bıraktı. "Bana bir şey *sunman* gerekmiyordu. Dediğin gün orada olman yeterliydi."

Mac yatakta doğrulup ona döndü. Anlamasını umutsuzca isteyerek "Korkmuştum," dedi. Annie'ye somut bir şey teklif etmiş olması gerekmediğini biliyordu ama en azından ona kendisiyle gurur duyduğu bir yanını göstermek istemişti. "Hatırladığın ya da olmamı istediğin kişi olamayacağımdan korktum."

Annie başını iki yana salladı. "Bütün gün lokantada seni bekledim. Kendimi salak gibi hissettim. Bir çocuk için koca bir yıl boyunca bekleyen salak, karasevdaya tutulmuş bir kız gibi hissettim. Asla o tür bir kız olmayı istemedim ve o günden beri de olmadım."

Annie battaniyeleri bırakmadan giysilerini aramaya koyuldu. "Bu yüzden seninle bunu yapamam, Mac. Bir kere daha aynı şeyi yapamayız. Bir kere bana bunları hissettirdin, bir daha aynı şeyi yapmana izin vermeyeceğim."

"Peki ya sen?" dedi Mac, ayağa kalkarak. Zihnindeki ses ona *geri çekil* diye avaz avaz haykırmasına rağmen Annie'yi izlemeye başladı. İşlerin böyle gitmemesi gerekiyordu. Annie'yle arasını düzeltmek için eline geçen tek şansı mahvetmek üzereydi. Ama duramazdı. Yeni bir başlangıç yapmaları için bir şansları varsa, her şeyi açık açık ortaya sermeleri gerekiyordu. "Olanlarda hatalı olan tek kişi ben değilim."

"Efendim?" dedi Annie, gözlerini fal taşı gibi açarak. "Neden söz ediyorsun?"

Aslında Mac bu konuyu hiç açmayı düşünmemişti ama senelerce içinde taşıdığı kırgınlık yüzeye çıkmıştı. "Görüşeceğimiz gün korkmuştum ama yılbaşı gecesi Brandon White'ın partisine geldim."

Annie battaniyeyi omuzlarına dolamış bir hâlde donakaldı. "Neden söz ediyorsun?" diye fısıldadı.

Mac burun buruna gelecekleri kadar yaklaştı. "O yılbaşı partisine seni bulmak için gitmiştim. O haftayı düşünerek geçirdim ve hayatımla ilgili ne yapacağımın bir önemi olmadığını fark ettim. Beni her hâlükârda görmek isteyeceğini fark ettim. Aramızda özel bir şey olduğunu biliyordum."

En azından kendisi buna inanmıştı. Eksik olsa bile Annie'nin onu isteyeceğine inanmıştı. O partiye, onu ektiği için özür dilemeye gitmişti ama bir yandan da onu affedeceğinden oldukça umutluydu. Bıraktıkları yerden devam edebileceklerini düşünüyordu.

Annie güçlükle yutkundu. "Seni o partide görmedim."

"Beni görmedin çünkü çok meşguldün." Mac, Annie'yi ona bakmaya zorlayana kadar yaklaştı. "O gece seni meşgul eden şeyi hatırlıyor musun, Annabelle?" diye sordu, boğuk bir sesle. Sesi o gece hissettiği her şeyi açıkça yansıtıyordu.

Annie her zamanki gibi gözlerinin içine baktı. "Evet, hatırlıyorum. O geceyi *seni unutarak* geçirmiştim."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Geçmiş Zaman

Annie'nin ikinci tabağındaki pankekler de soğumuştu. Bir saat önce meşgulmüş gibi rol yapmaktan vazgeçmişti ve o anda sadece üzgün üzgün boşluğa bakıyordu.

Günlerden 23 Aralık'tı, yani Mac'le tekrar lokantada buluşmaya karar verdikleri tarihti. Mac'in ülkeyi baştan sona gezme macerasının üstünden neredeyse bir sene geçmişti. Annie dizginleyemediği bir heyecanla o günü beklemişti. Çantasında bir teneke kutu içinde ona vermek için can attığı iki düzine zencefilli kurabiye vardı. Son iki haftadır zar zor yerinde durabiliyordu.

O bölmede Mac'le oturduğunu o kadar çok hayal etmişti ki bunun çoktan gerçekleşmediğine inanmak zordu. Güldüklerini ve sohbet ettiklerini hayal etmişti. Mac'in yolculuğuyla ilgili her şeyi, nereye gittiğini, neler gördüğünü, neleri çok sevdiğini ve sevmediğini duymak istiyordu. Eve geri döndüğünde mutlu olup olmadığını, kasabada kalıp kalmayacağını ve istediği şeyi bulup bulmadığını bilmek istiyordu. Onu göreceği için inanılmaz heyecanlıydı ve dudaklarını tekrar öpme fırsatı bulabileceğini umut ediyordu.

Bütün ayı heyecandan kıpır kıpır geçirmişti. Mac söz verdiği gibi sene boyunca kartpostallar yollamıştı ama Annie de verdiği sözü tutmuştu. Onu engellemek istemiyordu. Çok az mesajlaşmışlardı ve Mac ona mutlu yaşlar dilemek için aradığında sadece bir kere telefonla konuşmuşlardı ama Annie genel olarak o seneyi dikkatini dağıtmadan geçirmesini istemişti. Macerasını mahvetmemek için elinden geleni yapmıştı.

Ama belki de bu iyi bir fikir olmamıştı. Belki de Mac o sene yine bir fanteziye dönüşmüştü. Belki de Annie birlikte geçirdikleri haftaları abartmıştı. Belki de Mac her zaman düşündüğü gibi sersemin tekiydi. Sırf önceki sene ona iyi davrandı ve birkaç kartpostal yolladı diye aralarında ciddi bir şey olması gerekmiyordu.

Belli ki ciddi bir şey de yoktu çünkü Mac lokantaya bile gelmemişti.

Annie son kez telefonunu kontrol etti. Hazel'dan, daha sonraki buluşmalarıyla ilgili iki mesaj gelmişti. Annesi de eve gelirken eggnog* almasını istemişti. O kadardı. *Özür dilerim, trafik çok sıkışık* ya da *Bugün gelemeyeceğim* gibi bir mesaj almamıştı. Hatta *Planı unut. Geri gelmiyorum*, gibi bir mesaj bile yoktu.

Mac'in hiç sesi çıkmamıştı.

Annie kendisini tutmaya çalışmış, ona sadece bir mesaj yazmıştı. Sadece *Her zamanki locada oturuyorum*, demişti ama şimdi mesajı yolladığına pişmandı. Birlikte birkaç hafta geçirdikleri hâlde, sanki bunu her zaman düzenli olarak yapıyorlarmış gibi *Her zamanki locamız*, demişti. Aralarında ciddi bir şey varmış gibi davranmıştı ama artık olmadığını anlamıştı.

Öğleden sonra saatlerini Mac'i bekleyerek geçirirken büyük bir hızla yas aşamalarını deneyimlemişti.

---

* Noel ve yılbaşı döneminde tüketilen, yumurta, süt, krema, şeker ve baharatlarla hazırlanan tatlı, kremsi ve yoğun kıvamlı bir kış içeceği. -e.n.

İnkâr: İlk yarım saati bunun doğru gün ve saat olup olmadığını sorgulayarak, sonra Mac'in bir işi çıkmış olması gerektiğini düşünerek geçirmişti. Mac onu asla ekmezdi.

Öfke: Aradan bir yarım saat daha geçtikten sonra, Annie müthiş bir öfkeye kapılmıştı. Nasıl onun değiştiğini düşünecek kadar aptal davranmıştı? Onu çocukluklarından beri tanıyordu ve ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Neden Mac'in onu kandırmasına izin vermişti? Neden Mac onunla bir erkek gibi ayrılmaya tenezzül etmemişti?

Pazarlık: Annie'nin istediği tek şey onu tekrar görmekti ve bunun asıl nedeni içkisini onun suratına fırlatmak istemesiydi. Filmlerde bu tür sahneleri izlediğinde çok tatmin edici olduğunu düşünürdü. Eline bir tek bu fırsat geçerse her şeyi geride bırakacaktı.

Şimdiyse depresyon ve kabullenme arasında bir yerde gidip geliyordu. Yarım saat kadar daha bekleyip hayatına bakmaya ve mümkün olduğunca normal bir hayat yaşamaya karar vermişti.

Ne de olsa, sadece salak bir gençti. Hayatına başkaları girecekti. Onun kadar salak olmayacaklarını umdu. Geleceğini söylediğinde, sözünü tutup gelen birileri olmalarını umdu. Annie kendisini Mac Sullivan kadar yerle bir etmeyen birisiyle tanışacağından oldukça emindi.

Elinin tersiyle yanağını sildi. Belki de kabullenme evresine düşündüğü kadar yaklaşamamıştı.

"İşin bitmek üzere mi, canım?" diye sordu Gladys. O gün bunu belki onuncu kere sormuştu. Kısa bir süre sonra lokanta kapanıyordu. Annie'nin artık kalkması gerekiyordu.

"Evet, özür dilerim, Gladys. Bitmek üzere," dedi Annie, burnunu çektiğini belli etmemeye çalışarak. Ne yazık ki Gladys bunu yutmadı.

Yüzünde bilgelik dolu, anlayışlı bir ifadeyle Annie'nin karşısına oturdu. "Sorun bir oğlan, değil mi?" dedi. Annie bundan, insanların aklına gelen ilk şeyin onu bir oğlanın ağlattığı düşüncesi olmasından *nefret* etti. Doğru olması önemli değildi. Bundan nefret etti çünkü bir kızın ağlamasına sadece bu mu neden olurdu?

Onu ağlatabilecek salak bir oğlandan çok daha önemli yüzlerce başka sebep düşünebiliyordu.

Annie yine gözlerini sildi. "Kutup buzullarının erimesi beni çok üzüyor," dedi, omuzlarını geriye atarak. Bir daha bir oğlan yüzünden ağlarken yakalanmayacaktı. Bir daha asla Macaulay Sullivan yüzünden ağlamayacaktı. Mac'in duygularını bu kadar etkilemesine izin verdiği son gün bugün olacaktı. Annie içinden buna yemin etti.

Gladys gülümsedi. "Çok düşüncelisin," dedi, kutup buzullarından söz etmediklerini biliyormuş gibi. Masanın üstünden uzanıp Annie'nin elini okşadı. "Güçlü bir kızsın. Her şey yoluna girecek." Sonra yerinden kalktı ve iki yerine sadece bir pankek ücretinin yazılı olduğu hesabı masaya bıraktı.

Annie hesabı ödedi, Gladys için bir hediye olarak zencefilli kurabiyeleri bıraktı ve hızla lokantadan çıktı. Otoparkta tanıdık bir araba var mı diye etrafına bile bakınmadığı için kendisiyle gurur duydu. Bunun, o ismi lazım olmayan kişiye sarf edeceği son enerji olmasına kararlıydı. Hayatına devam edecekti. Vaktini, düşünerek harcayacağı daha iyi insanlar bulacaktı.

Annie saatine baktı.

23 Aralık, saat on yedi yirmi dörtte Mac'i, birlikte geçirdikleri kusursuz ayı ve bununla ilgili duygularını son kez düşünecekti. Belli ki yanılmıştı. Mac onu kullanmıştı. Ona yalan söylemişti ve onu terk etmişti. Aslında onun nasıl davranacağını daha en başında anlamış olmalıydı. Mac istediğini

elde etmeye alışkındı. Kendisi de cazibesine kapılanlar listesine eklenmişti.

Annie bunu düşünürken bile ihanete uğradığını, Mac'in ona ihanet ettiğini hissetti. Onun gerçek yüzünü gördüğünü *sanmıştı* ama artık başından beri yanıldığını biliyordu.

Dışarısı buz gibi olmasına rağmen, Mac'in elleri ter içinde kalmıştı. Bir Noel Baba balonu ve kocaman gerçek bir kar küresi arasında duruyor, içeriye girmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Birkaç davetli eve girip çıkmıştı ve sessiz çıkmaz sokağa park edilmiş bir sürü araba vardı ama lisede gittiği partilere kıyasla daha sakin bir parti oluyor gibiydi.

Bunun, Annie'yi içeride kolaylıkla bulabileceği anlamına geldiğini umdu. Kız kardeşi orada olduğunu söylemişti ve Charlotte ablalarıyla ilgili her şeyi bildiğinden Mac doğruyu söylediğine güveniyordu.

Her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Annie'nin ona kızgın olacağını da biliyordu ama hâlâ Annie'nin onu gördüğüne mutlu olacağına, onu affedeceğine ve geçen seneki noktaya geri dönebileceklerine dair garip bir umut besliyordu.

Önceki sene Annie'nin tüylü eldivenleriyle donmuş parmaklarını ısıttığı, onu öptüğü, ona gülümsediği zamana geri dönmek istiyordu. Geçmişe dönmek istiyordu.

Gönderdiği kartpostalların çoğunu yolculuğunun ilk iki ayında yolladığını ona söylemek istiyordu. Kartpostalları ona yollamak için hazırlamıştı ama seyahatlerinin büyük bir kısmını mart ayında yapmıştı. Yılın büyük bir kısmını Dream Harbor'a yakın bir yerdeki boktan bir pansiyonda geçirmişti.

Sadece vakit öldürmüş, geri dönmeyi beklemiş, babasına ait olmayan barlarda çalışmıştı. Zamanını boşa harcamıştı. Zaten bu yüzden hâlâ kendisini anlamadığını hissetmişti. Geri dönmüş olması gerektiği hâlde, bunu yapamayacak kadar utanmıştı.

Bu yüzden lokantaya girmemişti. Onu tekrar gördüğünde çok utanmıştı ama son kez olsa da bunu yapması gerekiyordu. Annie ona kaldıkları yerden devam etmek istemediğini söylese bile. Bunu duyması gerekiyordu. Anılarının gerçek olup olmadığını, aralarındaki şeyin hatırladığı kadar büyülü olup olmadığını bilmeliydi.

Nefesini uzun uzun dışarı verdi, karanlıkta önünde oluşan buharı izledi. *Ya şimdi ya da hiç* diye düşündü. Yeni bir yıla Annie'yle hangi noktada olduğunu bilmeden başlayamazdı.

Eve girdi, sesleri izleyerek arka tarafa doğru yürüdü. Kasabada kalmış pek çok tanıdık yüz ve bazı yeni yüzler vardı. Açıkçası Annie'nin bu partide olmasına şaşırmıştı. Pek ona göre bir ortam değildi. Bunu düşününce içine minik bir şüphe tohumu yerleşti. Belki de onu yeteri kadar tanıma fırsatı bulamamıştı ya da belki de son bir senede değişmişti.

İçkilerin dizildiği mutfağa gitti. Sıradan kırmızı bardaklardan birini aldı ve kalabalığa göz atarak aradığı kişiyi bulmaya çalıştı.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Annie.

Bir senedir hayalini kurduğu kız oradaydı ve o zamanki kadar güzeldi. Oradaydı, gerçekti ve yanaklarında tatlı bir pembelikle gülümsüyordu. Mac onun koltuğun en kenarında, göremediği bir şeye dikkatini vermiş bir hâlde oturduğunu görünce az kalsın dilini yutacaktı. Annie... mutlu gözüküyordu.

Mac tereddüt etti. Belki de onu rahat bırakmalıydı, belki de lokantada söyledikleri doğruydu ve Annie onsuz daha

iyiydi. Ama sonra Annie'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı, gözleri parıldadı ve Noel ışıkları tıpkı o gece olduğu gibi sarı saçlarına vurdu...

Onunla konuşmalıydı.

En azından özür dilemeliydi.

Annie'ye doğru bir adım attı ama omzunda birisinin kolunun olduğunu ve kolun sahibi olan adamın ona bir ödül kazanmış gibi baktığını fark edince donakaldı. Kimdi bu adam ve Annie ona neden öyle bakıyordu?

Annie adamın dediği bir şeye güldü. Mac vücuduna bir anda yayılan öfkeye hazırlıksız yakalandı. Annie adama neden öyle gülüyordu? Adam ona neden *dokunuyordu*?

Mac o gecenin nasıl geçeceğiyle ilgili tamamıyla yanılmıştı. Annie'nin ona kızgın olacağını ya da üzgün olacağını düşünmüştü. Onun partiye birisiyle geleceği aklından hiç geçmemişti.

Onunla konuşması gerekiyordu ama mutfak tezgâhından iki adım öteye gidemeden Logan'la burun buruna geldi.

"Burada ne işin var?" dedi Logan, sanki Mac ona bir kötülük yapmış gibi.

"Annie'yle konuşmam gerek." Mac onun yanından geçmeye çalıştı ama Logan önüne geçti. Mac'in hatırladığından daha iri yapılıydı. Belli ki saman balyaları taşımak iyi bir egzersiz olmuştu.

"Sanmıyorum," dedi Logan.

"Neler oluyor, dostum? Çekil önümden. Onunla konuşmam gerek."

Logan tekrar önüne geçip eğildi. "Gördüğün gibi, şu anda meşgul. Onunla yarın konuşabilirsin."

Mac bunu duyunca çıldırdı. Bir gün daha bekleyemezdi. Onsuz bir başka seneye daha başlayamazdı. "Onunla hemen konuşmam gerek."

Logan başını iki yana salladı.

"Derdin ne senin?" dedi Mac. Logan'ın arkasında olanları görmek için boynunu uzattı. En son bir kavgaya karıştığından beri aradan uzun süre geçmişti ama o gece bunu yapmak için hiç de iyi bir zaman değildi. Annie'nin yanındaki adam ona biraz daha yaklaştı ve Annie başını kaldırıp ona baktı. Mac'in içinden çığlık atmak geçti. O bakışın diğer tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Tekrar orada olmak istiyordu.

"İkinizin arasında neler olup bittiğini bilmiyorum," dedi Logan, alçak sesle. "Ama şunu biliyorum ki Annie bütün ay çok garip davrandı. Onu uzun süredir tanıdığım için benden bir şey gizlediğini biliyorum. Sonra sen kasabaya geri döndün ve Annie çok üzgün görünmeye başladı. En yakın arkadaşımın üzgün olması hoşuma gitmiyor."

Üzgün. Neden Annie'nin üzgün olabileceğini düşünmemişti?

"Neden söz ediyorsun? Ben bir şey yapmadım."

Logan omuz silkti. "Yaptığını söylemedim. Sadece sen geri döndüğünden beri onun üzgün olduğunu ve bunun nedenini bilmediğimi söylüyorum. Ama şu anda burada olman ve bu davranışların hoşuma gitmiyor. Yarın Annie'ye mesaj atarsın, o da seninle konuşmak isteyip istemediğine karar verir."

Mac itiraz etmek için ağzını açtı ama tam o sırada Annie ayağa kalkınca vazgeçti. İçinde ufak bir umut kıvılcımı parladı ama adamın hâlâ yanında olduğunu, Annie onu bir yere götürüyormuş gibi el ele olduklarını görünce ânında söndü. Hayır, bir yere değil. Onu *yukarı* kata götürüyordu ve Mac bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar ev partisine gitmişti.

"Kahretsin," diye fısıldadı Mac. Logan da arkasına döndü. Annie birkaç basamak çıktıktan sonra durmuştu. Gülümseyerek eğildi, adamı öptü, parmaklarını saçlarının arasından

geçirdi. Mac, Annie'nin parmaklarını, sanki kendi saçlarında dolaştırıyormuş gibi başında hissetti. Diline sürtünen dilinin tadını hatırlayabiliyordu ve şimdi bu adam, bu sersem de onu tadacaktı. Mac bu manzaradan *nefret* etti. Kavga etme dürtüsü yine devreye girince yumruklarını sıktı.

"Sanırım onu üzen şeyin ne olduğunu unutmuş," dedi Logan, ikisi Annie'nin adamı yukarı kata çıkarışını izlerken.

Mac bir an için Annie'nin peşinden gitmeyi düşündü. Adamı ondan uzaklaştırdığını ve Annie'yi sürükleyerek evden çıkardığını hayal etti. Ona her şeyi anlatmak istedi. Kalbini söküp ayaklarının dibine sermek istedi.

Ama Annie'nin bunu istemediğini görebiliyordu. Onu çoktan unutmuştu. Tek bir hata yapmıştı ve Annie hayatına devam etmişti. Çok basit bir şeymiş gibi.

Acı acı güldü. "Evet, sanırım öyle."

Logan tekrar ona döndüğünde yüzünde acımaya benzer bir ifade vardı ama geri adım atıp Mac'in geçmesine izin verecek gibi görünmüyordu. Gerçi bunun bir önemi kalmamıştı. Mac zaten artık Annie'nin peşinden gitmeyi istemiyordu.

"Uzun süre kasabada kalacak mısın?" diye sordu Logan.

Aylarca oradan uzak kaldıktan ve geri dönmeyi bekledikten sonra, Mac tek bir yanıt olduğunu biliyordu.

"Hayır, yarın tekrar gidiyorum."

Logan kaşını kaldırdı.

"Burada benim için hiçbir şey yok," dedi Mac. Logan onunla aynı fikirde değilmiş gibi kaşlarını çattı ama Mac onu dinlemek istemiyordu.

Hızla partiden ayrılırken, içinden Annabelle Andrews'u bir dakika daha düşünerek vaktini boşa harcamayacağına yemin etti. Gerçekten de seyahat etme vakti gelmişti ve bu sefer eve döndüğünde onu bekleyen kimse olmayacaktı.

Bu sefer oradan uzak kalmakta zorlanmayacaktı.

Otuzuncu Bölüm

Şimdiki Zaman

Annie bunu söylediğinde Mac fiziksel olarak canı acımış, Annie'nin onu unutmuş olması fikrine dayanamıyormuş gibi irkildi.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Mac, çatlak bir sesle. "O partide rasgele bir adamı becermen beni unutmanı sağladı mı?"

Annie, Mac'in yüzüne o kadar ani bir tokat indirdi ki ikisi de şaşırdı. Şok içinde sus pus kesildiler. Annie'nin eli attığı tokattan dolayı sızlıyordu, ikisi de bir maraton koşmuşlar gibi hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Annie ona *vurmuştu*. Hayatında bir kere bile birisine vurmamıştı. Ama bu da Mac'in ona normalde asla yapmayacağı şeyleri yaptırmasıyla ilgili bir başka örnekti.

"Bir kere," dedi Annie, toparlanmaya çalışarak, "o adam rasgele birisi değildi. İsmi Ryan. Ortak bir dersimiz vardı ve bana nazik davranıyordu. İkincisi, kimi *becerdiğim* seni hiç ilgilendirmez." Annie sarındığı battaniyeyi yere fırlattı, öfkeden alev alev yanıyordu.

Bu ne cüret diye düşündü. Mac ne cüretle onu o gece için kötü hissettirmeye çalışırdı? Buna hakkı yoktu.

Mac elini yanağına dayamış ona bakıyordu. Gözlerinde donuk, incinmiş bir ifade vardı. "Bunu söylememem gerekirdi," dedi güçlükle. "Ama beni unutman hiç de uzun sürmemişti."

Annie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hah! Tam *bir sene* seni bekledim, Mac! Ama gelmedin. Seni tam olarak ne kadar beklemem gerekiyordu? Sen geri dönene dek diğer erkekleri görmezden mi gelecektim? Bekâretimi sen aldın diye üstümde bir hak mı iddia edebileceğini sanıyordun?"

Mac ona biraz yaklaştı, tekrar tokat yiyebilir diye kollarını tuttu. "Tabii ki öyle düşünmüyorum. Tanrım, Annie. Ben senden bir şey *almadım*. Ama bana birden fazla şans verirsin diye düşünmüştüm. Tek bir hata yaptıktan sonra benden vazgeçmişsin gibi hissettim."

"Arayabilirdin! Mesaj yazabilirdin! Ama bunları yapmadın. Seni daha fazla bekleyemezdim." Annie ellerinden sıyrıldı. Belki ona yine vuracaktı. Belki de bunu hak etmişti.

Mac öfkesinin dindiğini hissederek omuzlarını sarkıttı. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Ama seni o adamla görünce yine de kendimi bok gibi hissettim."

"Estelle'deki Noel kutlamasına rasgele kadınları getirdiğinde benim hissettiğim gibi mi?"

Mac "Arkadaşlar arasında kutladığımız Şükran Günü yemeğine Trent'i getirdiğini unuttuğumu sanma," diye homurdandı.

"Trent iyi birisiydi."

"Siktir olup gitsin."

Annie birden kahkaha atınca Mac gülümsedi.

"Aradan uzun zaman geçti, Mac. İkimiz de başka insanlarla birlikte olduğumuzu biliyoruz."

"Biliyorum. Tüm bunları konuşmak o duyguların geri gelmesine neden oluyor, anlarsın ya?"

"Evet, ne demek istediğini biliyorum. Sana vurmamalıydım."

Mac omuz silkti, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Annie iç çekti, kavga etmekten yorulmuş gibi tekrar yatağa çöktü. "Her neyse, zaten onunla yürümedi. Seni unutamadım."

Mac yere çöktü, Annie'nin bacaklarının arasına girdi. Annie az önce tokat attığı yanağını şefkatle tuttu.

"Denedim," dedi. "Seni unutmayı istedim ama yapamadım." Başını iki yana sallayarak ağlamamaya çalıştı. "Ama sonra buraya geldin ve yine hayatıma girmeye çalıştın. Ne yapabilirdim ki?"

"Ben de seni unutmaya çalıştım," diye fısıldadı Mac, ona doğru eğilerek.

"Neden partinin olduğu gece benimle konuşmadın?"

Mac gülerek başını iki yana salladı. "Konuşsaydım çok daha kötü olurdu. Ryan'ı haklardım sanırım ama sen kesin popoma tekmeyi basardın."

Annie'nin kahkahası yanaklarından süzülen gözyaşlarına karıştı. Mac başparmağıyla gözyaşlarını sildi, yüzünü ellerinin arasına aldı.

"O gün buluşmamıza gelmediğim için özür dilerim. Öyle çekip gitmemeliydim. Ama kendimi savunmam gerekirse, genç ve aptaldım, o yüzden kaçıp gittim. Maine'de barmenlik yaptım, Tulsa'da ev boyadım, Teksas'ta ahır temizledim ama o yerlerin hiçbiri yuvam değildi, tanıştığım kadınların hiçbiri sen değildin. Hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri o şekilde buradan gitmekti. Buradan uzak kalmam gerekiyordu, Annie. Ama seninle konuşmadan gitmemeliydim."

"Ben de gençtim. Bunun neden iyi bir savunma olduğundan emin değilim," diye fısıldadı Annie. Alınları birbirine değene kadar ona doğru eğildi.

Mac gülümsedi. Annie biraz daha cesur olsaydı, onu öpebileceği kadar yaklaşmıştı.

"Gençtin ama aptal değildin. Seni ekmem, o sene yaptığım birçok aptalca şeyden sadece biriydi."

"Sahi mi? Başka neler yaptın?" dedi Annie, yine gülümseyerek. Artık Mac'in yanındayken gülümsemeden edemiyordu.

"Bir kere," dedi Mac de gülümseyerek, "serçe parmağım soğuktan dondu çünkü hâlâ ısrarla eldiven takmıyordum."

"Çok saçma!"

"Biliyorum. Sonra, Philly'den DC'ye otostop çeken birisini götürdüm. Beni öldürmeyeceğinden sadece yüzde yetmiş beş emindim."

Annie hayretle ona baktı. "Çok tehlikeli bir şey yapmışsın."

"Ben de onu demek istiyorum. Sakın anneme söyleme. Bir de yaptırdığım o dövme var."

Annie kaşını kaldırdı. Mac'in bir dövmesi olduğunu fark etmemişti. "Hangi dövmeden söz ediyorsun?"

"Kaburgalarımın üstünde."

"Tamam, ne var bunda? Bir sürü insan dövme yaptırıyor."

"Ama bir sürü insan tek kelime etmeden ektikleri ve onlardan nefret ettiğinden emin oldukları birisinin ismini dövme olarak yaptırır mı?"

"Bunu yapmadığını söyle."

Mac geriye çekilip tişörtünü yukarı sıyırdı. Sol kaburgasının üzerinde Annie yazıyordu. O kadar ufaktı ki Mac gece soyunurken bunu görmemişti ama o anda gayet net bir şekilde görebiliyordu. Mac kalbinin tam altına siyah harflerle *Annie* yazdırmıştı.

"Yapmışsın," diye fısıldadı, parmağını dövmenin üstünde gezdirerek. Mac, Annie'nin dokunuşuyla ürperdi.

"Evet. *Gördün mü*, genç ve aptalmışım işte. Sana yakın olmayı hak etmediğimi bildiğim hâlde bana yakın olmanı istedim."

Annie başını eğip alnını Mac'in göğsüne dayadı. "Ah, Mac," diye fısıldadı. "Neden bu kadar zor?"

"Zor olması gerekmez. Buradan gittiğim ilk sene korkuyordum ve yalnızdım. İkinci sene seni unutmak için bir sürü aptalca şey yaptım. Ama sonra, kendimle ilgili bir şeyleri çözmeye başladım. Uzaklardayken *araştırma* yaptım, Annie. Bir sürü yerde çalıştım, buraya ne getirebileceğimi düşündüm. Babamın barını nasıl daha iyi hâle getirebilirim diye kafa patlattım."

"Bunlar harika, Mac. Gerçekten ama..."

Mac söyleyeceklerinin geri kalanını duymak istemiyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Artık ne istediğimi biliyorum, Annie..."

Tam o sırada Annie'nin telefonu çaldı ve Mac'in lafı yarıda kaldı.

"Kahretsin," dedi Annie. "Acil bir durum olmasaydı kimse beni bu kadar erken bir saatte aramazdı."

"Belki acil bir durum değildir," dedi Mac, ellerini Annie'nin saçlarının arasında gezdirirken. Annie inledi. Mac'in parmaklarının hareketleri, ona bu kadar yakın olmak harikaydı. "Belki yanıt vermesen de olur. Belki arayan kişi kendi başının çaresine bakar."

Mac gözlerinin içine bakarken Annie ılık nefesini yüzünde hissetti. Mac tişörtünü indirmişti ama Annie ellerini çıplak teninden ayırmamıştı ve geniş göğsünü okşuyordu.

"Belki artık bizim için zor olması gerekmiyordur, Annie," dedi Mac. Annie ona inanmak istedi. Mac burnunu Annie'nin yanağına sürttü.

Telefonun sesi kesildi ama hemen tekrar çalmaya başladı. Annie ya düğünle ya pastaneyle ya da yeğenlerinden biriyle ilgili çok büyük bir sorun olduğundan emindi.

"Gerçekten de yanıt versem iyi olur," dedi.

Mac iç çekti, alnını bir an için tekrar Annie'nin alnına yasladı ama sonra geri çekildi. Bir şeyler daha söylemek ya da belki sadece başını eğip onu öpmek istiyormuş gibiydi ve Annie bunu yapmasını çok isterdi ama...

"Özür dilerim," dedi Annie, telefonunu bulmaya çalışırken. Mac başını salladı çünkü onu *tanıyordu*. Telefonuna mutlaka yanıt vermesi gerektiğini biliyordu. Yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Ve birilerine yardım etmesi, Annie için onun özründen daha fazla anlam ifade ediyordu.

Annie bir kez daha dudaklarını sessizce oynatıp *özür dilerim* dedi. Mac ona hafifçe gülümsedi ve Annie telefona yanıt vermeden önce bir anlığına bunu neden yaptığını düşündü.

Ama o öyle bir insandı.

"Alo?" dedi. Numara tanıdık değildi.

Arayan Estelle'di.

Otuz Birinci Bölüm

Şimdiki Zaman

"New Hampshire mı?"

Annie oflayarak giysilerini aramaya devam etti. Ama Mac sonsuza dek lakros tişörtüyle kalmasında hiçbir sakınca görmediği için ona pek yardım etmiyordu. Annie'nin yapmasını istediği son şey giyinmesiydi.

Onun tekrar yatağında olmasını istiyordu.

Dün gece yapmadıkları her şeyi yapmak istiyordu.

Nihayet onu öpmek istiyordu. Yine.

Çok yaklaşmışlardı.

"Estelle ile Dot, New Hampshire'dalar ve birisinin gidip onları alması gerek."

"Orada ne arıyorlar?"

Annie, Mac'in yastıklarını kenara atınca gece oraya gizlediği tişörtü ve sutyeni buldu ve bunları zafer kazanmış gibi kaldırdı.

"Pantolonun hâlâ aşağı katta," dedi Mac, kıs kıs gülerek. Annie telefonu kapatır kapatmaz tepedeki ışıkları açtığından, Mac önceki gece mutfakta yaptıklarını hatırlayan Annie'nin boynundan yanaklarına uzanan kızarıklığı görme şansı buldu. Bu manzarayı çok uzun zaman unutmayacağını biliyordu.

"Doğru," dedi Annie, hafifçe öksürerek. Giysilerini kolunun altına sıkıştırdı ve kararlı adımlarla odadan çıktı. Mac sırıtarak onun peşinden aşağı kata indi. Evet, o anın bozulmuş olmasına sinir olmuştu. On seneden uzun bir süredir Annie'ye o kadar yakın hissetmemişti ama onu en iyi yaptığı şeylerden birini yaparken görünce etkilenmişti. Bu yüzden, o an için sesini çıkarmayacaktı.

Annie'yi mutfakta yerdeki pantolununu alırken buldu.

"Beni eve bırakabilir misin?" dedi Annie, ona dönerek. "Onları almadan önce hemen bir duşa girip çıkabilirim sanırım."

"Bir dakika, bir dakika. Bugün tek başına New Hampshire'a gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Düşünüyorum tabii ki."

"Aylardır yardım etmeyi planladığın düğün gününde mi?"

"Birisinin onları alması gerek. Logan ya da Jeanie gidemez. Yani, bu iş bana kaldı. Estelle beni aradı."

"Ben de seninle geliyorum."

"Buna gerek yok." Annie tereddüt bile etmeden, bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını ve arkadaşlarının mutluluğundan tek başına sorumlu olmadığını düşünmeden karar vermişti.

Mac ona dik dik baktı. "Bugün yapman gereken çok iş var, Annie. Araban da şu anda boş bir benzin deposuyla karların altına gömülmüştür. Ya düğün gününde yapılacaklar listende olduğuna emin olduğum bütün işleri halletmen için seni oradan oraya götürmeme izin verirsin ya da gidip arabanı kardan çıkarmaya çalışır, zaten yapman gereken onca işin arasına bir de New Hampshire yolculuğu eklersin."

"Yavru kedileri yalnız bırakamazsın."

"Onlara bir şey olmaz. Rahat kutularıyla banyoya koyarım, yanlarına biraz mama ve su bırakırım. Bizi özleyeceklerini bile sanmıyorum."

Kaşlarını çatan Annie'nin buna itiraz etmek istediği belliydi ama Mac onu ikna ettiğini biliyordu. Aralarını düzeltmeye bu kadar yaklaşmışlarken onu gözünün önünden ayırması mümkün değildi. Annie'yi birkaç saat yalnız bırakırsa, yine arkasından iş çevireceğini düşünmeye başlayacağından emindi. Onu hayatta bırakamazdı.

"Saçlarını yaptırmak için kaçta burada olman gerek?"

"İkide," dedi Annie, yavaşça. Mac'in bunu sorması onu şüphelendirmiş gibiydi.

"Tamam. Peki, bugün başka neler yapman gerekiyor?"

Annie hâlâ Mac ağzından laf almaya çalışıyormuş gibi bakıyordu ama istemeye istemeye yanıt verdi. "Pastaneye uğramam gerek. George kendisini daha iyi hissediyor ve bu sabah pastaneyi o açacak. Dolayısıyla, gidip diğer düğün tatlılarının hazır olduğundan emin olmam gerek." Mac, George'un bunları tek başına rahatlıkla halledebileceğinden ya da kısa bir telefon konuşmasının yeterli olacağından emindi ama Annie'nin her şeyi kendi gözleriyle görmesi gerektiğini biliyordu.

"Tamam, başka?"

"Buketleri ve yaka çiçeklerini almam gerek."

"Bunu Hazel yapabilir."

Annie bu konuda onunla tartışacak iyi bir nedeni yokmuş gibi duraksadı. *Güzel*, diye düşündü Mac. En azından bu konuda ilerleme kaydetmişlerdi.

"Üstünü değiştirebilmen için evine uğrayıp pastaneye gideriz. Acele edersek Estelle'i kuaför randevundan önce geri getirmiş oluruz. Tabii, saçlarını benim yapmamı istemiyorsan," dedi Mac, esprili bir tavırla göz kırparak. Ama Annie ona karşısında bir yaratık duruyormuş gibi bakıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Şaka yaptım. Saç yapmak gibi bir becerim yok."

"Ben sadece..." Annie hâlâ ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sadece... Bilmiyorum. Sanırım birisinin yardım teklif etmesini beklemiyordum."

"O zaman artık beklemeye başla. Çay mı, kahve mi?" Mac kahve makinesine giderek onu ağzı açık bir hâlde bıraktı.

"Kahve," dedi Annie. Mac dönüp ona baktığında, Annie onun nasıl birisi olduğu konusunda şaşkın ve biraz kafası karışmış gibi gözüküyordu. Ama bunlar Mac'in ilk kez yaptığı şeyler değildi. Artık böyle bir insandı. Yetişkin bir erkekti. Bir işi, bir evi ve karşısındaki kadına hissettiği sevgi inkâr edemeyeceği kadar güçlü olan bir erkekti.

İkisinin senelerdir oynadığı çocukça oyunlardan sıkılmıştı.

Ama Annie'nin bunları düşünmesi için biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Kahve yaptı, Annie'nin yanına gitti ve ellerindeki giysileri alıp kahve kupasını uzattı.

"Şimdilik üstündekilerle gidebilirsin," dedi, gülmemeye çalışarak. "Dairene uğradığımızda üstünü değiştirirsin."

Annie'nin yanakları yine kızarınca Mac o günü Logan'ın kayıp büyükannesini bulup geri getirmekle geçirmek yerine birlikte yapabilecekleri milyonlarca şeyi düşündü ama Annie buna asla izin vermezdi. O günün arkadaşları için kusursuz olmasını istiyorsa, Mac de bunu istiyordu.

Ama Logan ona epey borçlanmıştı. O noktada, Mac resmen dünyanın en iyi sağdıcı sayılırdı. Gelinin kuzenleriyle buzda balık avına çıkmak, kaçak iki yaşlı kadını gittikleri yerden almak için hayallerinin kadınıyla seks yapmaktan vazgeçmeye kıyasla neydi ki?

Bu konuda Noah'ya resmen fark atıyordu.

Gerçi Noah bu konuda yarıştıklarını bilmiyordu.

Ama Mac kesinlikle en iyi sağdıç ödülünü kazanıyordu.

"New Hampshire'da nerede olduklarını söyleyecek misin? Logan'ın büyükannesi ve Jeanie'nin teyzesi düğünden bir gün önce neden gizlice başka bir eyalete gitmişler?"

Annie gözlerini kırpıştırdı, kafasında döndürüp durduğu dün geceki anılar her neyse onlardan sıyrılarak o âna geri döndü.

"Çok uzakta değiller, bir saatlik mesafedeler. Sanırım Estelle'in uzaktan kuzeni olan birisini ziyarete gitmişler. Düğün için ondan bir şey alması gerekmiş ama sonra çok kar yağınca orada mahsur kalmışlar."

Mac pencereden dışarı baktı. "Şu anda kar yağmıyor," dedi. Hâlâ son anda bu işten kurtulabileceklerini umuyordu. Annie elindeki kahve kupasıyla oturduğu mutfak adasında çok baştan çıkarıcıydı. Mac onu her sabah orada görmek, gün ağarırken kahve eşliğinde sohbet etmek istiyordu.

Bunları ona söylerse ne tepki verir diye merak etti.

Büyük bir ihtimalle taburesinden düşerdi.

Annie derin derin iç çekti ve kahvesinden bir yudum aldı. "Dün gece farları açık bıraktıkları için aküleri boşalmış. Açıkçası bu gidişle o ikisinin vaktinde buraya dönebileceklerinden emin değilim. Onlara güven olmayacağını kanıtladılar."

"Tamam, anlaşıldı. Kamyonete atlayıp New Hampshire'a gideceğiz. Üstü kapaklı bir kupa ister misin? Bir an önce yola çıksak iyi olur. Zamanında geri dönmek için hemen gitmeliyiz."

Annie yine gerçek Mac'in geri dönmesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Mac'in sorumsuz bir çocuk olduğunu düşündüğünden, o çocuğun kapıdan içeri girmesini bekliyormuş gibiydi. Ya da belki de bunca yıldır kafasında kendisini terk eden bir pislik olarak resmettiği o adamı bekliyordu.

Ama Mac bu iki kişi de değildi ve yeni bir planı vardı. Annie'ye artık bir erkek olduğunu göstermeye kararlıydı. Annie de onunla birlikte olup olmamaya karar verebilirdi.

Çünkü Mac çoktan kararını vermişti.
O zaman da Annie'ye âşıktı, şimdi de âşıktı.
Annie hayatının kadınıydı.

Annie'nin dairesine gittiklerinde Annie hemen duşa girdi ve Mac yatağına uzanıp onu duşta hayal etmemeye çalıştı. Vakit kazanmak için kendi evinde birlikte duş almalarını önermişti ama Annie yüzüne gülmüştü.

Böylece, Annie'nin ufak dairesinde banyodan gelen su sesini dinlemek ve Annie'nin çıplak ve ıslak olduğunu düşünmemek zorunda kalmıştı. O âna kadar bunu becerdiği söylenemezdi. Ellerini başının arkasına yaslayıp gözlerini yumdu. Belki bu saçma yolculuğa çıkmadan önce birkaç dakika kestirebilirdi. Su sesi kesildi ve birkaç saniye sonra banyonun kapısı açıldı.

"Gözlerini açma," dedi Annie.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Şaka yapmıyorum. Giysilerimi burada unutmuşum. Gözlerini açma."

Mac ona yaklaştığını duydu ve inledi. Annie ya da Tanrı tarafından bir sınava tabi tutuluyor olmalıydı ama bir beyefendi gibi davranma kararlılığı hızla silinmeye başlamıştı.

Başının hemen yanındaki şifonyerde Annie'nin bir şeyler aradığını duyabiliyordu.

"Tek gözümü açsam?" dedi.

"Sakın."

"Ya da..." dedi Mac, "gözlerimi açmayayım ama ellerimi kullanayım."

Annie güldü. "Hayır, bunu da yapamazsın."

Mac ona takılmaya devam ederdi ama Annie'nin onun gözlerini açmayacağına güvenmesi daha önemliydi.

Başarı.

Annie gözlerini açmayacağına güvenirse, günün birinde ona her konuda güvenebilirdi.

Ne yazık ki Mac'in penisi Annie'nin güvenini kazanmakla o kadar ilgilenmiyordu ve o sırada canını yakacak kadar pantolonunun fermuarını zorluyordu. Gece Annie'yi tattıktan sonra, şimdi bir de biraz ötede çırılçıplak olduğunu düşünen Mac o günü sağ salim atlatabileceğinden emin değildi.

Annie'nin giyinirken çıkardığı sesler bile seksiydi. O duyduğu ses kalçalarından yukarı çektiği mini minnacık külotunun lastiğinin sesi miydi? Uzun bacaklarından geçirdiği pantolunun hışırtısı, Mac'e Annie'nin pantolonunu çıkarırken nasıl hissettiğini hatırlattı. Onu, senelerdir hayalini kurduğu, takıntı hâline getirdiği kadını öyle görmüş, sonra karşısında çıplak bulmuştu ve Annie onu yalamasına, emmesine ve ona tapınmasına izin vermişti. Kusursuz bir deneyimdi ve Mac daha fazlasını istiyordu. Orada öylece uzanmak, ona dokunamamak ya da bakamamak resmen işkenceydi.

Annie hafifçe iç çekti.

"Tanrım, Annie," diye fısıldadı Mac, elini sızlayan penisine dayayarak.

Annie'nin keskin nefesi onun üzerinden kayıp geçince Mac onun ne yaptığını fark ettiğini anladı. Annie'nin tepesinde dikildiğini, bakışlarının üstünde dolaştığını hissedebiliyordu.

Penisine tekrar bastırdı, Annie'nin iniltisinin sesinin keyfini çıkardı. Tam durup gitmeleri gerektiğini söylemek, özür dilemek üzereyken Annie'nin yatağa oturduğunu hissetti.

"Annie, ne..."

"Gözlerini açma," diye fısıldadı Annie.

Parmaklarının, külotunun lastiğinin altındaki tüy gibi dokunuşu, Mac'in neredeyse sırtını yay gibi germesine neden olacaktı.

"Ne yapıyorsun?" dedi güçlükle.

"Dün gece yapmam gereken şeyi," dedi Annie, Mac'in pantolonunun düğmesini açarak. Her zamanki gibi ciddiydi.

Mac gözlerini açtığında Annie'nin üstüne eğildiğini gördü.

"Gözlerini açmak yok," dedi Annie.

Bakışlarında farklı bir ifade vardı. Her daim olduğu gibi gayet özgüvenli gözüküyordu ama Mac gözlerinden anlayabiliyordu. Annie gergindi ve tereddütlüydü.

"Annie, bunu yapmana..."

"Yapmak istiyorum," dedi Annie, gözlerinin içine bakarak. Sesini alçalttı. "Sen gözlerini kapat, yeter."

Mac bu sefer dediğini yaptı ama aklından bin tane soru geçiyordu. Annie'nin bunu neden yapmak istediğini merak etmişti. Onu affetmiş miydi? Annie artık onunla olmak mı istiyordu, yoksa bu sadece onun gibi senelerce hayalini kurduğu bir şey miydi? Bunu sadece hevesini almak için mi yapıyordu? *Onu* aklından tamamen atmaya mı çalışıyordu?

Tüm bunları konuşmaları gerekiyordu ama Annie yavaşça fermuarını indiriyordu ve Mac o anda istediği, düşünebildiği tek şey, Annie'nin onu ağzına almasıydı. Diğer her şey bekleyebilirdi. Tüm dünya bekleyebilirdi.

"Müsaade eder misin?" dedi Annie.

"Evet," dedi Mac, çatlak bir sesle. "Annie, ben..." Ne diyeceğini bilemiyordu, bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi hissediyordu ama Annie onu susturdu.

"Hayır, hiçbir şey söyleme. Lütfen, bana izin ver..." Annie ondan gizleniyordu. Hâlâ. Mac'in o sabah itiraf ettiği onca şeyden sonra, Annie hâlâ ondan uzak duruyordu. Ama elleri onun üstündeydi, kesik kesik nefes alıp veriyordu. Mac onu durdurabilir miydi?

O yüzden ona izin verdi. Elini, sızlayan ereksiyonunun etrafına dolamasına izin verdi. Penisini ağzına almasına izin verdi. Son on bir senedir hayalini kurduğu şeyler listesinden bir şeyin üstünü çizmesine izin verdi. Annie'nin, onun penisini dudaklarının arasına alması, dilini üstünde gezdirmesi, Mac'in uzun zamandır deneyimlemediği, huşu veren bir deneyimdi.

Annie'nin saçları, Mac'in karnının alt kısmındaki kaslara sürtünüyordu. Annie'nin atkuyruğu biçiminde toplamaya bayıldığı saçlarını sıkıca kavradı. Saçlarını çekmemek için kaç kez kendisini zor tuttuğunu düşündü. O anda kendisini kontrol etmeye çalışmadı. Önce hafifçe çekti ama Annie'nin inler gibi bir ses çıkardığını duyunca bunu sorun etmediğini anladı.

Annie'nin saçları parmaklarının arasında ipek gibiydi. Saçlarını tekrar çekti. Annie inleyince Mac sesini tepeden tırnağa her yerinde hissetti. Uzun süre dayanamayacaktı ama haksız mıydı? Ergenlik fantezileri gerçekleşmişti. Yollarda geçirdiği o yıllar boyunca istediği her şey bu andı. Ya da en azından tek istediğinin bu olduğunu sanmıştı.

Ama nedense yeterli değildi. Mac ona sarılmak, dokunmak ve onu *görmek* istiyordu. İçine bir haz dalgası yayılırken, Annie'nin tatlı dudakları ona son senelerde yaşadığı en iyi orgazmı tattırırken bile Mac bir şeylerin eksik olduğunu, Annie'yi eksiksiz bir şekilde deneyimlemediğini hissediyordu. Bunca zaman sonra her şeyi istiyordu.

Annie iç çekerek doğruldu ve Mac'i yatakta nefes nefese bıraktı.

"İstersen banyoya girip temizlenebilirsin," dedi. "Ama bir an önce çıksak iyi olur."

Mac aniden gözlerini açtı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Annie şaşkınlıkla ona baktı. Kızarmış yanakları ve darmadağınık saçları bir şeylerin yaşandığına dair tek kanıttı; daha

birkaç saniye önce Mac'in elleri kızın saçlarında ve Annie'nin ağzı onunla dolu değilmiş gibi.

"Dalga geçmiyorum. Vaktimizin dar olduğunu biliyorum." Mac bıkkınlıkla yüzünü ovuşturdu. "Yani, şimdi bu hiç olmamış gibi mi davranacağız? Annie, bana ne halt ettiğimizi söyler misin?"

Annie iç çekerek yataktan kalktı. "Bilmiyorum ama henüz seni affetmeye hazır olmayabilirim."

Eh, orgazm sonrasında hiç de duymak istediği bir şey değildi bu.

"Ama bütün gün seni o hâlde bırakamazdım," dedi Annie, Mac'in apış arasını işaret ederek. "Bana *teşekkür* edebilirsin."

"Tanrım, Annie. Bundan sonra aramız cidden böyle mi olacak?"

"Şu anda bununla uğraşacak vaktimiz yok," dedi Annie, elini beline dayayarak. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu ama Mac gözlerindeki korku ifadesini yakalamıştı. Annie yine incinmek istemiyordu. "Beni sen mi götürüyorsun, yoksa küreğimi çıkarıp karları küremeye başlayayım mı?"

Mac tekrar pantolonunu giyip doğruldu. "Seni ben götürüyorum," dedi, kükrer gibi. "Ama konuşmamız bitmedi. Bu sefer buna izin vermeyeceğim. Düşmanından, artık bu her neyse, ona dönüşmeyeceğim." Mac o anda birbirleri için ne olduklarını anlatmaya dair nafile bir çabayla ikisini işaret etti. Artık birbirlerini ağızlarıyla tatmin eden eski sevgililer miydi? Arada sırada birbirlerine orgazm yaşatan arkadaşlar mı?

Mac aklını yitiriyormuş gibi hissetti. Birkaç gün önce, Annie onunla aynı odada olmaya bile tahammül edemiyordu ve o sabah sanki onu affedecekmiş gibi davranmıştı ama şimdi ona oral seks yapıyordu ve olanlar asla yaşanmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Kim olsa deli olurdu.

"Tamam," dedi Annie sinirlenerek, sanki makul davranmayan kişi oymuş gibi. "Ama gerçekten de gitmemiz gerek."

Mac onunla daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığına karar vererek tuvalete gitti, eşyalarını aldılar ve kapıya yöneldiler. Ama tam dışarı çıkarken Mac buzdolabının üstünde bir şey gördü. Eski bir kartpostaldı. Bunun, Annie'ye Büyük Kanyon'dan yolladığı kartpostal olduğunu hatırladı.

"Bir dakika," dedi Mac. Annie durup ona döndü. "Saklamışsın." Annie'ye daha sonradan, onu lokantada beklettikten ve tekrar kasabadan ayrıldıktan sonra yolladığı kartpostallardan biriydi. Büyük Kanyon'daki lokantanın yaptıkları listedeki orijinal yerlerden biri olması gerekiyordu. İlk sene oraya gidememişti ama nihayet gidebildiğinde Annie'ye haber vermek istemişti.

Mac ona ilk kez haber yollamıştı.

Onu özlediğini ilk kez itiraf etme cesaretini göstermişti.

Mac sadece bir mesaj yazmıştı. Kanyonun düşündükleri gibi süper bir yer olduğunu, onun da iyi olduğunu umduğunu söylemişti.

Annie ona yanıt vermemişti ama kartpostalı saklamıştı.

Annie önce kartpostala, sonra tekrar ona baktı. "Evet, sen de ismimi vücuduna dövme yaptırmışsın. Sanırım ikimiz de salağız," dedi kapıdan çıkmadan önce.

Mac gülmeden edemedi.

Mac, Annie'nin peşinden evden çıkmadan önce son bir kez kartpostala baktı. Belki de hâlâ aralarını düzeltmeleri için bir umut vardı.

@ayisigikitap

Otuz İkinci Bölüm

Şimdiki Zaman

O sabah, Annie üç saat içinde bir adama tokat atmıştı, onunla oral seks yapmak gibi gayet sorgulanabilir bir karar vermişti ve şimdi bu adamın kamyonetinin yolcu koltuğunda bu iki olay da olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Neyse ki Mac de aynı şeyi yapıyormuş gibiydi. Annie tüm bunları Mac'ten başka birisiyle, yani onu her zamanki davranış kalıbından çıkarmaya kararlı olan adam dışında kimseyle yapamazdı.

Neden onun yanında duygularına hâkim olamıyordu? Son iki günü onu ya öldürmeyi ya da üstüne çıkmayı isteyerek geçirmişti ve o gün bunlardan hangisini seçeceğine karar verememişti.

Evet, Mac özür dilemişti ama bunun ne faydası olmuştu? On senesini adamdan nefret ederek geçirmişti. Bir anda duygularını değiştirebilir miydi?

Belki de olanları geride bırakmalıydı. Belki de kimse beyin gelişimini tamamlamadan yaptığı şeylerden sorumlu tutulmamalıydı.

Ama ona her baktığında, o lokantada tek başına oturmanın onu ne kadar incittiğini hatırlıyordu. Bu duyguyu nasıl

unutabilirdi? Bir arkadaş olarak düşündüğünüz birisi tarafından terk edildiğiniz hissini nasıl unutabilirdiniz? Size geri dönmüş olması gereken birisi tarafından.

Annie onun geri döneceğinden adı kadar emindi.

Ta ki Mac dönmeyene kadar.

Sonrasında yerle bir olmuştu. Kırmızı çizgisi buydu ve Mac bunu bildiği hâlde bu çizgiyi ihlâl etmişti.

Ama o gün Mac'in penisini ağzına almıştı. Böyle bir şey yapmanın insana duygularını netleştirmesi açısından bir faydası olabilir miydi? Annie bunun mümkün olmadığından emindi.

Gerçi keyif almamış değildi çünkü kesinlikle keyif almıştı. Mac yatağında yatarken öylesine leziz, öylesine *işkence* çekiyormuş gibi gözüküyordu ve penisi pantolonunun ön tarafını o kadar zorluyordu ki. Sırf Annie onunla aynı odada giyindiği için bile patlayacakmış gibiydi. Gözlerini açmamıştı bile. Annie bundan emindi. Sırf ona yakın olduğu için bu hâle gelmişti.

Annie'nin bunu inanılmaz seksi bulmaması için içinin çürümüş olması gerekirdi. Hem Mac ereksiyon hâlindeyken bütün gün oradan oraya gidemezlerdi. Bu şekilde tek bir işi bile halledemezlerdi. O yüzden, oral seksin altında pratik nedenler yatıyordu.

Daha doğrusu, Annie kendisine bunu söylüyordu.

Açık, güneşli bir gündü ve bembeyaz kar örtüsü insanın gözlerini kamaştırıyordu. Annie gözlerini kısarak camdan beyaz tarlalara ve karla kaplı ağaçlara baktı. Uzakta birkaç inek ve bir çiftlik evi gördü. Son yirmi dört saat içinde olanlarla ilgili kafası o kadar karışık olmasaydı, manzaranın keyfini çıkarmak daha kolay olabilirdi.

"Beş çıkış daha var," dedi Annie, kamyonete bindiklerinden beri aralarına çöken sessizliği dağıtarak.

Mac tamam anlamında boğuk bir ses çıkardı. Boşaldıktan sonra onun daha keyifli olacağını düşünmüştü ama Mac pastaneye uğradıklarında ve yolun ilk yarısında çok suratsız davranmıştı. Büyük bir ihtimalle, ona şoförlük yapma teklifinden pişman olmuştu. Annie ilk başlarda bu konuda kendisini kötü hissetmişti.

"Eminim ki bugün tek başıma gitmem için izin vermediğine pişmansındır," dedi Annie, gözünün ucuyla ona bakarak. Mac gözlerini yoldan ayırmadı ama başını belli belirsiz iki yana salladı.

"Kesinlikle pişman değilim."

"Bana hiç öyle gelmedi."

Mac, Annie onu yoruyormuş gibi uzun uzun iç çekti. "Bir ara konuşmamız gerekecek, Annie. Her şeyi."

"Bugün olmaz."

"Sürekli bunu yapamazsın!" Mac... gerçekten de kızgın gibiydi. Ona mı kızmıştı?

"Sana karşı ne hissettiğimi söylememi engelleyip duramazsın," diye devam etti Mac. "Son üç senedir zaten her şey zordu ama artık buna devam edemem."

Annie itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra sessiz kalmayı tercih etti. Bunu mu yapıyordu? Onu her fırsatta susturup lafını ağzına mı tıkamıştı? *Tabii ki bunu yapmıştı* ama sadece kendisini korumaya çalışmıştı. Mac kasabaya geri döndüğünden beri, Annie ya ondan kaçmış ya da onunla kavga etmişti. Mac geri dönmeden önce ailesini ziyarete geldiği zamanlarda bile Annie onu görmek istememişti. İşleriyle meşgul olmuştu. Kendisine onu görmesine gerek olmadığını, onunla konuşmak istemediğini söylemişti. Kendisini her şeyin çok geride kaldığına inandırmıştı. Gerçek hislerini gizlemek için elinden geleni yapmıştı. Ama şimdi Mac onu duygularıyla yüzleşmeye zorluyordu.

Ama Annie ilk kez Mac'e karşı adil davranmamış olabileceğini görmeye başlamıştı. Belki de kendisini korumaya çalışırken onun hislerini incitmişti. İlk amacı bu olmuş olabilirdi ama birden artık bunun böyle olmasını istemediğini fark etti.

Artık Mac'i incitmek istemiyordu.

"Bir gün daha," dedi.

"Bir gün daha mı?" Mac bundan vazgeçecekmiş gibiydi. Annie daha önce hiç Mac'in sabrının taştığını görmemişti ama belli ki o noktaya varmışlardı.

"Tamam, bir gün daha. Sadece bugün. Düğün günü. Önce bugünü atlatalım, yarın her şeyi konuşacağımıza söz veriyorum."

Annie nefesini tutarak bekledi. Konuştuklarında ne diyeceğini hâlâ bilmiyordu ama bunu ona borçluydu. En azından, ona oral seksle sürpriz yapıp sonra bu konuda sesini kesmesini söylemek yerine, aralarında hiçbir şey olmayacağını –buna karar verirse– söyleme nezaketini borçluydu. Mac'e karmaşık sinyaller yollamış olabilirdi.

"Tamam, sana bir gün daha vereceğim. Sonra, bana seninle tam olarak hangi noktada olduğumu söyleyeceksin çünkü artık oyun oynayamam."

"Ne o, fazla mı yaşlısın?" diye espri yapan Annie, çaresizlik içinde daha güvenli bir konuya geçmeye çalıştı.

Mac hafifçe güldü. "Seninle ilgili bir anının peşinden koşamayacak kadar yaşlıyım. Gerçeklere ihtiyacım var. İlişkimizi yürütme şansımızın olup olmadığını, yoksa artık nihayet senden vazgeçmem gerekip gerekmediğini bilmem gerek."

Annie nefesinin kesildiğini hissetti.

"Ama sana yarına kadar vakit veriyorum," dedi Mac, onu konuşmaktan kurtararak.

Annie hâlâ ne diyeceğini bilmiyordu ama Mac'in ondan vazgeçmesini istemediğini biliyordu.

Annie artık onun dilediğini söylemesine izin vermesi gerektiğini biliyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Üç sene önce

Mac, Ana Cadde'deki yepyeni pastanenin önünde duruyordu. Dream Harbor'daki ikinci günüydü ama burası en önemli durağıydı. Pastane güzel gözüküyordu. Büyük ön vitrini leziz ürünlerle doluydu. Önündeki bankı görünce içinden o güneşli aralık gününde oraya oturup bir kurabiye yemek geçmişti. Ama bunun davetkâr bir pastaneden ibaret olmadığını biliyordu. Yıllar süren emeğin sonucuydu. Bu pastane, Annie'nin kararlılığının son ürünüydü ve Mac onunla inanılmaz gurur duyuyordu. Yatağında Annie'nin yanına uzandığı, hayattan ne istediklerini konuştukları zamanı daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Annie harekete geçmiş, bunu başarmış, bunun için çaba sarf etmiş ve hak etmişti. Muhteşem bir olaydı.

Ve her şey enfes kokuyordu.

Mac kararsızlık ve gerginlik arasında gidip gelirken âdeta kaldırıma mıhlanmıştı ve aradan epey vakit geçmişti.

Annie'nin içeride bir şeyler yaptığını görünce nefesi kesildi. Aynı gözüküyordu ama farklıydı; aradan seneler geçmişti ama hâlâ çok güzeldi ve her zamanki gibi ne yaptığını bilen bir tavırla işiyle ilgileniyordu. Annie'nin, onun geri dönüşüne

ne tepki vereceğini bilmiyordu ama yine aynı kasabada yaşayacaklarsa onunla yüzleşmeliydi. Bunu ertelemektense o anda yapabilirdi.

Pastanenin kapısını açtığında kapının üstündeki ufak zil çınladı.

"Hemen geliyorum," dedi Annie. Başını vitrine yerleştirdiği tepsiden kaldırmamıştı.

Sesi bile Mac'in kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. O sesi duymak için uzun bir süre beklemişti. Çok uzun bir süre. Senelerce bir ödlek gibi davranmıştı. Yollarda geçen senelerini çok sevmişti ama onunla konuşmak ve özür dilemek için asla bu kadar beklememiş olması gerekirdi. Başlarda onu unutmaya çalışmanın ve ikisinin de hayatına devam edebilmesi için aralarına mesafe koymanın daha iyi olacağını düşünmüştü. Ama aradan seneler geçtikten sonra, ne diyeceğini ya da nasıl diyeceğini bilememişti. Kasabaya her geri geldiğinde Annie'nin ondan kaçtığını hissetmişti ve kendisini böylesinin daha iyi olduğuna inandırmıştı.

Ama şunu biliyordu: Nereye giderse gitsin, kiminle birlikte olursa olsun, Annie'ye karşı hislerinden bir türlü kurtulamamıştı.

Artık duygularından kaçamazdı.

"Selam, Annabelle," dedi. Annie başını o kadar hızlı kaldırdı ki tezgâha çarptı.

"Ah," diye mırıldanırken başını ovuşturarak doğruldu.

"Affedersin, seni korkutmak istememiştim."

Annie hayretle ona baktı. "Ne işin var burada?"

Mac hayal kırıklığına uğradı. Bunun kolay olmayacağını tahmin etmiş olması gerekirdi.

"Kasabaya geri dönüyorum."

Annie o kadar kesin bir şekilde "Hayır, dönmüyorsun," dedi ki Mac az kalsın gülecekti.

"Gerçekten de dönüyorum."

"Dönemezsin."

"Annie, bunda bir söz hakkın olduğunu sanmıyorum."

Annie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pastaneme kimin girdiğiyle ilgili söz hakkım var, o yüzden defol."

"En azından açıklama yapabilir miyim? Olanlar için özür dilemek istiyordum."

"Neden söz ettiğini anlamadım."

"Annie, yapma..."

"Sakın bana *Annie yapma* deme! Sekiz senedir seni görmüyorum, Macaulay Sullivan."

"Seni görmeye *çalıştım*." Doğruydu. Son birkaç sene içinde, birkaç kere Annie'nin ailesinin evine uğramıştı. Nedense uğradığında Annie asla evde olmuyordu ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Sanki Dream Harbor'a her döndüğünde Annie sırra kadem basıyordu. Ya da arkadaşlarına ve ailesine nerede olduğunu kesinlikle söylememelerini tembihliyordu.

Annie ofladı. "Bak, büyük bir kavuşma anı yaşamamıza gerek yok. Sen kasabaya geri dönüyorsun. Senin için harika bir şey ama seninle etkileşimde bulunmam gerekmiyor. O yüzden, lütfen git buradan."

"*Özür dilerim*. Her şey için."

Annie ellerini tezgâha dayadı ve Mac'e doğru eğildi. "Özrüne ne ihtiyacım var ne de duymak istiyorum. O zamanlar çocuktuk ve aramızda aptalca bir çekim vardı."

Mac güçlükle yutkundu. Annie'nin öfkesini anlıyordu ama Annie aralarında olanları silemezdi. Aralarında olanlar sıra dışıydı. O zamandan beri böyle bir şey yaşamamıştı. "Aptalca bir yanı yoktu," dedi Mac, çenesini sıkarak.

Annie bunların hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkti. Mac'in suratına bir yumruk indirmiş olması gerekirdi. Canı daha az acırdı.

"Sanırım senin için daha anlamlıymış," dedi Annie. Bu sözleri, Mac'in kalbini delik deşik etti. Ufak bir yanı buna

memnundu. Annie onu bağrına basmış olsaydı, buna güvenmezdi.

"Bunu içten söylemiyorsun, Annabelle."

"Sakın bana öyle hitap etme."

"Özür dilerim."

Annie tezgâhın karşısından ona baktı. Bir zamanlar ona sevgiyle bakan o mavi gözlerden âdeta ateş fışkırıyordu.

"Bak," dedi Annie, "aramızda olanları çoktan unuttum. Artık *kasabama* geri dönmeni ve her şeyi baştan hatırlatmanı istemiyorum. Yani anlayacağın, herkesin bildiği gibi, senden hoşlanmıyorum, Macaulay Sullivan. Hiçbir zaman hoşlanmadım ve asla hoşlanmayacağım."

Mac başını salladı, ona söylemek istediği, itiraf etmediği her şeyi içine attı. Annie'nin bunları duymak istemediği belliydi. Dahası, Annie ona hiçbir şey borçlu değildi. Onu affetmek gibi bir borcu yoktu. Mac'in davranışlarından sonra yoktu.

"Peki," dedi Mac. "İçeri girdiğim için özür dilerim." Gitmek üzere arkasına döndü ama son bir kez ona baktı. "Pastane harika olmuş. Muhteşem bir iş çıkarmışsın."

Annie'nin yüz ifadesi bir anlığına yumuşar gibi oldu. Mac onun eski ifadesinin ufacık bir parıltısını gördü ama sonra Annie bir kez daha içine kapandı ve kaşlarını çattı.

Seneler öncesinden bildiği Annie'den eser kalmamıştı. Bu Annie ona ait değildi. Karşısındaki kadın, incittiği Annie'ydi.

Şimdi, onunla aynı kasabada nasıl yaşayacağını ve içini kavuran hasretle aklını yitirmemeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Çünkü Annie artık *ona* ait olmasa da Mac her zaman *ona* ait olacaktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Şimdiki Zaman

Yaklaşık yarım saat sonra, Annie'nin daha önce ismini hiç duymadığı bir kasabadaki bir çıkmaz sokağın sonunda bulunan sade görünümlü bir çiftlik evinin önünde durdular. Posta kutusu büyük ağızlı bir kara levrek biçimindeydi.

"Nereye geldik?" diye homurdandı Mac, direksiyonun başından.

"Estelle'in bana bu sabah verdiği adresteyiz. Kuzeni Sylvia'nın eviymiş. O iki kaçak burada olsalar iyi olur," dedi Annie, kamyonetten atlayarak.

Mac de kamyonetten indi ve birlikte karla kaplı yoldan kapıya ilerlediler. Yürürlerken donuk karlar botlarının altında çıtırdadı.

Kapıda Annie'ye umut veren bir Noel çelengi asılıydı ve önünde *Mutlu Noeller!* yazan bir paspas vardı. İçeride birisi vardı ve en azından kısa bir süre önce Noel için evini süslemişti.

Annie zili çaldı; beton basamakların tepesindeki ufak alana sığışarak birisinin yanıt vermesini beklediler. Mac baharatlı cinsel cazibe ve karmaşık duygular gibi kokuyordu. Bu koku Annie'nin aklını fena hâlde karıştırıyordu.

"Kimse gelmiyor," dedi Mac, dişlerinin arasından fısıldayarak.

"Gelecekler," dedi Annie, ısrarla. "Burada olduklarını söyledi." *Gelseler iyi olur.* Annie'nin o gün ufak kasabalara gidip araştırma yapacak daha fazla vakti yoktu. Tekrar zili çaldı.

Mac kapıyı açabilirmiş gibi gözlerini kapıya dikti.

Nihayet kapı açıldı ve karşılarına ufak tefek, çok yaşlı bir kadın çıktı.

"Merhaba," dedi Annie. "Sylvia siz misiniz? Estelle ile Dot'u almak için gelmiştik."

Kadın gözlerini kırpıştırdı.

Yüce Tanrım, umarım nerede olduklarını biliyordur.

"Ne dedin, canım?" dedi kadın, başını yana eğerek.

"Estelle ile Dot! Buradalar mı?!" Mac o kadar yüksek sesle bağırdı ki Annie mahallenin yarısının onların kimi aradıklarını duyduğundan emindi. Dirseğiyle Mac'i hafifçe dürttü. Mac yaşlı kadına gülümsemeye devam ederken Annie'ye aynı şekilde karşılık verdi.

Kadının yüzü aydınlandı. "Ah, evet, buradalar. Gelin." Kapıyı açtı ve Annie eve girmeden önce derin bir nefes aldı. Estelle orada olmasaydı, gerçekten de hem çaresiz bir hâlde kalırdı hem de bir kayıp kişi ihbarında bulunurdu ve düğün için büyükannenin kılığına girecek bir başka kadın bulması gerekebilirdi. Belki Logan heyecandan fark etmezdi bile.

"Sürekli kapıma gelip tarikatlarına katılmam için beni ikna etmeye çalışan o korkunç insanlardan olduğunuzdan endişelendim," dedi Sylvia tatlı bir gülümsemeyle, onları içeri alırken.

"Ay... Evet, dediğiniz insanlar çok korkunç," diyebildi Annie sadece. Mac'in arkasında güldüğünü duydu.

"Estelle gece burada kalmasına izin verdiğim için şanslı," dedi Sylvia. Ayaklarını sürüye sürüye ağır bir tempoda yürüdüğü için henüz her karışı çiçek desenli olan oturma odasının

yanından geçememişlerdi. "İkimizin babası çok kötü bir kavga etmişti. Seneler önce."

"Bin sekiz yüzlerde olmalı," diye mırıldandı Mac. Annie onu yine dirseğiyle dürtmeye çalıştı ama Mac bu sefer hazırlıklı olduğundan yana kaydı.

"Ama bu havada gitmesine izin vermezdim. Hem yanında tatlı arkadaşı Dot'u da getirdi. Şuradalar."

"Çok... düşüncelisiniz," dedi Annie. Sylvia mutlu mutlu ona gülümsedi.

İki kadını evin arka tarafındaki aydınlık, güneşli bir odada buldular. "İşte, buradalar," dedi Sylvia. "Umarım ben yokken bir şey yürütmemişsindir," dedi, Estelle'e dik bir bakış fırlatarak.

"Burada yürütebileceğim bir şey yok," dedi Estelle, aksi bir tavırla.

Dot en azından Annie ile Mac'e merhaba diyecek nezaketi gösterdi. "Bizi almak için buraya kadar gelmek zorunda kaldığınız için çok özür dileriz. Benim suçum. Buraya vardığımızda farları açık bırakmışım."

Yanında çok yaşlı bir köpeğin horuldadığı beyaz, hasır koltuktan kalktı. Annie'ye sıkı sıkı sarıldı.

"Hiç sorun değil," dedi Annie neşeli bir sesle; oysa bütün bu olanlar epey büyük bir sorun çıkarmıştı. "Yalnızca sizi merak ettik."

"Henry'ye nereye gideceğimizi söylemiştim," dedi Estelle. "Adam beni hiç dinlemiyor."

"Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu Sylvia, Mac'e bakarak. Onun yanında daha da ufak gözüküyordu. Başı, Mac'in kol kasına ancak ulaşıyordu.

"Hayır, böyle iyiyim. Teşekkürler. Hemen yola çıkmamız gerek."

"Emin misiniz? Aç ya da susamış olabilirsiniz. Size kocaman bir bardak su ya da kurabiye getirebilirim."

Estelle köşedeki sallanan sandalyede ofladı. "Kurabiye mi? Bize ikram etmeye çalıştığın o taş parçalarına kurabiye mi diyorsun?"

"Gördünüz mü, ailenin o tarafı böyledir işte." Sylvia, Mac'in kolunu tuttu. "Bana merhum kocamı hatırlattın," dedi, Mac'in yüzüne bakarak.

Mac yardım istermiş gibi Annie'ye baktı ama Annie hâlâ neler olduğunu, neden orada olduklarını anlamaya çalışıyordu.

"Estelle, buradaki işiniz bittiyse düğüne geç kalmamak için bir an önce yola çıkmamız gerek."

Annie'nin içinden *Hani büyüttüğün ve seni her şeyden çok seven torununun düğünü?! O düğünü diyorum!* diye bağırmak geçti.

Ama gülümsemeye devam etti ve Sylvia, Mac'e biraz daha sokulurken Mac'in panik dolu ifadesini görmezden geldi. Ama yeni kız arkadaşıyla ilgili onunla daha sonra kesinlikle dalga geçecekti.

"Sylvia bana ait olan eşyamı verdikten sonra işimiz bitecek."

"Hangi eşyaymış o? Bu ne cüret!" dedi Sylvia, öfkeden titrer hâlde. Konuşurken Mac'in kolunu sıkı sıkı tutmaya devam etti. "O aile yadigârı nesillerdir ailemizde ve sana ait olduğu kadar bana da ait."

Estelle oflayarak sandalyesinden kalktı. "Öyle olabilir ama ona senin değil, torunumun ihtiyacı var."

"Sırf benim torunlarım onu istemedi diye, sen evime izinsiz daldıktan sonra onu sana vermem gerekmiyor."

"Buraya geldiğimizden beri bu tartışmayı yapıyorlar," diye fısıldadı Dot, Annie'ye. "Gerçekten de onu buraya arabamla getirmeyi kabul ettiğimde neye bulaştığımı bilmiyordum. Sadece düğün için bir şey alıp döneceğimizi sandım."

"Seni kandırmış," diye fısıldadı Annie.

"Hem de nasıl."

"Aylardır seni arıyorum," diye devam etti Estelle. "Bunu bana haftalar önce verseydin, şimdi bu durumda olmazdık."

Sylvia omuz silkti. "Mesajlarını görmedim."

"Hah!" dedi Estelle, ona yaklaşarak. "Babamın dediği gibi, ailen yalancılarla dolu."

Sylvia hayret dolu bir ses çıkardı ve Annie kendisini bir gündüz pembe dizisindeki bir karakter gibi hissetti. Mac iki kuzenin arasına geçti. Bu yaşlı hanımları ayırmak zorunda kalırsa, Annie kesinlikle aklını yitirirdi. Düğün bingo kartında bir kavga olmadığından emindi.

"Hanımlar," dedi Mac, en çekici gülümsemesiyle. "Bu işi çözebileceğimizden eminim. Hepimiz olgun yetişkinleriz, öyle değil mi?" Sylvia'ya göz kırptı.

Yaşlı kadın kıkırdadı.

Tamam, belki de Mac *gerçekten* de iyi bir sağdıçtı. Annie hakkını yiyemezdi.

Sylvia'nın yanakları kızardı; beyaz, kıvırcık saçlarını düzeltti. "Şey, belki bir şeyler düşünebilirim," dedi. "Benimle gel." Mac'i elinden tutup odadan çıkardı. Mac gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde Annie'ye baktı ama Annie omzunu silkip ona parmaklarını oynatarak el salladı. Mac çekici adam rolü oynamak istiyorsa bunu kendisi halledecekti.

"Çok özür dilerim," dedi Dot yine.

Ama Estelle öfkeden köpürmüş hâldeydi. "O yaşlı cadının bana ait olan şeyi vermemesi bizim suçumuz değil."

Annie onu teselli etmek için hafifçe omzuna vurdu. "İstediğiniz şeyi alıp düğüne rahat rahat yetişeceğimizden eminim, tamam mı? Her şey yoluna girecek."

Yaşlı köpek derin bir iç çekti. Annie de onun gibi hissediyordu. "Sahi, bu aile yadigârı nedir ve neden bu kadar önemli?" diye sordu, Mac ve Sylvia'nın geri dönmesini beklerlerken.

"Uğur getiren bir şey," dedi Estelle. "Senelerdir ailemizde ve düğün günü bunu giyen her gelinin uzun ve mutlu bir evliliği olduğu için önemli. Onu mutlaka almam gerekiyordu."

"Eminim ki Jeanie ile Logan'ın her hâlükârda uzun ve mutlu bir evlilikleri olacak," dedi Dot.

"Evet ama ufak bir garantimiz olmasının bir sakıncası olmaz," dedi Estelle.

"Sen dediğin şeyi düğününde giymiş miydin?" diye sordu Annie. Hâlâ neden söz ettiklerini merak ediyordu. Jeanie'nin zaten düğün için gelinliği, ayakkabıları ve takıları vardı. Geriye başka ne kalıyordu?

"Ben giyemedim," dedi Estelle, "çünkü Sylvia kendi düğününden sonra bunu kaybettiğini iddia etti. O zamanlar üstelemedim ama Logan benim için çok önemli ve bunu mutlaka geline vermesini istiyorum."

Annie bu meselenin gününü nasıl askıya aldığını ve düğün için bir tehdit oluşturduğunu göz ardı edecek olursa, bunun bir büyükanneden yetiştirdiği torununa sevgi dolu bir jest olduğunu neredeyse görebilirdi. Neredeyse.

"Geldik," dedi Sylvia, odaya ağır ağır girerken. Kolunun altında bir paket vardı ve Mac'in elini tutuyordu.

"Bunu sana sadece Dot harika bir misafir olduğu ve Mac gerçekten de günümü neşelendirdiği için veriyorum. Tek başına buraya gelmiş olsaydın, seni dışarıda bırakırdım."

Estelle oflayarak elini uzattı. "Tamam, ver şunu artık."

"Estelle," diye fısıldadı Annie, telaşla. "Nazik davran." Belki Estelle başından beri nazik davranmış olsaydı bunlara hiç gerek kalmazdı ama Annie bunu dile getirmedi. Bu iki yaşlı kadının arasında geçmişte neler olduğunu bilmiyordu ama bunun için vakti yoktu.

Estelle bir ergen gibi gözlerini devirdi. Ama sonra hafifçe öksürdü ve tekrar denedi. "Lütfen, bir an önce yola çıkabil-

mek için paketi alabilir miyiz?"

Sylvia tereddüt etti ama paketi verdi ve Annie derin bir oh çekti.

"Misafirperverliğin için teşekkür ederim," dedi Dot. Eğilip kadına sarıldı.

"Ne zaman istersen beni ziyaret edebilirsin," dedi Sylvia, sırtına hafifçe vururken. "Senin için de aynı şey geçerli," dedi, Mac'e bakarak. Mac eğildi ve Sylvia onun yanağına minik bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler, Sylvia. Yardımların için çok teşekkür ederiz," dedi Mac, yaşlı kadının elini tekrar sıkarak.

"Tamam, millet. Şimdi yetişmemiz gereken bir düğün var." Annie herkesi evden çıkardı. Köpek nihayet uyandı ve kapı kapanırken havlamaya başladı.

Herkes Mac'in devasa cip-kamyonet karışımı aracına doluştu ve daha otoyola çıkmalarına fırsat kalmadan Annie merakına yenik düştü. "Eee, nedir o?"

Estelle paketi açtı ve içinden bir kumaş ya da giysiye benzer bir şey çıkardı. Annie hâlâ neye baktığını anlamamıştı.

Ne olduğunu daha iyi görebilmek için arka koltuğa döndü. "Tamam da nedir o?"

"Bir gecelik," dedi yaşlı kadın. Annie neredeyse tükürüğünü boğazına kaçıracaktı.

Gerçekten de bir gecelikti; hem de muhtemelen ülkenin kendisinden bile eski bir gecelik. Kumaşı sararmıştı, uzun kolları ve dik bir yakası vardı. Jeanie giyse, ayak bileklerine değecek kadar uzundu. Korkunç bir şeydi. Bunu olsa olsa eski Viktorya tarzı bir malikâneye dadanan öfkeli bir hayalet giyebilirdi.

"Vay canına!" diyebildi Annie sadece. Dot'un gülmemek için kendisini zor tuttuğunu fark edince ona bakamadı.

"Jeanie'nin bu akşam bunu mu giymesini istiyorsun?"

"Elbette," dedi Estelle. "Jeanie bunu giyerse, Logan'la uzun ve mutlu bir evliliği olacağı kesinleşir." Estelle çok mutlu gözüküyordu. Annie gülmeye başlamadan önce önüne dönmek zorunda kaldı. Dot'un omuzlarının sarsılmaya başladığını görebiliyordu. Bunca yolu eski püskü bir geceliği almak için gelmişlerdi. Annie, eğer Jeanie bunu giyerse, geceliğin Logan ona dokunduğu anda paramparça olacağından emindi. Bunu düşününce gülmemeye çalışırken komik bir ses çıkardı.

"Bir dakika," dedi Mac. Sürücü koltuğunda parçaları daha yeni yeni birleştirmeye başlamıştı. "Şimdi biz New Hampshire'a büyülü, eski bir iç çamaşırını mı almaya geldik?"

Bunu duyan Annie ve Dot kendilerini daha fazla tutamadılar, histerik kahkahalara boğuldular. Estelle bile gülmeye başladı.

"Sanırım bunun ne kadar eski olduğunu unuttum," dedi. "Bir gerdek gecesine daha dayanabileceğinden emin değilim."

Herkes daha da çok gülmeye başladı. Annie yolcu koltuğunda iki büklüm olmuştu ve karnı gülmekten ağrımaya başlamıştı.

"Geceliği verirken ben de yanında olabilir miyim lütfen?" dedi kahkahalar arasında. "Logan'ın bunu gördüğündeki yüz ifadesini kaçırmak istemiyorum."

"Jeanie o kadar naziktir ki büyük bir ihtimalle geceliği beğenmiş gibi yapacaktır," dedi Mac. Herkes yine kahkahalara boğuldu.

"Tanrım, çılgınlık bu," dedi Annie, gözlerinden akan yaşları silerken.

"Ama bana gerçekten de çok iyi bir fikir gibi gelmişti," dedi Estelle.

Dot onu teselli etmeye çalışarak omzuna hafifçe vurdu. "Çok hoş bir fikirdi. Eminim ki Logan ve Jeanie bu çabanı takdir edecektir."

"Evet. İşin iyi yanı da şu: Mac'in neredeyse bir kız arkadaşı olacaktı," dedi Annie.

"Sylvia çok güzel bir kadındı," dedi Mac ciddiyetle. "Ama bana merhum kocasının ne kadar *sevgi dolu* olduğunu anlatmak istediği kısma bayılmadım doğrusu."

Annie kıkırdadı. "Yerini doldurmak zor," dedi, Mac'in orta konsola dayadığı kolunu dürterek.

Mac başını iki yana sallayarak ona gülümsedi. "Sylvia'yla başa çıkamazdım, orası kesin."

Birden arka koltuk sessizliğe bürününce Annie arkaya baktı.

Dot gülümsedi. "İkinizin arasında neler oluyor? Bir şey farklı gibi."

"Hiçbir şey farklı değil," dedi Annie hemen.

"Hayır," dedi Dot, başını iki yana sallayarak. "Kesinlikle bir şey farklı." Gözleri parıldadı. "Nihayet seks yaptınız, değil mi?"

"Şükürler olsun," dedi Estelle, gözlerini devirerek. "Bir dakika. Bugün ayın kaçı? Bahsi kazanmış olabilirim."

Annie'nin yüzü alev alev yandı. Mac'le bir araçta mahsur kalmışken bundan söz etmek zorunda kaldığına inanamıyordu.

"Seks *yapmadık*. Aramızdaki her şey *aynı*. *Hiçbir* şey olup bitmiyor, tamam mı?"

Kadınlar onun söylediği tek kelimeye bile inanmamışlar gibi ona baktı.

"Annie, bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Mac, alaycı ve sinsi bir sesle. *Hayır, bunu yapamazdı.*

"Sakın," dedi Annie.

Mac şöyle bir gözlerinin içine bakıp tekrar yola döndü. "Ah, doğru ya. Sana bir gün daha verdiğimi unuttum."

"Ne için bir gün daha verdin?" diye araya girdi Estelle.

"Aramızda hiçbir şey olmuyormuş gibi rol yapması için," dedi Mac. Annie omzuna bir şaplak attı.

"Tüh," dedi Mac, gülerek. "Ağzımdan bir şey mi kaçırdım yoksa?"

"Biliyordum," dedi Dot, zafer kazanmış gibi arkasına yaslanarak. "Bu tür şeyleri hep hissederim." Annie çalışanlarından birinin onlarca senedir ona âşık olduğunu anlamadığını söylemek üzereydi ama ne yazık ki ona büyüklerine saygılı davranması öğretilmişti.

"Bir dakika, bahsi kazandım mı, kazanamadım mı?" dedi Estelle.

"Kazanamadın," dedi Annie, gözlerini yoldan ayırmadan. "Kimse kazanmadı."

"Bak bu doğru işte," diye mırıldandı Mac yanından. O noktada, Annie artık kazanmanın nasıl bir şey olduğundan emin değildi.

Otuz Beşinci Bölüm

Şimdiki Zaman
Düğün

Mac hiçbir zaman düğün gününün hayalini kuran bir tip olmamıştı ama Annie mihraba doğru yürürken bundan etkilenmediğini söylese yalan olurdu. Farklı bir dünyada, paralel bir evrende *onların* düğünü olabilirdi. Annie *ona* doğru yürüyor olabilirdi.

Annie gözlerinin içine baktığında Mac için oradaki herkes silindi. Beyninin bir yanı koyu gri takım elbiseler giymiş, yakalarına incecik bir çoban püskülü dalı iliştirilmiş Noah ile Bennett'ın arasında durduğunu biliyordu. Logan'ın mihrapta Jeanie'yi beklediğini biliyordu. Bennett'ın üstüne ışıklar takmasına yardım ettiği ağaçların parıldadığını ve ahırın tamamının beyaz Noel ışıklarıyla ve mumlarla ışıl ışıl olduğunu biliyordu.

Estelle ile Henry'nin, sanki Estelle son yirmi dört saattir ortadan kaybolmamış gibi Jeanie'nin ebeveynlerinin yanında en ön sırada oturduğunu biliyordu. Annie'nin o günün kusursuz olması için ne kadar büyük bir rol oynadığını biliyordu.

Ama Annie'nin mihraba doğru yürüyüşünü izlerken Mac'in bildiği, gördüğü, onun için önemli olan *tek* şey oydu.

Nedimeler koyu kırmızı elbiseler giymişlerdi. Daha doğrusu, Mac elbiselerin bu renk olduğunu düşünüyordu. Gözlerini bunu teyit edeceği kadar Annie'den ayırmamıştı ama elbisesinin uzun kollu olduğunu, ön tarafının dik yakalı ve sırtının açık olduğunu biliyordu. Daha sonra onunla dans ederken, elini çıplak tenine dayadığını hayal etti. Tabii, Annie ona izin verirse. Sarı saçları yumuşacık bukleler hâlinde bir omzundan sarkıyordu. Yüzüne baktığında gözlerinin dolduğunu fark etti.

Fantezilerindekinden çok daha kusursuz olduğu gerçeği bir kez daha çarptı yüzüne.

Annie ön tarafa ulaştı ve Hazel ile Kira'nın yanına yerleşti. Müzik değişti ve konuklar geline odaklandılar. Annie'nin gözleri üstünde birazcık uzun kalınca Mac ona göz kırptı ve Annie'nin surat asarak tepki vermesini bekledi. Ama Annie geline dönmeden önce ona hafifçe gülümsedi.

Bennett onu yandan dürttü. "Seni bu yüzden mi bütün gün görmedik?" diye fısıldadı.

"Neden söz ediyorsun?"

Noah hayretle ofladı. "Siz ikiniz mihraba yürürken resmen birbirinizi gözlerinizle becerdiniz."

"Hayır, öyle yapmadık." *Öyle mi yapmışlardı? Az önce bütün kasabanın önünde Annie'yi gözleriyle becermiş miydi?!*

Üçüncü sıradaki Jacob'ın sırıttığını görünce bunu teyit etmiş oldu. Adam birisiyle öpüşüyormuş gibi yapmaya ve parmaklarıyla havada kalpler çizmeye başlayınca Mac bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Bennett kıs kıs güldü. "Kesinlikle yaptınız ama olanları bize sonra anlatabilirsin."

"Siz ikinize hiçbir şey anlatmıyorum."

"Annie sadece bir hafta sonu içinde, seni öldürmek istiyormuş gibi bakmaktan *bu* hâle gelmiş. Öyküyü mutlaka

dinlememiz gerek," diye fısıldadı Noah. Sonra Logan'a dönüp bir mendil uzattı. Müstakbel karısını gördüğü anda iri yarı Logan'ın gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başlamıştı.

O hâli çok şirindi. Mac düğün yerine Annie'ye ve sonradan neler diyebileceğine odaklanmaya çalıştı. Ona bir ültimatom vermek istememişti, hatta bir yanıt vermesini bile beklemiyordu. Sadece *onunla* konuşmasını istiyordu. Aralarındaki sessizlikten, yarım yamalak söylenen gerçeklerden usanmıştı.

"Bugün kasabamızın çok sevdiği iki kişiyi evlendirmek için bir araya geldik," diye konuşmasına başladı Belediye Başkanı Kelly, ardından ikisine de gülümsedi. Jeanie, Logan'ın yanağından süzülen bir damla gözyaşını silmek için elini uzattı. Parıltılı beyaz gelinliğiyle çok güzel olmuştu. Tıpkı bir masal diyarındaki karlarla kaplı bir ormandaki peri gibiydi. Mac, eğer Logan'ın yerinde olsaydı, kendisinin de ağlayacağından emindi.

"Jeanie," dedi Belediye Başkanı Kelly geline dönerek. "Bu kasabaya taşındığından beri, hepimiz ne kadar özel olduğunu ve sevgili Logan'ımızla ilgilenecek kişi olduğunu biliyoruz. Ve Logan," diye devam etti, damada dönerek, "bu kasaba, ailen ve arkadaşların, senin için her zaman en iyisini istemiştir ve en iyisinin Jeanie olduğunu biliyoruz."

"Buna hiç şüphe yok," dedi Logan. Salondaki davetliler güldü.

"Sevgi komik bir şey," dedi Kelly. "Her zaman ön planda, çarpıcı ya da abartılı değildir. Çoğu zaman sessiz ve sadedir. Yağmurlu bir günde paylaşılan bir fincan kahve ya da her gece yan yana kitap okumaktır. Sizi anlayan insanı bulmaktır. İyi ve zor zamanlarda yanınızda olacak kişiyi bulmaktır.

"Hayatınızı *paylaşacağınız* kişiyi bulmaktır," dedi gülümseyerek. "Bunu birbirinizde bulduğunuzu bildiğimiz için yeminlere geçelim ve bu partiyi başlatalım."

Birkaç davetli tezahürat etti.

Jeanie gözyaşları arasında güldü ve arkasına uzanıp Annie'nin ona verdiği katlı kâğıdı aldı. Kâğıdı açıp hafifçe öksürdü.

"Logan," dedi, biraz titrek bir sesle. "Seni bulabileceğimi hiç düşünmüyordum. Burada bir yuva ve bir *hayat* bulabileceğim aklıma bile gelmemişti ama bunları bulduğum için çok mutluyum. Seni ikimiz de yaşlanana, saçlarımız bembeyaz olana dek seveceğime ve sonra da sevmeye devam edeceğime yemin ederim. Aileni kendi ailem gibi seveceğime yemin ederim. Kaç tavuk besleyeceğini kısıtlamayacağıma yemin ederim."

Logan gözyaşları arasında buna güldü. Mac de güldü. Sevgi *buydu* işte. Sınırsız tavuk.

"Evimizi derli toplu tutacağıma yemin edemem ama her daim bir yuvaya dönüştürmene yardım edeceğim. Seni seviyorum ve sonsuza dek partnerin olacağıma söz veriyorum."

Nedimelerin hepsi ağlıyordu ve Mac, Logan'ın kendi yeminini nasıl edeceğini bilemiyordu. Jeanie'nin sözlerini aşmak zordu doğrusu.

"Jeanie," dedi Logan ama öksürmek için sustu. "Jeanie..." Yine duraksadı. Mac, Logan'ın bütün kasabanın önünde konuşmakta zorlandığını biliyordu.

Jeanie başını Logan'a yaklaştırdı, kulağına bir şey fısıldayıp onu güldürdü. "Yapabilirsin," dedi, Logan'ın yanağını okşayarak.

"Jeanie," dedi Logan yine. "İlk başlarda senden hoşlanmamaya çalıştım."

Mac başını iki yana salladı. *Yüce Tanrım, sert bir başlangıç oldu bu.* Ama Jeanie gülümsüyordu. Tamam, belki de o kadar da sert değildi.

"Senden hoşlanmamaya çalıştım ama imkânsızdı çünkü seninle ilgili her şeyi seviyorum. İyi yürekli ve cesur oluşunu seviyorum. Hayatı sana mutluluk veren şeyleri arayarak yaşamanı seviyorum.

"Ben hayatımı asla öyle yaşamadım. Ama sen bana her gün mutluluk veriyorsun ve ben de senin için aynı şeyi yapacağıma yemin ediyorum. Seni tüm kalbimle seveceğime yemin ediyorum. Sonsuza dek."

Annie mihrabın diğer tarafından Mac'le göz göze geldi. Mac de ona bu tür yeminler etmek için her şeyini verebilirdi.

Belediye Başkanı Kelly gözlüğünü yukarı kaldırmış, gözyaşlarını siliyordu. "Yeminleriniz çok güzeldi. Çok dokunaklıydı. İkinizle de gurur duyuyorum," dedi, herkes toparlanmaya çalışırken.

"Şimdi, sadede gelelim. Jeanie, bu adamı yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

Jeanie'nin yüzünde o kadar kocaman bir gülümseme vardı ki Mac bunu kendi kalbinde hissedebiliyordu. "Evet," dedi gururla.

"Logan, bu kadını yasal karın olarak kabul..."

"Evet," dedi Logan, Pete daha lafını tamamlayamadan.

"Harika, harika," dedi Pete, gülerek. "Yüzükler?"

Noah, Logan'a yüzüğü verdi. Logan yüzüğü hemen Jeanie'nin parmağına takarken bir şey söylemesi gereken kısmı unuttu ama o noktada adam evlenmeye dünden hazırdı.

Jeanie mutluluktan ışıldar hâlde ağlarken Logan'ın yüzüğünü taktı. "Bu yüzükle seninle evleniyorum," dedi, senaryoya bağlı kalarak. Logan'ın yüzü zaten kızarmıştı ama yanakları daha da kızardı.

"Ben de seninle," deyince herkes tekrar güldü. Mac o salonda hiç hissetmediği kadar büyük bir sevgi hissetti. Onlara, birbirlerini delicesine seven o iki insana hissedilen sevgiydi bu.

Belki de kasabaya döndüğünden, Annie ona o kasabayı ne kadar çok sevdiğini ilk söyledığinden beri bunu ilk kez anlıyordu. Nihayet bu kasabanın ne kadar özel olduğunu ve orada yaşadığı için ne kadar şanslı olduğunu anlıyordu.

Gözlerini sildi. Tanrı aşkına, o da ağlamaya başlamıştı.

"Gelini öpebilirsin," dedi Kelly, gülerek.

Logan, Jeanie'nin yüzünü tuttu ve karısını öptü.

Bütün kasaba sevinç çığlıkları attı.

Annie masadaki sandalyesinden kalktı ve salonun sessizleşmesini bekledi. Herkes susunca şampanya kadehini kaldırdı.

"Birisini hayatınız boyunca tanıdığınızda," dedi, "onlara karşı korumacı davranabilirsiniz. Hatta bazen aşırı korumacı olabilirsiniz." Jeanie'ye imalı bir bakış fırlattı; Hazel'la birlikte, Logan'ın kalbini kırmaması için onu nasıl uyardıklarını hatırladı. Jeanie de ona gülümsedi.

"Pete'in dediği gibi, bu kişi için en iyisini istersin. Özellikle de dünyadaki en iyi insanlardan biri olduğunu bildiğinde."

Odanın ortasındaki, geline ve damada özel hazırlanmış masada Jeanie ile birlikte oturan Logan'a doğru baktı. Logan koyu gri takımı ve bordo kravatıyla inanılmaz yakışıklı gözüküyordu. Yakışıklı ve mutlu. Ama bir an için onu seneler önceki hâli gibi gördü. Hüzünlü, hemen neşelendirmesi gerektiğine karar verdiği sessiz, ufak tefek bir çocuk gibi. Yanında oturan Jeanie gelinliğiyle, topuz yapılmış koyu kahverengi saçlarıyla muhteşem gözüküyordu. Ahırın loş ışıkları altında parıldıyordu ve Annie artık Logan'la arkadaşlığının farklı olacağını biliyordu.

"Logan, ikimiz beş yaşındayken onu zorladığımdan beri en yakın arkadaşım."

Herkes güldü.

"Ama artık onun yeni bir en yakın arkadaşı var," dedi. Logan'ın yüz ifadesinden, onun duygulandığını anladı. "Daha iyi bir en yakın arkadaş bulamazdı. İkiniz için de her zaman burada olacağım ama birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum."

Annie sözlerini tamamladığı anda gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. Kadehini kaldırdığında bütün salon kadehini kaldırdı.

"Mutlu çiftin şerefine!"

Annie yerine oturdu, peçetesiyle gözlerinin kenarlarını sildi ve yine makyajını mahvetmediğini umdu. Nikâh kıyılırken zaten bir kere mahvetmişti.

Neyse ki sıra Noah'ya geldi.

"Selam, millet. Ben Noah. Damadın başsağdıcı olduğumu sanıyordum ama görüyorum ki üçüncü sağdıcıymışım."

"Dördüncü," dedi Hazel, onun yanında oturduğu yerden. Başını iki yana sallayan Noah dâhil herkes güldü.

"Tamam, dördüncü. Ama bunu kabul ediyorum çünkü onu tanıdığım ilk iki sene benden nefret ettiğinden emindim. Bildiğiniz gibi, bu sadece Logan'ın cazibesinin bir parçası."

Bu sefer Logan dâhil herkes güldü.

"Öte yandan, Jeanie'yi en başından beri sevdim ve onun da beni sevdiğinden emindim." Noah göz kırpınca Jeanie gülerek başını iki yana salladı.

"Onlardan daha iyi bir çift düşünemiyorum," dedi Noah. "Belki ben ve Hazel dışında." Kalabalık ofladı ve Hazel koluna bir şaplak attı.

"Ya biz?" diye seslendi Kira, Bennett'ın yanından.

Noah güldü. "O konuda hepimizin farklı fikirleri olabilir ama bugün onların günü olduğu için kadehlerimizi Jeanie ile ' ogan'a kaldıralım."

Konuklar bir kez daha kadehlerini yeni evli çiftin şerefine kaldırdılar. Noah yerine geçtiğinde Hazel ona sokuldu. Dalgalı saçlarını çok şirin, gümüş rengi bir tokayla toplamıştı. Elbisesinin rengi tıpkı Annie'ninki gibi çok güzel bir koyu kırmızı tonuydu ama kesimi farklıydı. Annie ince askıları olan daha düşük yakalı bir model seçmişti, Kira'ysa askısız bir elbise tercih etmişti. Annie'nin elbisesinin ön tarafı kapalıydı ama sırtı beline kadar açıktı. Elbisesine bayılmıştı ve Jeanie'nin onlara en iyi uyan elbiseleri seçmelerine izin vermesi çok hoşuna gitmişti.

Bu düğünü ayrıca özel kılan bir başka unsur da buydu.

Birkaç kadeh şampanyadan sonra, gecenin konuşma faslı tamamıyla kontrolden çıktı. Annie'nin bunu tahmin etmiş olması gerekirdi. Mikrofon bir anda elden ele geçirilmeye başlamıştı ve kasabadaki herkes mutlu çifte bir şeyler söylemek istiyordu.

Annie nedimelerden biri olarak buna bir son vermesi gerektiğini düşündü ama gelin ile damadın keyfi yerindeydi. O yüzden geriye yaslandı, rahatladı ve gecenin keyfini çıkardı.

"O yatağa küskün girmeyin tavsiyesi çok yanlış," diyordu Isabel, elinde şampanya kadehiyle. "Bazen insanın iyi bir uyku çekmesi, kafasını boşaltmış bir şekilde uyanması gerekiyor."

"Daha da iyisi, yatağa girmek ve uyumamak!" dedi Marissa. Bu sözleri masasındaki taşkın hanımlardan tezahüratlar aldı.

Isabel kadehini kaldırdı. "Harika. Daha da iyisi, yatağa girmek ve uyumamak," dedi, gülerek. "Çiftin şerefine!"

"Logan ile Jeanie'nin şerefine!"

Mikrofon Dot'a geçince yaşlı kadın ayağa kalktı. "İkinizin burada bir hayata başlaması beni çok mutlu etti. Jeanie'ye kafeyi vermenin iyi bir fikir olduğunu biliyordum aslında. Sadece ne kadar iyi olacağını tahmin edememiştim! Hepimiz

için her şey yoluna girdi," dedi gülümseyerek. Yanında oturan Norm'a baktı. "İkiniz için çok mutluyum."

"Ben de sana sonsuza dek minnettar olacağım!" diye seslendi Jeanie, çiftin masasından. Jeanie'nin yüzü gülümsemekten ağrımaya başlamış olmalıydı ama Annie gelini bu kadar mutlu gördüğü ve düğünü başarıyla atlattıkları için inanılmaz mutluydu.

Annie haftalardır ilk kez rahat bir nefes almış gibi hissediyordu. En azından salonun karşı tarafına baktığında ve Mac'i ona bakarken yakaladığında rahatlamış hissediyordu. Bu konuda ne yapacaktı? Mac'in, takım elbisesiyle çok yakışıklı olmasının ya da mihraba yürürken ona dünyada istediği tek şeymiş gibi bakmış olmasının da bu konuşma açısından bir faydası olmuyordu.

Pete'in törende söylediklerini düşündü. Seneler önce kalbini kırmış olan adamın, *hayatını paylaşacağı* insan olması mümkün müydü?

"Ben sadece güzel kız kardeşimi ve kocasını gönülden tebrik ettiğimi söylemek istiyorum," dedi Bennett. "Ayrıca Kira'nın bu düğün daveti için ne kadar muhteşem bir iş başardığına da dikkati çekmek isterim."

Herkes Bennett'ı alkışlarken Kira ona gülümsedi. "Çok yardım aldım," dedi. "Annie ve Hazel, sizler dünyanın en iyi nedimelerisiniz. Daisy, muhteşem çiçek aranjmanların için teşekkür ederim. En büyük teşekkürlerimden birini de leziz yemekleri için Archer'a sunmak isterim. Bunları tek başıma yapamazdım. O kadar insan yardım etti ki. Böylesine tatlı bir çiftin ilk müşterim olmasından dolayı çok mutluyum ama lütfen gelecekteki büyük davetleriniz için bize ulaşmayı unutmayın, hashtag kiranorthorganizasyon!"

Annie gülümsedi. Geçen sene o zamanlarda Kira'nın nasıl Dream Harbor girdabına yakalanmamak için elinden geleni

yaptığını hatırladı. Ama şimdi kasaba için davetler planlıyordu. Bu kasaba insanları etkiliyordu. Oraya üzgün, şaşkın ya da yapayalnız geliyorlardı ve Dream Harbor sihrini konuşturuyordu.

Tekrar Mac'e baktı. Kasaba sihrini onda da konuşturmuş muydu? Hayatının ilk yarısını orada geçirmişti ama uzun zaman oradan ayrı kalmıştı. Bu kasaba kendi kalbine işlediği gibi onun kalbine de işlemiş miydi?

Noah'yla bir şeye gülen Mac'i izlerken onun kasabaya dönüş şeklini düşündü. Üç sene boyunca bu gerçek değilmiş, rol yapıyormuş ya da kasabada kalmaya devam etmeyecekmiş gibi davranmaya çalışmıştı. Ama Mac hâlâ oradaydı, arkadaşlarıyla arkadaş olmuştu, ailesinin evini tadilattan geçirip yenilemişti ve babasının barını işletiyordu. Mac yine Dream Harbor'daydı. Artık oraya yerleşmişti ve onu istiyordu. Annie'nin yapması gereken tek şey evet demekti.

Annie dikkatini yine konuşmalara verdiğinde Cliff'in evliliği balık tutmakla kıyasladığını ve müstehcen olta esprileri yaptığını duydu. Belki de artık mikrofona el koyma vakti gelmişti. Tam bunu yapacağı sırada Mac mikrofonu aldı.

Salondaki davetlilere baktı, hafifçe öksürdü. Bir an için göz göze geldiler ama Mac bakışlarını kaçırdı.

"Tebrikler ve bir kez daha teşekkürler, Logan."

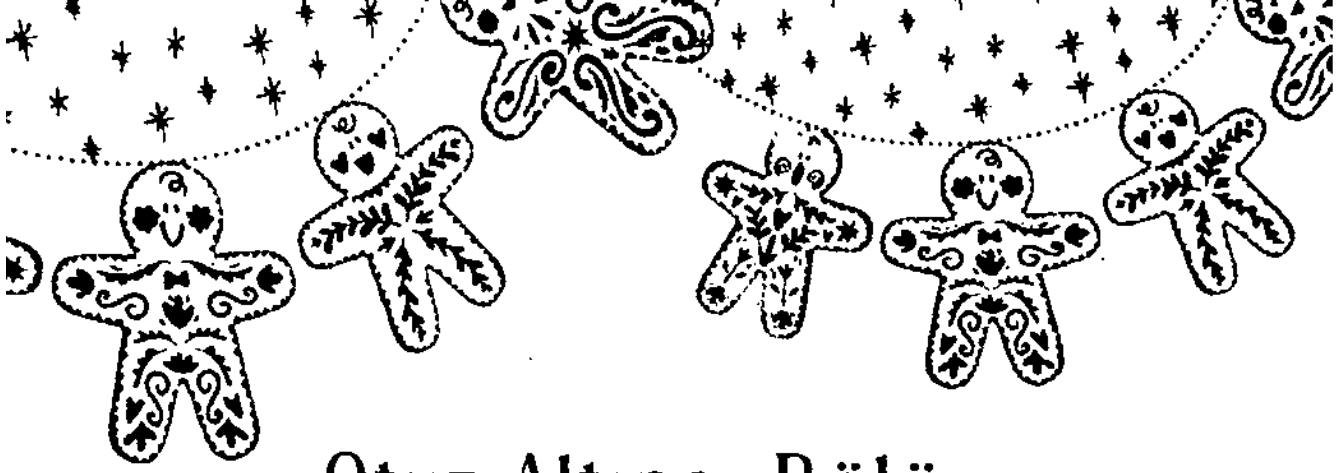
Logan şaşkınlıkla ona bakıp kaşlarını kaldırdı. "Seninle temiz bir başlangıç yapmama izin verdiğin ve beni bu kasabada hoş karşılayan ilk kişilerden biri olduğun için teşekkür ederim. Gençken kendimizi bulabilmek için büyüdüğümüz yerden mümkün olduğunca uzaklaşmamız gerektiğini düşünmemiz, daha doğrusu bazılarımızın böyle düşünmesi komik. Burada yokken kendimle ilgili çok şey öğrendim. Bir sürü harika yerde yaşadım ve ilginç insanlarla tanıştım ama sonuç olarak *yuvamı* özledim. Buradaki insanları özledim. Burayı özledim."

Tekrar Annie'ye baktı. Annie tenine bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Mac gerçekten de yokluğunda onu özlemiş miydi?

Mac yine hafifçe öksürdü.

"Her neyse, senin için çok mutluyum, dostum ve bunun bir parçası olmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Gelin ile damadın ve Dream Harbor'ın şerefine."

"Dream Harbor'ın şerefine!" dedi ve herkes kadehini bir kez daha kaldırdı.

Otuz Altıncı Bölüm

Şimdiki Zaman
Düğün (hâlâ)

"Daisy, şu adam seni kesiyor," dedi Iris, ikinci kurabiye tabağına geçerken.

Zencefilli kurabiye evi çok büyük ilgi görmüştü ama Annie konuklar için birkaç tabak da kurabiye ve çörek hazırlamıştı. Iris bunlara bayılmıştı.

"Hangi adam? Yok, beni kesmiyor. Hangisini diyorsun?" Daisy'nin başı bir o yana bir bu yana döndü.

Iris güldü. "Şuradaki gözlüklü adam. Bütün gece buraya baktı."

Daisy, Iris'in işaret ettiği noktaya baktı.

Masada bir tek Annie, Daisy ve Iris kalmıştı. Düğünde kullanılan sandalyeler kaldırılmıştı ve masaların arasında bir dans pisti oluşturulmuştu. O sırada Annie, Noah'nın kıkırdayıp duran Hazel'ı kendi etrafında döndürüşünü izliyordu. Kira ile Bennett yaklaşık bir saat önce bir yere kaybolmuşlardı ve Annie o zamandan beri onları görmemişti ama ne yaptıklarını tahmin edebiliyordu. Düğünler insanlarda bu etkiyi yaratıyordu.

"O da kim?" dedi Daisy. Annie söz konusu adama baktı.

"İsmi Elliot, yeni mimar. Oteldeki tadilat için gelmiş."

"İnanılmaz, Jeanie gerçekten de düğüne bütün kasabayı çağırmış," dedi Iris, gülerek.

"Biliyorum. Jeanie otele akrabalarına yer ayırtmak için gittiğinde Elliot yakınlarda bir yerdeymiş. Jeanie kendisini kötü hissetmiş ve onu da davet etmiş."

"Kim olduğunu bilemiyorum ama Daisy'yi daha iyi tanımak istiyormuş gibi bakıyor," dedi Iris, kaşlarını oynatarak. Elini giderek büyüyen karnının üstüne koymuş, çıplak ayaklarını yanındaki sandalyeye dayamıştı. Archer'ın Olive'le yaptığı ağır dansı izlerken yorgun ama mutlu gözüküyordu.

"Çok şirin," dedi Daisy, Archer ve kızını izlerken. Archer ayaklarının üstüne basan kızının adımlarını yönlendiriyordu.

Iris başını salladı. "İnsanda bu etkiyi bırakıyorlar işte."

"Eh, bundan etkilenmemiş olsaydın, rosto tavuk işi bitirirdi. O kadar yumuşacıktı ki ağlamak istedim," dedi Annie, onları yine güldürerek.

"Adam yemek yapmayı biliyor, orası kesin," dedi Iris. Archer dans pistinde ona gülümsedi, Olive de el salladı. Kadife Noel elbisesi ve Archer'ın şık ayakkabılarına bastığı özel yapım deri Mary Jane ayakkabılarıyla çok şirindi. Sonra salonun karşı tarafında gözüne bir şey çarptı ve koşarak Iris'in yanına geldi.

"Sıcak çikolata mı var orada?" diye sordu. Yüzünde sıcak çikolata için dünyanın öteki ucuna kadar gidebilecek bir kızın ciddi ifadesi vardı. Annie'nin kalbini tatlı bir his kapladı.

"Aslında o masa kocaman bir sıcak çikolata büfesi," dedi Annie. "Hem de sıcak çikolatanın üstüne koyabileceğin malzemeler var."

"Malzemeler mi?!" diye bağırdı Olive.

"Marshmallow'lar, çubuk şekerler, ufak kurabiye parçaları. Ha, bir de çırpılmış krema."

"Çırpılmış krema mı?!"

Olive artık yerinde duramıyordu. Annie, Iris'in yüzündeki dehşet ifadesini görmezden geldi. Fahri bir teyze olmanın keyifli yanı buydu.

"Evet. İstediğin kadar koyabiliyorsun."

"Babacığım! Sıcak çikolata alabilir miyim?" Olive arkasında duran, Annie'ye ölümcül bir bakış fırlatan babasına döndü. Annie ona gülümsedi.

"Elbette, Liv. Gel, alalım."

"Düğünler süper!" Olive daha lafını tamamlamadan salonu yarılamıştı bile.

"Rica ederim," dedi Annie. Archer, Olive'in bir daha uyumayacağı gerçeğine teslim olmuş gibi başını iki yana salladı.

"Bir şey ister misin?" dedi. Iris'i öpmek için eğildi.

"Sıcak çikolatayla ilgili bu konuşmalardan sonra..."

Archer ofladı ama yüzündeki hafif gülümseme hislerini ele veriyordu. Bunun her dakikasına bayılıyordu.

"Getireyim."

"Fazladan marshmallow olsun, lütfen. Bebek için."

Archer güldü ve dudaklarına bir öpücük daha kondurup doğruldu. "Elbette. Bebek için."

"Seni seviyorum!" diye seslendi Iris, arkasından.

"İnanılmaz."

"Biliyorum," dedi Iris, gülümseyerek.

Annie başını iki yana sallarken sıcak çikolata içse mi diye düşündü ama tekrar Daisy'ye döndü. "Eee, adamla konuşacak mısın?"

"Ne? Mimarla mı? Hayır, hayır. Hayatta olmaz. Salonun karşısından gözlerini üstüme diken garip adamlarla konuşmam. Kalsın, teşekkürler."

Annie güldü. "Haklısın ama bir yandan da şirin bir adam," dedi. Onu kavalyesi olarak düğüne davet etmeye dair o kısa ömürlü planını hatırladı.

Daisy bir kez daha Elliot'a baktı. "Evet, şirin olabilir ama erkeklerden uzak durmaya yeminliyim."

"Bir dakika," dedi Iris. "Aşktan uzak durmaya yeminli olduğunu söylemiştin. Erkeklerden tamamıyla uzak durmak zorunda değilsin. Onların başka işlere yaradığını biliyorsun," dedi göz kırparak.

Daisy güldü, siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Zarif siyah elbisesiyle muhteşem gözüküyordu. Mimar adamın ondan büyülenmiş olması şaşırtıcı değildi.

"Söylemeyi unuttum," dedi Annie. "Lanetinin bu evliliği mahvetmesinden endişe etmene gerek yok."

"Sahi mi, neden? Logan ve Jeanie birbirlerini çok sevdikleri için mi?"

"Hayır," dedi Annie, gülerek. "Estelle onlara şans getirecek sihirli, çok eski bir gecelik getirdiği için."

"Bu da ne demek?" dedi Iris.

"Bugün onu almak için, yaşlı kuzeniyle kesin olarak kâbuslarıma girecek bir gecelik konusunda tartıştığı New Hampshire'a gittim. Aman Tanrım, görüyor musunuz?"

Annie gelin ile damadın masasının önünde o korkunç şeyi onlara gösteren Estelle'i işaret etti.

Jeanie gülümsüyordu ama Logan'ın yüzünde yer yarılsa da içine düşse gibi bir ifade vardı.

Annie, Iris ve Daisy kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Hey, Annie, kız kardeşin erkeğini çalıyor galiba," dedi Daisy, kahkahaları dindikten sonra.

Annie başını hızla dans pistine çevirdi. Mac, kız kardeşi Charlotte'u ağır ağır kendi etrafında döndürüyordu.

Beyni kısa devre yaptı.

Ne halt ettiğini sanıyor bu?

"Müsaadenizle, hanımlar," dedi, yerinden o kadar hızlı kalktı ki masadaki boş kadehler sarsıldı. Ayakkabılarını

bulacak vakti yoktu; yalın ayak bir hâlde hızla onun yaklaştığını görünce gözleri fal taşı gibi açılmış Elliot'ın yanına gitti.

"Benimle dans etmeni istiyorum," dedi, Elliot'ın elini kaparak.

"Şey, aslında... ben..."

"Bir önemi yok," diye lafını kesti Annie. "Tek bir şarkı için benimle dans etmeni istiyorum, tamam mı? Evlenecek filan değiliz. Merak etme." Onu çekiştirerek dans pistine çıkardı.

Zavallı Elliot, Daisy'ye son bir bakış attıktan sonra kalabalığın arasında Annie'nin peşine takıldı.

"Sana işe yarayacağını söylemiştim," dedi Charlotte. Mac'in omzunun üstünden, Annie'nin bir kasırga gibi dans pistine çıktığı noktaya baktı.

Mac, Annie'nin öfkeli bakışlarını başının arkasında hissedebiliyordu.

Tabii ki işe yaramıştı. Kim bilir bunu kaç kere yapmışlardı? Bir yere bir kadınla gidiyordu, sonra Annie birisiyle başka bir yere geliyordu. Birbirlerine defalarca işkence çektirmişlerdi.

Mac bundan usanmıştı ama Annie'nin dikkatini çekmenin tek yolu buysa, ne pahasına olursa olsun yapardı. Annie onunla mihraba yürüdükten sonra bütün gece ondan kaçmıştı. Koluna girdiğinde Mac bunun doğru olduğunu hissetmişti, onu bırakmak istememişti ama fotoğraf çekilmesi ve şerefe diyerek kadehlerin kaldırılması gerekiyordu. Annie ilk dansta bile kaçmayı başarmıştı ve kendisi Hazel'la, Noah da Annie'yle eşleşmişti.

Kendisine sabırlı davranacağını söylemişti. Söz verdiği gibi düğünün sona ermesini bekleyeceğini söylemişti ama Annie üstündeki o elbiseyle bunu imkânsız kılıyordu. Elbise bütün enfes kıvrımlarını sarıp sarmalıyordu. Vücudunun hatları ve leziz kısımları gözler önündeydi ve Mac sabrının giderek azalmaya başladığını hissediyordu.

Dolayısıyla, Annie'nin ona artık "Charlie" demesi için ısrar eden küçük kız kardeşi onu dansa kaldırdığında, bunun Annie'yi harekete geçirmek için kusursuz bir yol olduğunu düşünmüştü.

Ama planında bir kusur vardı çünkü dans pistinde Charlie'yi ağır ağır çevirirken başka bir adamın kollarında olan Annie'yle yüz yüze gelmişti. Eli Annie'nin sırtında olan, parmak uçları tam Mac'in bütün gece dokunmayı hayal ettiği çıplak tenine sürtünen bu adam da kimdi? Otelde gördükleri adam mıydı? Kim olduğu önemli değildi, Mac onu oracıkta gırtlaklayabilirdi.

"İyi misin?" dedi Charlie. "Bir an için garip bir şekilde gerildin."

Mac hafifçe öksürünce Annie'yle dans partnerinin omzunun üstünden göz göze geldiler. Annie ona hâlinden çok memnunmuş gibi sırıttı.

"Ablan beni öldürecek," dedi Mac.

"Hayatımda tanıdığım en inatçı insandır, sana bol şans dilerim."

"Evet, bunu biliyorum. Senelerdir beni affetmesi için uğraşıyorum."

"Nasıl gidiyor peki?"

"Başka birisiyle dans ettiği için iyi gitmiyor."

Charlie kaşını kaldırdı. "Sen de başka bir kadınla dans ediyorsun."

"Haklısın," dedi Mac. Annie'nin kollarını adamın boynuna daha sıkı doladığını ve vücutlarının birbirine değmek üzere olduğunu gördü. Öfkeden resmen kükremek üzereydi.

Belki de kükremişti çünkü Charlie şaşkınlıkla geri çekildi.

"Affedersin."

"Fikrimi duymak ister misin?"

"Elbette." Kaybedecek ne kalmıştı ki? Mac zaten o gece başarısız olduğunu hissediyordu ve senelerdir aynı durumdaydı. Belki de Annie'yi en yakından tanıyan insanlardan biri ona ne yapması gerektiğine dair iyi bir tavsiyede bulunabilirdi.

"Annie'nin bir süre ikinizin birlikteliğinin çok büyük bir sır olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben biliyordum. Küçük kız kardeşler her zaman anlar. Sen gittiğinde onun ne kadar üzüldüğünü biliyorum."

"Lanet olsun, Charlie, biliyorum. Ama daha kaç kere aptal bir genç olduğumu ve çok üzgün olduğumu söyleyebilirim?"

Charlie başını iki yana salladı. "Esas sorun o değil. Kalp kırıklığını atlatmak kolay ama sen onun *egosunu* incittin. Onun mükemmel olmaya bayıldığını biliyorsun. Onu salak gibi, aptal gibi hissettirdin ve bundan daha çok nefret ettiği bir şey yoktur."

"Bu konuda ne yapabilirim?"

"İşin en zor kısmı bu. Tam olarak emin değilim. Sanırım bunu bir daha yapmayacağından yüzde yüz emin olması gerek."

Mac iç çekti. "Deniyorum."

"Güzel. Denemeye devam et. İşe yaradığında buna kesinlikle değecek. Onu tanıyorsun, Mac. İnatçı olabilir ama seni sevdiğinde bu inatçılık sadakate dönüşür. O kız, sevdiği insanlar için dünyanın öteki ucuna gidip gelir."

"Evet, biliyorum," dedi Mac, o gün yaptıkları kısa yolculuğu düşünerek. Bunu sırf Logan düğünde üzgün olmasın diye yapmıştı.

Annie ve dans partneri dönünce Mac adamın yüzünü görme fırsatı buldu. Koyu renkli, çerçeveli bir gözlüğü vardı ve bu senaryo, bocalamasına neden olmuş gibi yanakları kızarmıştı. Mac adama neredeyse acıyacaktı. Bunun bu durumla ilgisi olmadığını biliyordu.

"Teşekkürler, Charlie," dedi Mac. Yanağına minik bir öpücük kondurdu.

"Rica ederim," dedi Charlie ve arkasına döndüğünde kavalyesinin onu beklediğini gördü.

Mac, Annie'nin yanına giderek dans partnerinin omzuna vurdu. "Araya girmemin bir sakıncası var mı?" dedi. Annie itiraz edecekmiş gibi bir ifadeye bürünse de adam ânında rahatlamış gibiydi.

"Hiçbir sakıncası yok," dedi adam, hemen Annie'yi bırakarak. "Tamamıyla senindir."

Keşke öyle olsaydı.

Annie, onu orada salak gibi dikilirken bırakacakmış gibi tereddüt etti ama gergin bir sessizlikten sonra kollarına adım attı.

"Kız kardeşimle dans etmen bel altı bir hamleydi."

"Benden kaçıyordun, Annabelle. Bir şey yapmam gerekiyordu."

"Bugün bizimle ilgili değil."

"Etrafına bak, Annie! *Başardın.* Düğün muhteşemdi. İnsanlar o zencefilli kurabiye eve bayıldılar. Logan'ın hiç bu kadar ağladığını görmemiştim, ki bu bile bugünle ilgili çok şey söylüyor. Gelin ve damat mutlu." Jeanie'nin başını Logan'ın göğsüne yasladığı, dans ettikleri noktayı işaret etti. Çok mutlu gözüküyorlardı. "Buradaki işin bitti, o yüzden gecenin geri kalanının *bizimle* ilgili olduğunu söyleyebilirim."

Şaşılacak bir şekilde Annie itiraz etmedi ama kızmış gibi azıcık oflayınca Mac onun ılık nefesini boynunda hissetti.

Annie'nin elleri omuzlarındaydı ve bir ortaokul dansındalarmış ve refakatçiler aralarında mesafe bırakmalarını tembihlemiş gibi onu kendisinden uzak tutuyordu. Mac'in elleriyse onun kalçalarındaydı ve zaman zaman parmakları çıplak sırtına sürtünüyordu. Elini sırtına dümdüz dayamak ve onu kendisine çekmek istiyordu. Annie o lanet elbisenin içindeyken, vücudunun tamamını vücuduna dayanmış hâlde hissetmek istiyordu.

"Sanırım birlikte olduğumuzda geriliyoruz," dedi Mac. Annie şaşırmış gibi ona baktı.

"Öyle mi?"

"Evet, ergenler gibi davranmaya başlıyoruz," dedi. Annie'nin elini omzundan indirip parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. Diğer elini sırtına götürdü, onu kendisine çekerken Annie'nin hayret dolu sesinin keyfini çıkardı. "Ama artık ergenlik döneminde değilim, Annie. Artık ne istediğimi biliyorum."

"Peki, ne istiyorsun?" Annie bunu kulağına fısıldayarak söylemişti. Ona yakın durduğu için Mac göğsüne karşı kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordu.

"Seni." Bu kadar basitti. Daha önceleri, istediği şeyi almaktan çok korkmuştu. Çok gençti, çok hazırlıksızdı. Ama artık öyle değildi.

"Seni istiyorum, Annie. Beni benden nefret ediyormuşsun gibi becermek istemen de umurumda değil ama bu gece buradan benimle çıkacaksın."

"Öyle mi?" dedi Annie, ona itiraz edecekmiş gibi. Ama ses tonu aksini söylüyordu. Sadece meraklanmış, Mac'in bu sözleri *ilgisini* çekmiş gibiydi.

"Evet," dedi. "Burada işimiz biter bitmez, zaman kazanmak için uyduracağın o küçük görevler ve yapman gerektiğini hissettiğin nedimelik görevleri ne zaman biterse bitsin, seni

başladığımız şeyi bitirmek için kendi evime götürüyorum." *Ya da yepyeni bir şeye başlamak için.*

Annie'yle böyle emir verirmiş gibi konuşmak tehlikeli bir taktikti. Apış arasına her an bir darbe alabilirdi ama artık sabrı da zamanı da sağduyusu da tükenmişti. Belki de Annie, onun ilişkilerinin yürüyeceği konusunda daha kararlı davranmasını, ikisi için de güçlü davranmasını istiyordu. Bunun doğru olduğunu, onu istediğini ve hiçbir yere gitmediğini ona kanıtlayabileceği kadar güçlü olmasını. Belki de ilk başından beri böyle davranmış olması gerekirdi.

Annie'nin apış arasına dizini indirmemesine, hatta ona daha da sokulmasına bakılırsa, belki de doğru yoldaydı.

Mac şansını zorlamadı ama onu kendisine yakın tuttu, müziğin ritmine uyarak salladı ve bu aşamaya bile geldiklerine, Annie'nin onu herkesin önünde böyle tutmasına izin vermesine şaşırdı. Bu bile başlı başına bir mucizeydi.

Mac işaret parmağını elbisesinin altına soktu ve Annie ürperdi. Mac parmağını biraz daha yukarı götürünce Annie'nin poposunun üstündeki gamzelere denk geldi. İşkenceden farksızdı.

"İç çamaşırı giymedin mi?" diye fısıldadı.

"Tabii ki giymedim, bu elbisenin altına giyemezdim," dedi Annie. Mac onun, boynunun yan tarafına karşı gülümsediğini hissetti. Bir sürü insanın ortasında olmasalardı, elbiseyi o anda yukarı sıyırıp kontrol ederdi.

"Belki de herkes gidene kadar kalmayız," dedi boğuk bir sesle, Annie'nin kulağına. "O kadar bekleyemem."

Annie tenini okşayan bu sözcükleri duyduğunda nefesi kesildi.

"Hemen gidemem," dedi.

"Bir kez olsun kendine öncelik ver, Annabelle. Ne yapmak *istiyorsan* onu yap."

Annie başını azıcık geriye atıp Mac'in gözlerine baktı. Annie dikkatle ona bakarken gözleri parlak ve masmaviydi. *Evet* demek istiyordu. Mac bunu görebiliyordu. Ama onunla bir hata daha yapmak istemediği için çekiniyordu.

Ama bu sefer bir hata olmayacaktı. Mac bundan da emindi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu tekrar. Nefesini tutup bekledi.

Bir an önce çıkıp gitmelerini sağlayacak yanıtı vermesi için dua etti.

"Seni," dedi Annie. Bunu fısıldayarak söylemişti ama Mac duymuştu. Duyması gereken tek şey buydu. Annie'nin elini tutup şimdi boş olan masasına geri götürdü. "Ayakkabılarını bul," diye fısıldadı telaşla ama o sırada gitmek için can atıyordu. "Gidip paltolarımızı alacağım."

Onu şaşkınlıktan dili tutulmuş hâlde orada bırakırken döndüğünde hâlâ yerinde olmasını umdu.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

Otuz Yedinci Bölüm

Şimdiki Zaman

"Selam, demek buradaydın." Annie masanın altından bantlı topuklu ayakkabılarını alırken Logan arkasından yaklaştı.

"Selam. Her şey yolunda mı?" dedi Annie. Planlarının yüzünden okunmasından endişelenerek etrafına bakındı, Mac'in nerede olduğunu görmeye çalıştı.

"Teşekkür etmek istedim," dedi Logan. "Her şey için ama en çok da büyükannemi bulduğun için."

"Sana anlattı demek?"

Logan gözlerini devirdi. "Evet, Jeanie'ye o korkunç geceliği verirken anlattı."

Annie güldü. "O şeye dikkat et. Bir aile yadigârı olduğunu ve şans getirdiğini duydum."

"O geceliğin bu akşam Jeanie'ye yaklaşması imkânsız," dedi Logan. "Ama cidden, teşekkür ederim. O zencefilli kurabiye evi inanılmazdı ve bugün için ne kadar çok uğraştığını biliyorum."

Logan kollarını Annie'nin boynuna dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı. Annie de aynı şekilde karşılık verdi.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Ben de seni seviyorum."

"Sıra bende!" dedi Jeanie, Logan'ın arkasından. O da Annie'ye içtenlikle sarıldı. "Büyükanneyi bulduğun için teşekkür ederiz," dedi, "ama onu o gecelikle geri getirmene bayılmadım."

Annie yüzünü buruşturdu. "Evet, kusura bakma. Geceliği mutlaka vermek istedi."

Mac, ikisinin de paltosu kolunda, masanın yanına geldi. Yüzü kızarmıştı; sanki paltoları bulup Annie fikrini değiştirmeden önce geri dönmek için koşturmuştu.

"Gidiyor musunuz?" dedi Jeanie.

"Ben... Şey, parti biraz yavaşladı diye düşündüm..."

"Kesinlikle! Her şey için teşekkür ederiz," dedi Jeanie. "Kalmana gerek yok. Muhteşem bir iş çıkardın!" Yüzündeki muzip gülümseme, neler olduğunu çok iyi bildiğini anlatıyordu.

Öte yandan, Logan neden birlikte gittiklerini anlamamış gibi bir Annie'ye bir Mac'e bakıyordu.

"Gel," dedi Jeanie, onu kolundan çekiştirerek. "Teşekkür etmemiz gereken konuklar var." Onu yanlarından uzaklaştırdı ve Mac ile Annie'yi yüz yüze bıraktı. Annie onunla eve gitmemesi için milyon tane neden olduğundan ya da en azından daha önceden olduğundan emindi ama hiçbirini hatırlayamıyordu.

"Hazır mısın?" dedi Mac.

Annie onun yanındayken asla bir şey için hazır olabileceğini düşünmemişti ama Mac'in kolundan paltosunu aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Mac elini onun beline dayayınca Annie'nin omurgasından yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı.

Ahırın dışında, konuklar gruplar hâlinde birkaç ateş çukurunun etrafına toplanmış, ellerinde sıcak içeceklerle kalın

battaniyelere sarınmışlardı. Kira ve Bennett her nereye gittilerse geri dönmüşlerdi. Mutlu gözüküyorlardı ve yanakları kızarmıştı.

Ama Mac, Annie'nin kimseye yanaşmasına izin vermeden onu arabalara doğru yönlendirdi.

"İkiniz gidiyor musunuz?" diye seslendi Kira, ateşin yanından.

"Yavru kedileri kontrol etmemiz gerek!" diye seslendi Annie.

"Şimdi buna böyle mi diyoruz?" dedi Kira, gülerek. "İyi eğlenceler!"

"Yarın herkesin dedikodu yapacağından endişeleniyor musun?" diye sordu Mac, onu arabasına götürürken.

"Endişeli sayılmam," dedi Annie, paltosuna biraz daha sarınarak. Bantlı topuklu ayakkabıları elindeydi ve karda rahat yürüyebilmek için botlarını giymişti. "Beni utandırma, yeter."

En azından, geçen sefer aralarında neler olup bittiğini kimse bilmiyordu. Annie kasaba halkının diline düşerse bununla başa çıkabileceğinden emin değildi.

Mac ona döndü. "Seni utandırmak gibi bir niyetim yok," dedi.

"Peki, niyetin nedir?"

Mac, Annie'nin sırtı kamyonetinin yan tarafına dayanana dek ona yaklaştı. Annie onun sıcak nefesini boynunda, ellerini kalçalarının kıvrımında hissetti.

"Önce öpüşerek başlarız diye düşündüm," dedi Mac. Annie son iki gündür bir şeyler yaptıkları hâlde hiç öpüşmediklerini fark etti. Son öpüşmeleri on seneyi aşkın bir zaman önceydi ve Annie ansızın bunu her şeyden çok istedi. Ay ışığında Mac'in gözlerinin içine bakarak *beklemeye* başladı.

Ama Mac onu fazla bekletmedi. Annie onu öpecek mi diye tereddüde bile düşmeden dudakları birleşti. Dahası, Annie o

anda dudakları birbirinden hiç ayrılmamış gibi hissetti. Mac'i öpmek, hayatında yaptığı en doğal şeydi.

Mac'in dudakları ısrarcıydı ve soğuk gecede Annie'nin dudaklarının üstündeydi. Annie senelerce hissettiği kalp kırıklığının silindiğini fark etti. Ellerini Mac'in saçlarının arasına daldırdı ve Mac kalçalarını daha sıkı kavradı. Çok geçmeden, Mac'in dili onunkinin üstünde tutkuyla, ateşli bir şekilde kaymaya başladı. Mac onu biraz daha kamyonete itti; içeri girmeden her santimine dokunmak, bunu oracıkta yapmak için can atıyormuş gibi bütün kıvrımlarını okşamaya başladı.

"Bu lanet elbise," diye mırıldandı, Annie'nin dudaklarına karşı. Annie'nin bacaklarından birini kaldırdı, elbisesini yukarı sıyırdı ve bacaklarının arasına girdi. Annie, Mac'in ceketini sıkıca kavradığında, seneler süren gerilim, incinme ve tutku nihayet yüzeye çıktı.

"Mac," dedi, nefesi kesilmiş bir hâlde. Mac ona sürtünürken vücuduna haz kıvılcımları yayılmaya başladı.

"Seni o kadar uzun zamandır arzuluyorum ki. Ezelden beridir arzuluyorum," dedi Mac, Annie'nin boynundaki hassas noktayı ve kulağını emerek.

Ancak bir çift çizmenin karları ezerek yaklaştığını duyduklarında Annie duraksadı ve ellerini Mac'in göğsüne dayadı.

"Bunu burada yapamayız," diye fısıldadı. "Gitmemiz gerek."

Mac gerçek dünyaya geri dönmüş, park edilmiş arabaların arasındaki karla kaplı bir tarlada olduklarını yeni fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

Başının arkasındaki gökyüzü soğuk ve karanlıktı.

"Gitmemiz gerek," dedi Annie yine.

Mac bu sefer onu hızla öptü. Geri çekildiğinde yüzü yıldızlar gibi ışıldıyordu.

"Tamam, haklısın. Gidelim." Kendisi şoför tarafına giderken Annie kamyonete bindi. Neyse ki kimsenin arabası çıkmalarını engellemiyordu. Rahatlıkla tarladan çıkmayı başardılar. Annie direksiyon başındaki Mac'e şöyle bir baktığında Mac gülümseyerek karşılık verdi.

"Sakın şimdi geri adım atma, Annabelle," dedi Mac, elini onun bacağına koyarak. Elini geri çekmedi, parmaklarıyla ufak daireler çizmeye başladı.

"Geri adım atmıyorum," dedi Annie. Mac'in parmakları yukarı doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Gerçekten de külotun yok mu?"

Annie güçlükle yutkundu. "Dedim ya, bu elbiseyle iç çamaşırı giyemezdim."

"Göster bana."

Annie'nin kalbi coştu, nabzı hızlandı ve kanı kaynamaya başladı.

"Gösteremem. Yoldan çıkıp ikimizin de ölmesine neden olursun."

Mac alçak sesle güldü. Annie ona nasıl bu kadar zaman direnebildiğini merak etti çünkü o anda bir saniye daha bekleyemezmiş gibi hissediyordu.

"Tamam, o zaman bakmam."

Annie aynı sözü vermedi ve Mac'in gözlerini yoldan ayırmadan elbisesini ağır ağır yukarı çekişini, parmaklarını kumaşa dolayışını izledi. Elbisesinin etek ucu yeteri kadar yukarı çıktığında Mac elini elbisesinin altına soktu ve Annie elini üstünde hissedince nefesinin kesildiğini hissetti. Bacağından yukarı ilerleyen eli, bacağıyla kalçasının arasındaki kıvrıma ulaştı. Mac onun yalan söylemediğini anlamıştı.

"Tanrım, Annie," dedi, boğuk bir sesle. "Altında hiçbir şey yok."

Annie'nin inlemesi arabada yankılandı. Mac'in yüzüne bakmadı, göz göze gelemedi ama bakışlarını elinden ayırmadı. Mac'in eli bacaklarının arasına kaydı ve parmaklarından birini Annie'nin ıslak, sızlayan noktasına koydu. Annie oturduğu yerde kıvrandı.

"Benim için bacaklarını aç," dedi Mac, çatlak bir sesle.

Annie dediğini yaptı. Direnmedi bile. Direnmek *istemedi* bile. Bir şey düşünmemek, bir sonraki adımın ne olacağından endişelenmemek güzel bir histi. O yüzden, Annie kendisini akışa bıraktı.

Ve ödül olarak, Mac parmaklarını onun klitorisine götürdü.

Annie onun kolunu sıkıca kavradı. Mac biraz daha baskı uyguladı, onu çileden çıkararak parmaklarıyla ufak daireler çizmeye başladı.

"Hep bunun hayalini kurdum," diye inledi Mac.

"Tam olarak bunun hayalini mi kurdun?" dedi Annie. Boşalmaya yaklaşırken bile sesi buna ne kadar şaşırdığını ele veriyordu.

"Annie, seninle her türlü seks yaptığımı hayal ettim," dedi Mac, elinin hareketlerini hızlandırarak.

Annie başını geriye yasladı ve karanlık arka sokaklardan Mac'in evine doğru giderlerken bacakları titremeye başladı.

Yaklaşmıştı. Mac hızı ve baskıyı artırdıkça hissettiği haz büyüyordu. Çok ama çok yaklaşmıştı. Koltuğunda sırtını gerdi, ayaklarını dayayacak bir yer aradı.

"Mac..."

"Geldik," dedi Mac, elini elbisesinin altından çekerek. Annie hızla başını ona çevirdiğinde gözleri irileşmişti.

"Ne yapıyorsun?" dedi, içine bir şok ve öfke dalgasının yayıldığını hissederken.

"Geldik," dedi Mac, o gıcık gülümsemesiyle.

"Boşalmak üzereydim! Devam etmen gerekiyordu."

Mac güldü. "Annie, beni benden nefret ediyormuş gibi becereceksen, seni biraz daha gaza getirmem gerekiyordu," dedi, arabadan inmeden önce.

Az önce ne oldu böyle?

Annie oturduğu yerde, eve doğru yürüyen Mac'e hayretler içinde baktı. Bir Uber çağırıp evine gitmesine ramak kalmıştı. Ama bacaklarının üst kısmına doğru sıyrılmış olan elbisesine baktı, Mac'in elinin bacaklarının arasındayken yarattığı hissi düşündü ve tek bir seçeneği olduğuna karar verdi.

Peşinden içeri girmek ve onunla çılgınca seks yapmak.

Otuz Sekizinci Bölüm

Şimdiki Zaman

Annie, Mac'in evine cinayet işleyebilirmiş gibi girdi. Çok güzeldi ve ölümcül gözüküyordu. Yanakları yolda yaptıkları şey yüzünden hâlâ pembeydi, altın rengi bukleleri tek omzundan sarkıyordu ve vücudu o kırmızı elbisenin içinde canlı bir fanteziydi. Oraya özel olarak Mac'e haddini bildirmek için yollanmış bir tanrıça gibiydi.

Onu bu şekilde kışkırtmak resmen ödleklikti ama Mac, Annie'yle birlikte olabilmesinin tek yolunun bu olduğundan korkuyordu. Gerçek duygularını biraz daha belli ederse Annie kaçıp giderdi. Bu yüzden eski alışkanlıklara geri dönüp onu kızdırmıştı ve gitmemesi için dua etmeye başlamıştı.

Annie çizmelerini ve paltosunu kapının yanına fırlatmıştı. Mutfağın ortasında öfkeden köpürmüş bir hâlde duruyordu; öfkeden köpürüyordu çünkü *daha* fazlasını istiyordu.

Zaten Mac'in istediği şey de tam olarak buydu.

"Selam, Annabelle," dedi Mac, Annie'nin nefret ettiği, yüzüne ağır ağır yayılan, bilmiş bir gülümsemeyle.

"*Selam, Annabelle* deme bana!" diye parladı Annie. "Az önce ne oldu öyle?"

"Bir ön gösterim," dedi Mac. Planının ne kadar iyi olduğundan şüphe etmeye başladığı hâlde kendinden emin görünmeye çalıştı.

Annie her zaman yaptığı gibi gözlerini kısarak ona baktı ama bu sefer bakışları farklıydı. Bu sefer, onu *arzuladığı* belliydi. Belki o ifade başından beri oradaydı.

Annie sabırsızlıkla ofladı. "Deneyimleyeceğim *tek* şey bu mu yani? Bir ön gösterim mi?"

Mac sırıttı. "Tabii ki değil, şovun tamamını göreceksin." Mutfakta hızlı adımlarla yanına gitti, yüzünü tuttu ve Annie'nin başka bir şey söylemesine fırsat vermeden dilini dudaklarının arasına daldırıp onu tutkuyla öpmeye başladı. Annie'nin her küçük iniltisi ve keyif dolu mırıltısı ona aitti. *Nihayet.*

Annie, ona susamış gibi ellerini saçlarına daldırdı, ceketini aşağı çekti. Mac ceketini kenara fırlattı. Bir şekilde birbirlerini tutarak, okşayarak, çekiştirerek ve öpüşerek yukarı kata çıkmayı başardılar. Yukarıda Mac, Annie'yi duvara itip vücudunu vücuduna dayadı. Annie onun saçlarını çekti, alt dudağını ısırdı. Mac hepsini, Annie onu nihayet affedene dek ona vereceği bütün cezaları ve daha fazlasını istiyordu.

Mac onu yatak odasına yönlendirirken Annie onun gömleğinin düğmelerini açmaya, bir an önce çıkarması için çekiştirmeye başladı. Mac onun ellerini itip düğmeleri kendisi açtı ama bu arada birkaç tanesini kopardı. Annie'nin gülüşü kulağına biraz kontrolsüz geldi.

Gömleğini çıkarabileceği kadar geriye çekildi ve Annie yine üstüne atladı; onu öptü, giysilerini çekiştirmeye, boynunu hafifçe ısırmaya başladı.

"Elbiseni çıkar, Annie," diye homurdandı Mac. "Lütfen," dedi tutkulu, telaşlı öpücükler arasında. Âdeta dikiş yerleri patlıyormuş, tamamıyla dağılıyormuş gibi hissediyordu ama Annie'yi çırılçıplak görmesi gerekiyordu.

Annie nefes nefese onu bıraktı. Elbisesinin omuzlarını teker teker indirirken göz göze kaldılar. Elbiseyi kollarından, göğsünden, belinden ve kalçalarından aşağı çekti ve en sonunda ayaklarını elbisenin içinden çıkarıp karşısında çırılçıplak durdu.

Mac'in boğazından çaresiz, inlemeyi andıran bir ses yükseldi. *"Siktir."* Bu, düşünerek söylediği bir sözcük gibi değil, sadece bir ses gibi ağzından çıkmıştı ama başka bir şey diyecek hâli kalmamıştı.

Tüm sert ifadelerine ve sivri laflarına rağmen, Annie aslında yumuşacık, altın rengi kıvrımlardan ibaretti. Mac'in içinden her birini yalamak geçiyordu.

"Şimdi sen," dedi Annie. Mac, onun dediğini seve seve yaptı, fanilasını ve takım elbisesinin pantolonunu çıkardı.

"Devam et," dedi Annie, muzip bir gülümsemeyle, boxer'ını da çıkarmasını beklerken. Mac başparmaklarını boxer'ının lastiğinin altına soktu, aşağı çekerken Annie'nin gözlerinin içine bakarak ereksiyonunu serbest bıraktı. Annie bir durum değerlendirmesi yapıyormuş gibi başını yana eğdi. Sanki ereksiyonunu o sabah yakından görmemiş gibi bakıyordu ona.

Mac gülmeden edemedi. "Tanrım, Annie, yattığın diğer erkekleri de böyle korkuttun mu?"

Annie omzunu silkti. "Büyük bir ihtimalle."

Mac ona bir adım yaklaştı. "Neyse ki beni korkutmuyorsun."

Annie boynuna sarıldı, vücudunu Mac'in vücuduna dayadı. Mac bayılacakmış gibi hissetti.

"Çok güzelsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı kulağına.

"Fark ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman farkındaydım."

Mac'in ereksiyonu, Annie'nin karnının yumuşak kısmına sürtündü ve Annie boynunu böyle öpmeye devam ederse,

Annie'nin bir tek ön gösterimle yetinmek zorunda kalacağından korktu.

"Yatağa yat." Mac kendi sesini tanıyamadı. Böyle emirler veren bu adam kimdi? Ama Annie'yi dünyadaki her şeyden çok istiyordu ve bunun son şansı olduğunu hissediyordu. Sanki onu o gece ikna etmezse, ondan sonsuza dek vazgeçmek zorunda kalacakmış gibi.

Ama o hafta sonu bir mucize ona yardım ediyor olmalıydı çünkü Annie yatağa çıktı ve Mac onu orada görünce bir an için kalbinin duracağını sandı. Annie pencereden içeri sızan ay ışığı altında resmen ışıldıyordu. Bir rüya gibiydi.

Mac ten tene kalmaya, onun bir hayal olmadığını görmeye ihtiyaç duyduğunu hissedip Annie'nin üstüne çıktı. Artık bir rüya değildi. Bu sefer karşısındaki Annie gerçekti.

Mac onu öptü. Teninin her muhteşem santimini öptü. Annie altında kıvranmaya, çarşafların üstünde kalçalarını kaldırmaya başlayana dek onu öptü, yaladı ve ısırdı.

Annie de onu öptü, tırnaklarını sırtında gezdirdi ve bacaklarını beline dolayarak onu biraz daha kendisine çekti.

Mac ona baktı ve bütün anılar, hareketler ve pişmanlıklar birbirine karıştı. Hayatının büyük bir kısmında Annie'yi sevmişti. Onu neredeyse tüm hayatı boyunca tanıyordu. Ve artık hayatının sonuna dek onunla birlikte olmak istediğini biliyordu.

"Annie, ben..."

"Sakın," dedi Annie, bir itirafın, son bir açıklamanın geleceğini hissetmiş gibi. "Hâlâ yarım saatimiz var," dedi saate bakarak. Saat on bir buçuktu. Yarım saat sonra yeni bir gün başlayacaktı ve o gün, Annie onunla konuşacağına söz vermişti.

"Hâlâ yarım saatim var," dedi Annie, onun omzunu dürterek. Mac sırt üstü uzandı ve Annie'nin üstüne çıkmasına

sesini çıkarmadı. Annie onu durdurmasını bekliyormuş gibi ona bakıyordu ama bunu hiçbir şey durduramazdı.

"Prezervatifler komodinin çekmecesinde," dedi Mac. Annie gülümsedi. Üst çekmeceden bir tanesini aldı, ufak paketin ambalajını dişleriyle yırttı. Prezervatifi Mac'in penisine takarken Mac kızın parmaklarının uyguladığı enfes işkenceyle nefes bile alamadığını hissetti.

Annie, penisini bacaklarının arasına götürdü, mavi gözlerini bir kez daha gözlerine dikti ve onu ağır ağır içine itti. O kadar ağır hareket ediyordu ki zaman durmuş gibiydi ama en sonunda onu tamamıyla içine aldı. Mac'in nefesi kesildi.

"Tanrım," diye inleyen Annie, eğilip ellerini Mac'in omuzlarına dayadı. Mac kalçalarını sıkı sıkı tuttu, parmakları etlerine gömüldü ve ikisi de o anın yoğunluğuna adapte olmaya çalıştı.

"Bana bak, Annie," dedi Mac. Annie gözlerini açtı. Bunu son yaptıkları zamandan farklıydılar. Sanki o zamandan beri tüm dünya tepetaklak olmuştu ama aralarındaki şey, Mac'e hissettiği her şeyden daha doğru geliyordu hâlâ. Annie'nin ifadesi de hislerinin karşılıklı olduğunu anlatıyordu.

Annie'nin gözlerinin dolduğunu fark eden Mac, elini uzatıp onun yüzünü sildi.

"Hadi, sevgilim," dedi. "Beni benden nefret ediyormuşsun gibi becer."

Annie başını iki yana salladı. "Ama senden nefret etmiyorum."

Eğildi ve Mac'i tutkuyla ağır ağır öptü. Kalçalarını oynatmaya başladığında Mac kendisini kaybetti. Tüm dünya silindi. *Bundan* başka bir şey yoktu. Annie onu yine bulmuştu.

Uzunca bir süre böyle kaldılar, öpüştüler, birbirlerine kenetlenmiş bir hâlde hareket etmeye devam ettiler ve Annie'nin

hafif inlemeleri odayı doldururken, birbirlerinden nefret etmiyormuş gibi seviştiler. Annie dayanamayacak hâle geldiğinde hızlandı, ona sürtünmeye ve doruk noktasını kovalamaya başladı.

Mavi gözlerini onun gözlerine dikmiş bir hâlde boşalırken haykırarak sarsılmaya başladı ve bir dua gibi Mac'in ismini tekrarladı.

Annie nefes nefese Mac'in göğsüne kapaklandı. Yanağının altında onun çılgınlar gibi atan kalbinin sesini duyabiliyordu.

Mac ellerini onun iki yanında gezdiriyor, başının tepesine karşı tatlı sözcükler mırıldanıyordu. Bunun nefret seksi olması gerekiyorsa, bir şeyi çok yanlış yapmış olmalıydılar. Ama Annie kimi kandırıyordu? Tabii ki ondan nefret etmiyordu. Zaten başından beri esas sorun bu değil miydi?

Mac onu bırakmadan yan döndü ve Annie'nin üstünde kaldı. Annie, Mac'in hâlâ içinde ereksiyon hâlinde olduğunu hissetti. Mac dudaklarını, yanaklarını ve boynunun yan tarafını nazikçe öptü.

"İyi misin?" diye fısıldadı Mac.

Annie sadece iyi olduğunu anlatan bir ses çıkarabildi. Mac'in yanağına karşı gülümsediğini hissetti.

Mac kalçalarını öne atınca Annie depremi andıran bir orgazmdan sonraki artçı sarsıntılar gibi içine haz kıvılcımları yayıldığını hissetti.

"Kasabanın dışındaki gençlerin parti verdiği o tekinsiz, ufak moteli hatırlıyor musun?" dedi. Bir yandan da Annie'nin köprücük kemiğini ve omuzlarını öpmeye devam ediyordu.

"Evet? Orası nereden aklına geldi şimdi?"

"İlk senenin büyük bir kısmını orada geçirdim."

"Mac, neden söz ediyorsun?"

Mac başını kaldırıp gözlerine baktı. "Sadece ilk birkaç ay yollardaydım. Sonra bocaladım, ne yapacağımı bilemedim. Zamanımın geri kalanını o motelde geçirdim. Eve dönmeye de başka bir yere gitmeye de çok korktum."

Annie'nin bacakları hâlâ Mac'in beline dolanmış, parmakları sırt kaslarını okşar hâldeydi ve dili tutulmuş gibi ona bakıyordu.

"Hakkımda yanılmamıştın, Annie. Sana *gerçekten* de âşık olmuştum. Evime, sana dönmek istedim ama bunu yapamayacak kadar ezik hissettim."

"Mac." Annie onun ismini fısıldarken, senelerce içinde tuttuğu duyguların yüzeye çıkmak üzere olduğunu hissetti.

"Daha sonra gerçekten yollara düştüm. Hem harikaydı hem de bana *çok* iyi geldi. O konuda yalan söylemedim. Ama üç sene önce ailemi ziyarete geldiğimde ve pastanenin penceresinden seni gördüğümde temelli olarak geri dönmeye karar verdim."

Annie başını iki yana sallayınca saçları yastığa yayıldı. Mac ona ne söylüyordu? "Hayır, buraya annen ve baban emekli olabilsin diye geri döndün."

"Hayır, eve geri döndüğümde annemi ve babamı emekli olmaya ikna ettim ama *senin* için geri döndüm. O pencereden seni gördüğümde, aradığım şeyi başka hiçbir yerde bulamayacağımı anladım. Annie, seni belki bize bir şans daha vermeye ikna edebilirim diye geri döndüm. Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Hâlâ vazgeçmedim."

Mac *onun* için geri dönmüştü. Onu *seviyordu*. Hâlâ seviyordu. Bu sözcükleri duymak, tam da Annie'nin korktuğu gibi olmuştu. İkiye ayrılmış gibi hissetmişti. Mac'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve Mac yine hareket etmeye, içine girip

çıkmaya başladığında Annie tüm sevgisini katarak onu öptü. İkinci orgazmını yaşarken sıkıca Mac'in omuzlarını tuttu. Gözyaşları arasında onu sevdiğini, her zaman sevdiğini fısıldadı.

Mac'in hareketleri hızlandı, daha tutkulu bir hâl aldı ve Annie'nin ismini haykırarak boşaldı. Alnını onun omzuna dayadığında nefesi Annie'nin göğsünü kaplayan ter tabakasını serinletti.

Annie ellerini onun omuzlarında gezdirdi.

"Seni seviyorum, Mac Sullivan," dedi. Mac ona baktığında gülümsemesi bütün odayı aydınlattı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Şimdiki Zaman

"Eee, artık böyle mi olacak?" dedi Annie. "Şimdi biz birlikte miyiz?"

Hâlâ yataktalardı ve vakit gece yarısını geçmişti ama Annie açlıktan ölmek üzereydi. Bu yüzden, Mac'in bardan getirdiği yemeklerden atıştırmak için buzdolabını yağmalamışlardı. Annie'nin üstünde Mac'in eski tişörtlerinden biri ve bir eşofman altı vardı, omuzlarına bir battaniye sarmıştı ve önünde bir tabak soğuk kızarmış tavuk duruyordu. Mac onu hiç bu kadar güzel gördüğünü hatırlamıyordu.

Mac onun sorusuna gülümsedi. "Bir faydası olacağını düşünüyorsan, bunu sana resmî olarak sorabilirim."

Annie başını yana eğip düşündü.

"Aslında faydası olabilir," dedi, alaycı bir gülümsemeyle. "O kadar ani bir değişim ki şimdi sana iyi filan mı davranmam gerekecek? Garip."

Mac güldü. "Her zaman iyi davranman gerekmez ama *bazen* iyi davranmanı kabul edebilirim."

"Elimden geleni yaparım," dedi Annie, omzunu silkerek. Tavuğundan bir ısırık alıp parmaklarını yaladı.

"Bu kadar zaman sonra birlikte olmayı hak ettiğimizi düşünmüyor musun?"

"Eh, bana hâlâ resmî olarak sormadığın için birlikte olduğumuzdan *emin* değilim." Dudaklarında yine o muzip gülümseme belirmişti. Mac o gülümsemeyi öpmek istedi. Artık bunu yapmasının yasak olmaması güzel bir şeydi.

"Annabelle Andrews, kız arkadaşım olur musun?"

Annie bunu biraz düşünmek istiyormuş gibi başını yana eğdi. Mac sert bir sesle ismini söyleyince Annie başını geriye atıp gülmeye başladı.

"Tamam, evet, kız arkadaşın olurum."

Mac yetişkin bir erkek olarak bu yanıttan biraz fazla hoşlandı ama bunu duyabilmek için senelerce beklemişti.

Tavuk kokusunu alan yavru kediler, yatağın yanında miyavlıyorlardı. Mac eğilip onları enselerinden tuttu ve battaniyenin üstüne bıraktı. Annie onlara ufak tavuk parçaları ayıkladı ve kediler tavuk parçalarını yiyebilmek için birbirleriyle yarıştılar.

"Böylesi daha iyi oldu bence," dedi Mac, tabaktan bir parça tavuk alırken.

Annie kaşını kaldırdı. "Sahi mi? Bunca seneyi birbirimizden nefret ederek geçirmiş olmamız daha mı iyi oldu?"

"Senden asla nefret etmedim, Annie."

Annie yine gözlerini devirdi ama yanakları pembeleşmişti.

"Her neyse," dedi.

"Bence daha iyi oldu," dedi Mac. "On dokuz yaşındayken ne yaşayabilirdik ki? O kadar genç bir yaşta sonsuza dek mutlu olma şansımız ne kadar olabilirdi?"

"Bazen böyle şeyler oluyor."

"Evet ama bizim bazı şeyleri çözmemiz gerekiyordu."

Annie şaşkınlıkla gülümsedi. "Çözmek istediğin her şeyi çözdün mü?"

"Çözdüğümü düşünüyorum. Biraz zaman aldı ama en sonunda burada yaşadığım için çok şanslı olduğumu, birçok insanın hayatıma gıpta edeceğini, babamın sadık müşterileri olan harika bir iş kurduğunu ve orayı ondan devraldığıma çok mutlu olduğumu fark ettim. Güzel bir hayatım var. Senin de pastane imparatorluğun var. İmparatorluğunu inşa ederken sana ayak bağı olacağımdan endişe etmene gerek yok."

"Asla bu konuda bir endişem olmadı."

Belki Annie endişelenmemişti ama Mac endişelenmişti. Onu yapmak istediklerinden alıkoymak istememişti.

Annie yine omzunu silkti. "Haklı olabilirsin. Belki de böyle daha iyi oldu ama hâlâ senelerimizi boşa harcamışız gibi hissediyorum. Bunun esas benim suçum olduğunu biliyorum. Özür dilemeye çalıştığını biliyorum."

"Hatırladığım kadarıyla, senden özür *diledim* ama sen beni pastaneden kovdun."

"Ah, doğru. Öyle olmuştu. Özür dilerim."

Mac yatakta emekleyerek yanına gitti ve dudaklarını öptü. Çünkü artık bunu yapabiliyordu. "Seni affettim."

Annie gülümsedi. "Ben de seni."

Mac sırtını yastıklara dayadı ve Annie tabağı bırakıp yanına geçti. Yavru kediler hemen Mac'in göğsüne atlayıp birbirlerine sokuldular. "Tamam," dedi Mac. "Şu anki en büyük korkun ne?"

Annie yana dönüp ona baktı. "Büyük bir ihtimalle, kasabanın bu ufak gelişmeye nasıl tepki vereceği."

"Ayy, evet." Mac yüzünü buruşturdu. Kasaba dedikodularına malzeme olmak istemiyordu ama bu ufak bir bedel sayılırdı.

"Ya seninki ne?"

Mac kedileri rahatsız etmemek için elini üstlerinden ayırmadan başını çevirip ona baktı. "Sen yatağımda olduğunda bir daha yataktan çıkmayı istememem."

Annie gülümsedi. "Bak, bu iyiydi. Eninde sonunda kalkmamız gerekecek ama yarın işim yok."

"İşin yok mu? Bütün günü benimle yatakta geçirebilecek misin?"

"Buna neden bu kadar şaşırdın?"

"Senin *her zaman* işin vardır. Yarın için bir kilometre uzunluğunda bir yapılacaklar listen olmadığına inanmıyorum."

Annie mutlu mutlu omuz silkti. "Belki de o listeyi atmışımdır."

"Bugüne kadar söylediğin en seksi şey bu."

Annie burnunu kırıştırarak gülünce Mac bunu her gün görebileceği için dünyanın en şanslı insanı olduğunu düşündü. Bunun değerini her daim bilecekti.

"Peki, şimdi hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Annie şefkatli bir ifadeyle ona bakıyordu. "Hayatımı paylaşacağım kişi olduğunu düşünüyorum. Güvenebileceğim ve sevebileceğim birisi olduğunu düşünüyorum. Ayrıca üstünde yavru kedilerle çok da şirinsin."

Mac sırıttı ama tam o anda yavru kedilerden biri ufak, sivri tırnaklarını Mac'in çıplak göğsüne geçirdi.

"Aman Tanrım! Az önce göğüs uçlarımdan birini kopardı galiba."

Annie gözlerinden yaşlar süzülene dek katıla katıla güldü. Mac kedileri tekrar yatağın yanındaki kutuya koydu ve Annie'nin yanına uzanırken göğsünü ovuşturdu.

Annie hâlâ ona gülüyordu.

"O kedicik beni fena benzetti."

"Zavallı bebeğim," diye gülen Annie, Mac'in burnunun ucunu öptü.

Mac kolunu ona dolayıp kendine çekti; bundan böyle onu hep yanında tutmaya kararlıydı.

"Eee?" dedi Annie, ona sokulup ellerini Mac'in kalbinin üstüne dayarken. "Şimdi hakkımda ne düşünüyorsun?"

Kolay bir soruydu.

"Hayatımın aşkı olduğunu düşünüyorum."

Son Bölüm

Yeni Favori Bir Noel

Annie önceki haftayı Mac'in yatağında geçirmişti. Sadece işleriyle ilgilenmek için yataktan çıkmışlardı.

Annie'nin bir sürü Noel siparişi yetiştirmesi, yeğenlerine bakması gerekmişti ve Mac sene sonu ofis partilerini düzenlemek isteyen müşteriler yüzünden bara tıkılıp kalmıştı ama her gece birlikte uyumuşlardı ve ikisi de hâlinden gayet memnundu. Yine o mutlu baloncuklarına geri dönmüşlerdi. Dolayısıyla yeni ilişkileri henüz duyulmamıştı. Ama bu durum o gün değişecekti. Noel sabahıydı ve o öğleden sonra Estelle'in her sene tüm kasabaya düzenlediği Noel partisi için Logan'ın çiftliğine gideceklerdi. Ve herkes nihayet Annie'nin karanlık sırrını öğrenecekti. Mac Sullivan'a âşıktı. Annie birazcık gergindi.

Kolunu yatakta Mac'in tarafına uzattı ama onun orada olmadığını fark etti. Kedilerden biri boynuna, diğeri de tüylü, ufak bir göz bağı gibi gözlerinin üstüne uzanmıştı. Onu yavaşça kaldırıp yana koydu ve sabahın erken ışıkları arasında gözlerini kırpıştırdı.

Mac neredeydi? Pastaneye yetişmesi gerektiği için her zaman kendisi erkenden kalkardı ama o gün her yer kapalı

olacağı için biraz fazla uyumuştu. Kısa bir süre önce Mac'in sıcak vücudunu yanında hissettiğinden emindi.

İşte o anda burnuna bir yanık kokusu geldi.

Neler oluyor?

Battaniyeleri kenara atıp kedileri aldı ve hemen aşağı kata indi. Üstünde sadece kalın çorapları ve Mac'in başka bir eski tişörtüyle kayarak mutfağa girdiğinde fırından dumanlar çıkıyordu.

"Mac, ne yapıyorsun?!"

Mac dumanlar çıkan fırından bir fırın kâğıdı çıkarıp musluk haznesine attı ve musluğu açtı. Fırın kâğıdından buharlar yükseldi. Bir el havlusu alıp dumanı pencereden dışarı çıkarmaya çalışırken nihayet başını kaldırıp ona baktı.

"Şey... Mutlu Noeller?"

"Mutlu Noeller mi?! Büyük sürprizin evi yakmak mıydı?"

Mac onun yarı çıplak hâline, kollarındaki kedilere baktı ve gülmeye başladı.

"Neden gülüyorsun? Yangın çıktı diye evi boşaltmaya hazırlanıyordum," dedi Annie, kedileri yere bırakarak. Kediler, şans eseri yanmamış mama kaplarına koştular.

"Ne yapıyordun?" diye sordu. Mutfağın nispeten güvenli olduğunu görüp içeri girdi. Tezgâhta birkaç tepsi yanmış, şekilsiz ya da az pişmiş Noel kurabiyesi vardı.

Mac iç çekti. "Sana bir Noel hediyesi hazırlamaya çalışıyordum."

"Bana bir Noel hediyesi mi yapıyordun?" dedi Annie. Sesi tıpkı yavru kedilerle konuştuğunda olduğu gibi tiz ve tatlı çıkmıştı.

"Bana öyle bakma." Mac mahsusçuktan kızmış gibi gözlerini kıstı.

"Nasıl bakmayayım?" dedi Annie, gülümseyerek.

"Yaralı bir yavru kediymişim gibi."

Annie güldü. "Özür dilerim. Bana bir hediye hazırlamaya çalışman çok hoş ama bunlar berbat gözüküyor." Yenmesi mümkün olmayan düzinelerce kurabiyeyi işaret etti. Belki bunları kuşlara verebilirlerdi.

Mac utanç içinde başını önüne eğerken bile sarsılan omuzları güldüğünü ele veriyordu.

"Bana iyi bir fikir gibi gelmişti," dedi. "Senin nasıl herkes için kurabiye pişirdiğini düşündüm, ben de senin için pişirebilirim dedim. Ama belli ki yemek yapmak ve fırında bir şey pişirmek çok farklı iki beceri. Birini yapabiliyorum, diğerini hiç beceremiyorum."

Annie hızla yanına gidip kollarını boynuna doladı. "Bu çabayı sarf etmiş olman çok tatlı," dedi, onu öperek. Mac'in tadı kahve ve şekerli kurabiye hamuru gibiydi. "Ama bu kurabiyeleri yemem mümkün değil."

Mac onun öpücüğüne karşılık vererek güldü. "Tanrım, olamaz."

Annie, Mac'in arkasındaki pencereye baktığında Bay Prescott'u gördü. "Postacı hâlâ aynı evde mi oturuyor?!" dedi hayretle. Hemen pencereden uzaklaştı.

"Evet," dedi Mac. Annie'nin postacıdan gizlenmeye çalışması ona komik gelmişti. "Biliyorsun ki bugün herkes bizi öğrenecek."

"Evet, biliyorum."

"Ve ondan sonra artık bunun geri dönüşü yok. Artık benden başka bir seçeneğin yok," dedi. Annie'ye yaklaşıp onu tezgâha doğru sıkıştırdı.

"Senin de benden başka seçeneğin yok." Annie ona sarıldı, ensesindeki saçları çekiştirdi. Ona dokunmaya doyamıyordu. Senelerce buna direnmişti ama şimdi sürekli ona dokunmak istiyordu. Neyse ki Mac de ondan farksızdı.

Mac onu ağır ağır, tutkuyla ve postacının görmemesi gereken bir şekilde öptü. Ellerini beline götürdü, onu kaldırıp tezgâha oturttu ve bacaklarının arasında durdu.

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim," dedi Mac, sırıtarak.

"Ben de sana bir hediye aldım," dedi Annie. Mac merakla kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sana bir Noel hediyesi almayacağımı mı sanmıştın?" diye dalga geçti Annie.

"Açıkçası emin değildim."

Annie bir kez daha tüm bunların ne kadar yeni olduğunu düşündü. Bazen her şeyi aceleye getiriyorlarmış gibi hissediyordu, bazen de o noktaya gıdım gıdım vardıklarını düşünüyordu ve ciddi bir ilişkiye başlamaya seve seve hazır hissediyordu. Ama henüz ayrıntıları konuşmadıkları açıktı.

Tezgâhtan aşağı atladı ve yukarı kata gizlediği hediyeyi getirmeye gitti. Hediyeyi arkasında tutarak mutfağa geri döndü. Nedense bunu Mac'e verme düşüncesi bir anda gerilmesine neden olmuştu.

"Büyük bir şey değil," dedi.

"Ben sana bir sürü yanık kurabiye hediye ettim. Hediye konusunda benden daha başarılı olacağın kesin," dedi Mac, gülerek.

Annie fikrini değiştirmeden ona hediyesini uzattı.

"Bir kartpostal mı?"

"Büyük bir şey değil demiştim. O zamanlar sana geri yazamadığım için kendimi hep kötü hissettim. Sen iletişim kurmak istedin ama ben yanıt vermedim. Bundan dolayı pişmanım."

Mac kartpostalın arkasını çevirip okurken ne kadar duygulandığı belliydi. *"Sevgili Mac, sana yazmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Umarım harika bir macera yaşa-*

mışsındır ama bu macera seni bana geri getirdiği için çok mutluyum. Sevgiler, Annie."

Mac başını kaldırdığında gülümsüyordu. Annie yine onun kollarında olmak istediğini hissedince ona yaklaştı ve Mac hızla ona sarıldı. Annie'nin başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Peki, ilk Noel hediyesi yarışmasını kazandım mı?" dedi Annie.

"Kesinlikle," dedi Mac. "Sen kazandın, Annie."

Annie ona biraz daha sarıldı, kollarının arasında olmanın keyfini çıkardı.

"Sanırım yeni kurabiyeler yapmana yardım etmek için vaktim var," dedi, gülümseyerek. Mac onu öptü.

"Hayatta olmaz, bugün dinlenecektin. Sen şuraya otur, ayaklarını kaldır. En azından sana kahvaltı hazırlayabilirim."

"Kulağa güzel geliyor."

Annie yavru kedilerden birini alıp masaya geçti. Mac kahvaltı hazırladı ve Annie bir sır olarak geçirecekleri son sabahlarının keyfini çıkarmaya çalıştı.

"Sence herkes nasıl tepki verecek?" diye sordu Annie, Logan'ın büyük ön verandasına doğru yürürlerken. Dışarıda onlarca araba vardı. Parti çoktan başlamıştı. Daha önce gelebilirlerdi ama Mac'in en büyük korkusu gerçekleşmişti. Annie yatağındayken bir türlü yataktan kalkamamıştı. Annie de onun yanında kalmaktan fazlasıyla mutluydu. Hiç de kötü bir sorun değildi doğrusu.

Ama bu yüzden geç kalmışlardı ve arabalardan kasabanın yarısının orada olduğu belliydi. Mac soğuk öğleden sonrasına yayılan Noel müziklerini ve neşeli sesleri duyabiliyordu.

"Bence insanlar düşündüğün kadar şaşırmayacak," dedi Mac.

"Neden şaşırmasınlar? Son birkaç senedir birbirimize çok kötü davranıyoruz."

"Annie, lütfen..."

"Lütfen ne?"

"Herkes düğünden birlikte ayrıldığımızı gördü."

"Evet ama ondan önce birbirimizden nefret ediyorduk. Bence insanlar yine de şok geçirecekler."

Mac ofladı. "Aramızda *her zaman* bir şey vardı. Belli olduğundan eminim."

"Belli olduğundan mı? Hiç sanmam. Sen belli etmiş olabilirsin ama ben etmedim." Annie hışımla basamaklardan verandaya çıkarken atkuyruğu iki yana sallandı. Hâlâ haksız çıkmaktan nefret ediyordu.

O gün kapıyı çalmanın bir anlamı yoktu. Herkes dilediği gibi içeri girip çıkıyordu. Bu yüzden Annie kapıyı açtı ve çiftlik evine girerlerken Mac elini tuttu.

İçerisi tıklım tıklımdı. Kapıdan içeri yeni adım atmışlardı ki üç küçük kız yanlarından koşarak geçti. Peşlerinde nefes nefese kalmış Archer ve kahkaha atan Noah vardı.

"Dışarı çıkacaksanız paltolarınızı giymeniz gerek," diye seslendi Archer. Kızı Olive'i yakalayıp yün paltosunu giydirmeye çalıştı.

"Cece paltosunu giymedi," dedi Olive, kızlardan birini işaret ederek.

"Giyecek," dedi Noah, yeğeni Cece'ye paltosunu fırlatırken. Üçüncü kız çoktan paltosunu giymiş, dışarı fırlamak üzereydi.

"Bizi bekle, Ivy!" diye bağırdı Cece, kuzenine.

"Beni de bekle!" diye bağırdı Olive, kızlar bahçeye fırlarken.

"Sakın ön bahçeden uzaklaşmayın!" diye arkalarından seslendi Archer.

"Size de Mutlu Noeller," dedi Annie, kızlar koşarak yanından geçerken.

"Hey! Mutlu Noeller!" dedi Noah. Dayılık görevlerini tamamlayınca konuşma fırsatı bulmuştu.

"Mutlu Noeller, millet," dedi Archer. Yere çömelmiş, kızıyla palto savaşı yaptığı yerden doğruldu. İkisi de Mac'in Annie'nin elini tutmasıyla ilgili bir şey demedi ama Noah'nın gülümsemesi yüzüne yayılmaya başladı.

"İçeri gelin," dedi. "Eminim ki herkes sizi görünce çok *heyecanlanacak*."

Birkaç adım ancak atmışlardı ki Jeanie ve Hazel yollarını kesti.

"Mutlu Noeller!" dedi Jeanie. "Gelebildiğinize çok sevindim!"

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Mac. Jeanie onlara bir çift olarak hitap ettiği için Mac de o şekilde yanıt vermişti. "Sizin balayında olmanız gerekmez miydi?"

Jeanie elini salladı. "Hayır, Noel sonrasına erteledik. Bütün bunları kaçırmak istemedik." Etrafındaki karmaşayı işaret ederken dünyanın en hoş manzarasına bakıyormuş gibi gülümsedi. Paltolarını aldı ve Mac yine hemen Annie'nin elini tuttu. Annie ona ters bir bakış fırlattı ama elini çekmedi.

Hazel sessizce orada dikiliyor, bir Mac'e bir Annie'ye bakıyordu. Yüzünde Cheshire kedisininki gibi kocaman bir gülümseme belirmişti.

"Eee, Noel için istediğin hediyeyi aldın mı, Mac?" dedi.

"Kesinlikle aldım."

"Süper."

"Evet, gerçekten de süper, teşekkürler."

Annie yine kızmış gibi bir ses çıkardı.

"Cidden mi?!" dedi. "Hiçbiriniz bir yorum yapmayacak mısınız?" Birbirine kenetlenmiş ellerini havaya kaldırdı.

"Neye yorum yapmayacak mıyız?" dedi Logan, mutfaktan çıkarken.

"Buna," dedi Annie, ellerini sallayarak. "Bana, Mac'e ve... *bize*. Artık birlikteyiz ama herkes normalmiş gibi davranıyor."

"Siz birlikte misiniz?" dedi Logan, gözlerini kısarak. Bir an için, Mac onun *en yakın arkadaşımın kalbini kırarsan* diye başlayan bir nutuk çekmeye başlayacağını sandı ama Logan derin bir iç çekti. "Şükürler olsun," dedi.

Hazel kahkahalara boğuldu, Noah da eliyle ağzını kapatıp güldüğünü gizlemeye çalıştı.

"Aman, neyse," dedi Annie. "Hepiniz salaksınız." Mac'i oturma odasına götürürken karşılaştıkları tanıdıklarına Mutlu Noeller dilediler. Kimse onları birlikte gördüğüne şaşırmadı.

"Siz ikiniz birlikte ne kadar da tatlısınız," dedi Kira, onları Noel ağacının yanında gördüğünde. Bennett canlı bir battaniye gibi kolunu beline dolamıştı.

"Evet, çok tatlıyız ama tek bir kişi bile buna şaşırmadı," dedi Annie.

Kira güldü. "Buna kimse şaşırmadı ama sizin için çok mutlu oldum."

"Ben de!" dedi Iris, oturduğu koltuktan. Isabel ile Kaori'nin arasına sığışmıştı. İkisi de yüzlerinde kocaman gülümsemelerle Annie'ye bakıyorlardı.

"Bunu o kadar uzun zamandır bekliyorduk ki," dedi Isabel. "Hepimize çok güzel bir Noel hediyesi verdiniz!"

"Ayy, kes sesini," dedi Annie, gülerek. Mac onu kendisine çekip başına bir öpücük kondurdu.

Herkes *ayyy, ne tatlılar* derken Annie'nin yanakları kıpkırmızı kesildi ama gülümsüyordu. Mac'in tahmin ettiği gibi

bu durum onları utandırmıştı. Ama bunca zaman sonra Annie hayatında olacaksa, Dream Harbor kasabasının yaptığı her şeyi kabul edebilirdi.

"Mac!" dedi Jacob, hayretle içeri girdiğinde. "En sonunda mutlu sonuna kavuştun mu?!"

Bir erkek romantik bir kitabın tartışılacağı bir kitap kulübüne gittiğinde bu olay asla unutulmazdı! Ama Mac bu konuda kızgın bile değildi. Jacob haklıydı; ikinci şans aşkları cidden bir başka hissettiriyordu.

Mac sırıttı. "Kesinlikle kavuştum."

On bir sene sonra, nihayet yeni bir favori Noel'i vardı.

Teşekkürler

Dream Harbor serisinde beşinci kitap geride kaldı ve müthiş bir maceraydı! Bu seri hayatımı pek çok açıdan değiştirdi ve bu yüzden sizlere teşekkür etmek isterim. Birçok okur bana bu kitapların zor zamanlarda onlara moral verdiğini, birisi onlara sarılmış gibi hissettiklerini, bu kitapları bir kaçış –bir *soluk* alabilmek– imkânı bulmak ve biraz olsun mutluluk hissetmek için okuduğunu söyledi. Bunu sizler için yapabilmekten dolayı sadece şeref ve gurur duyduğumu söyleyebilirim.

Elbette bu süreçte yalnız değildim. Charlotte Ledger'a, tüm One More Chapter ekibine ve HarperCollins US ve UK'deki herkese bu kitapları hayata geçirdikleri için kocaman bir teşekkür yollamak isterim. Jennie Rothwell, bu seriyi yazmayı bu kadar keyifli kılmaya devam ettiğin için teşekkür ederim. Beyin fırtınası seanslarımız bu projenin en sevdiğim zamanları!

Amy Tannenbaum, bu Dream Harbor çılgınlığının ortasına atladığın ve ekibin ayrılmaz bir parçası olduğun için teşekkür ederim. Tüm uzmanlığın ve tavsiyelerin için (ve her zaman bileğimin nasıl olduğunu sorduğun için!) ayrıca teşekkürler.

Her zamanki gibi, her adımda beni destekleyen aileme teşekkür ederim. Kitaplarımı okuduğunuz, imza günlerine geldiğiniz ve tanıdığınız herkese kitaplarımdan söz ettiğiniz için

teşekkür ederim. Bu durum beni hem çok utandırıyor hem de ne kadar büyük bir destek gördüğümü hissettiriyor.

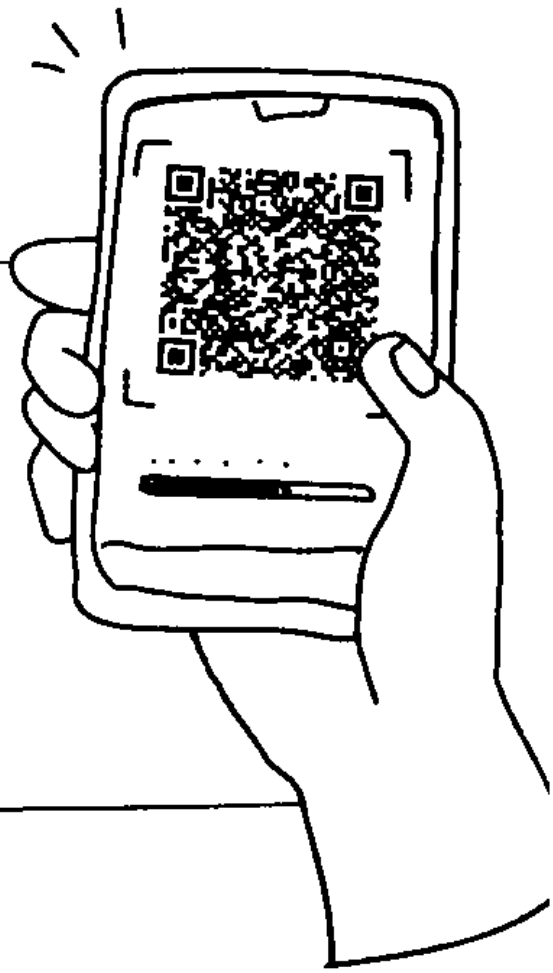
Bu serinin elde ettiği başarıyla birkaç kitap turnesine çıkmak gibi harika bir fırsat yakaladım ve okurlarla tanışmak benim için heyecanlıydı ama uzun süreler evden ayrı kalmam da gerekti. Yokluğumu anlayışla karşıladıkları ve zaman zaman beni dünyayla paylaştıkları için çocuklarıma teşekkür ederim. Ayrıca ben yokken çok uslu davrandıkları için de teşekkür ederim.

Son olarak, kocama teşekkür etmek isterim. Bu yolculuğa senden başkasıyla çıkmak istemezdim. (Lisede tanıştığımız ve bu iki şapşal gibi ayrılmak yerine bir arada kaldığımız için de çok mutluyum.) Seni seviyorum xo

Dream Harbor serisi henüz bitmedi. Umarım daha fazlası için geri gelirsiniz!

@ayisigikitap

Kitaba özel hazırlanan
Spotify müzik listesine
göz atmak istersen:

Dream Harbor serisi
Daisy Chain
Flower Shop ile
devam edecek.

Çoksatan yazar Laurie Gilmore, tutku dolu küçük kasaba romantizmleri kaleme almaktan hoşlanıyor. Dream Harbor serisi, renkli kasaba halkı, etkileyici bir atmosfer ve insanın içini ısıtan romantik hikâyelerle dolu. Gilmore, sevginin ve heyecanın kusursuz uyumunu taşıyan kitaplara bayılıyor ve kendi eserlerinde de bu hissi vermeyi amaçlıyor.
Instagram:
@lauriegilmore_author

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP